Europeiska unionens
officiella tidning

L 244

femtiosjunde årgången

Svensk utgåva

Lagstiftning

19 augusti 2014

Innehållsförteckning

II *Icke-lagstiftningsakter*

FÖRORDNINGAR

★ **Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 893/2014 av den 14 augusti 2014 om förbud mot fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med fällor som är registrerade i Italien, Portugal och Spanien** 1

★ **Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 894/2014 av den 14 augusti 2014 om förbud mot fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Frankrike, Italien, Kroatien, Malta och Spanien** 3

★ **Kommissionens förordning (EU) nr 895/2014 av den 14 augusti 2014 om ändring av bilaga XIV till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach)** [1] 6

★ **Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 896/2014 av den 18 augusti 2014 om upphävande av genomförandeförordning (EU) nr 793/2013 om åtgärder avseende Färöarna för att säkerställa bevarandet av det atlantoskandiska sillbeståndet** 10

★ **Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 897/2014 av den 18 augusti 2014 om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av sådana program för gränsöverskridande samarbete som finansieras inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 232/2014 om inrättande av ett europeiskt grannskapsinstrument** 12

★ **Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 898/2014 av den 18 augusti 2014 om upphävande av en slutgiltig antidumpningstull på import av aktivt kol i pulverform med ursprung i Folkrepubliken Kina efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i rådets förordning (EG) nr 1225/2009** 55

Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 899/2014 av den 18 augusti 2014 om fastställande av schablonimportvärden för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 57

[1] Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

BESLUT

2014/532/EU:

★ **Kommissionens beslut av den 23 november 2011 om det statliga stöd C 28/10 som Portugal har genomfört till förmån för systemet för kortfristiga exportkreditförsäkringar** *[delgivet med nr C(2011) 7756]* [1] 59

[1] Text av betydelse för EES

II

(Icke-lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 893/2014

av den 14 augusti 2014

om förbud mot fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med fällor som är registrerade i Italien, Portugal och Spanien

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs ([1]), särskilt artikel 36.2, och

av följande skäl:

(1) Den mängd blåfenad tonfisk som under 2014 får fiskas i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet av fartyg och fällor från Europeiska unionen, fastställs i rådets förordning (EG) nr 43/2014 av den 20 januari 2014 om fastställande för år 2014 av fiskemöjligheterna för vissa fiskbestånd och grupper av fiskbestånd i unionens vatten och, för unionsfartyg, i vissa andra vatten ([2]).

(2) Enligt rådets förordning (EG) nr 302/2009 av den 6 april 2009 om en flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet, ändring av förordning (EG) nr 43/2009 och upphävande av förordning (EG) nr 1559/2007 ([3]) måste medlemsstaterna meddela kommissionen de individuella kvoter som tilldelats deras fartyg på över 24 meter. För fångstfartyg på mindre än 24 meter och för deras fällor måste medlemsstaterna meddela kommissionen åtminstone de kvoter som tilldelas producentorganisationer eller grupper av fartyg som bedriver fiske med liknande redskap.

(3) Den gemensamma fiskeripolitiken syftar till att garantera en långsiktigt bärkraftig fiskerinäring genom ett hållbart utnyttjande av de levande akvatiska resurserna i enlighet med försiktighetsansatsen.

(4) Om kommissionen på grundval av medlemsstaternas uppgifter och eller andra uppgifter som den förfogar över finner att de fiskemöjligheter som tilldelats Europeiska unionen, en medlemsstat eller en grupp av medlemsstater har uttömts för ett eller flera redskap eller en eller flera flottor, ska den i enlighet med artikel 36.2 i förordning (EG) nr 1224/2009 meddela den berörda medlemsstaten detta och förbjuda fiskeverksamhet för det område, de redskap, det bestånd, den grupp av bestånd eller den flotta som berörs av denna fiskeverksamhet.

(5) De uppgifter som kommissionen förfogar över tyder på att de fiskemöjligheter för blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet som tilldelats fällor som är registrerade i Italien, Portugal och Spanien har uttömts.

(6) Den 7 juli underrättade Italien kommissionen om sitt beslut att med verkan från och med den 29 juni 2014 kl. 15.00 stoppa fisket för de tre fällor som under 2014 bedrivit fiske efter blåfenad tonfisk.

([1]) EUT L 343, 22.12.2009, s. 1.
([2]) EUT L 24, 28.1.2014, s. 1.
([3]) EUT L 96, 15.4.2009, s. 1.

(7) Den 16 juli underrättade Portugal kommissionen om sitt beslut att med verkan från och med den 15 juli 2014 kl. 00.00 stoppa fisket för de tre fällor som under 2014 bedrivit fiske efter blåfenad tonfisk.

(8) Den 10, 18 och 20 juni underrättade Spanien kommissionen om sitt beslut att stoppa fisket för fyra av de fällor som under 2014 bedrivit fiske efter blåfenad tonfisk, varvid detta beslut gavs verkan från och med den 10 juni för två av fällorna, från och med den 19 juni för en av fällorna och från och med den 20 juni för den återstående fällan, vilket medför ett förbud för all verksamhet från och med den 20 juni 2014 kl. 00.00.

(9) Utan att det påverkar Italiens, Portugals och Spaniens åtgärder enligt ovan måste kommissionen bekräfta förbudet mot fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med fällor som är registrerade i Italien med verkan från och med den 29 juni kl. 15.00, med fällor som är registrerade i Portugal med verkan från och med den 15 juli kl. 00.00 och med fällor som är registrerade i Spanien med verkan senast från och med den 20 juni kl. 00.00.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med fällor som är registrerade i Italien är förbjudet från och med den 29 juni 2014 kl. 15.00.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fällor får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras, skördas eller landas.

Artikel 2

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med fällor som är registrerade i Portugal är förbjudet från och med den 15 juli 2014 kl. 00.00.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fällor får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras, skördas eller landas.

Artikel 3

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten, öster om longitud 45° W och i Medelhavet, med fällor som är registrerade i Spanien är förbjudet från och med senast den 20 juni 2014 kl. 00.00.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fällor får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras, skördas eller landas.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 14 augusti 2014.

På kommissionens vägnar

För ordföranden

Michel BARNIER

Vice ordförande

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 894/2014

av den 14 augusti 2014

om förbud mot fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Frankrike, Italien, Kroatien, Malta och Spanien

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1224/2009 av den 20 november 2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs ([1]), särskilt artikel 36.2, och

av följande skäl:

(1) I rådets förordning (EU) nr 43/2014 av den 20 januari 2014 om fastställande för år 2014 av fiskemöjligheterna för vissa fiskbestånd och grupper av fiskbestånd i unionens vatten och, för unionsfartyg, i vissa andra vatten ([2]) fastställs den mängd blåfenad tonfisk som under 2014 får fångas i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet av unionsfiskefartyg och med hjälp av fällor.

(2) Enligt rådets förordning (EG) nr 302/2009 av den 6 april 2009 om en flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet, ändring av förordning (EG) nr 43/2009 och upphävande av förordning (EG) nr 1559/2007 ([3]) måste medlemsstaterna meddela kommissionen de individuella kvoter som tilldelats deras fartyg på över 24 meter. För fångstfartyg på mindre än 24 meter och för fällor måste medlemsstaterna meddela kommissionen uppgifter om de kvoter som tilldelas producentorganisationer eller grupper av fartyg som bedriver fiske med sådana redskap.

(3) Den gemensamma fiskeripolitiken syftar till att garantera en långsiktigt bärkraftig fiskerinäring genom ett hållbart utnyttjande av de levande marina resurserna grundat på försiktighetsprincipen.

(4) Om kommissionen på grundval av medlemsstaternas uppgifter och andra uppgifter som den förfogar över finner att de fiskemöjligheter som tilldelats Europeiska unionen, en medlemsstat eller en grupp av medlemsstater kan anses vara uttömda för ett eller flera redskap eller en eller flera flottor, ska den i enlighet med artikel 36.2 i förordning (EG) nr 1224/2009 meddela den eller de berörda medlemsstaterna detta och förbjuda fiskeverksamhet för det område, det redskap, det bestånd, den grupp av bestånd eller den flotta som berörs av denna fiskeverksamhet.

(5) De uppgifter som kommissionen förfogar över visar att de fiskemöjligheter för blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet, som tilldelats notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Frankrike, Italien, Kroatien, Malta och Spanien är uttömda.

(6) Den 24 juni underrättade Kroatien kommissionen om sitt beslut att med verkan från och med den 24 juni 2014 kl. 24:00 stoppa fiskeverksamheten för sina åtta notfartyg som under 2014 bedriver fiske efter blåfenad tonfisk.

(7) Den 28 maj och den 9 och 12 juni underrättade Frankrike kommissionen om sitt beslut att stoppa fiskeverksamheten för sina 17 notfartyg som under 2014 bedriver fiske efter blåfenad tonfisk med verkan från och med den 28 maj för 11 fartyg, från och med den 9 juni för två fartyg och från och med den 12 juni för fyra fartyg, vilket medför förbud mot all verksamhet från och med den 12 juni 2014 kl. 09.04.

(8) Den 1, 2, 9 och 13 juni underrättade Italien kommissionen om sitt beslut om att stoppa fiskeverksamheten för sina 12 notfartyg som under 2014 bedriver fiske efter blåfenad tonfisk med verkan från och med den 1 juni för tre fartyg, från och med den 2 juni för fyra fartyg, från och med den 8 juni för ytterligare fyra fartyg och från och med den 13 juni för det återstående fartyget, vilket medför förbud mot all verksamhet från och med den 13 juni 2014 kl. 23.02.

([1]) EUT L 343, 22.12.2009, s. 1.
([2]) EUT L 24, 28.1.2014, s. 1.
([3]) EUT L 96, 15.4.2009, s. 1.

(9) Den 12 juni underrättade Malta kommissionen om sitt beslut att med verkan från och med den 10 juni 2014 kl. 14.39 stoppa fiskeverksamheten för sitt notfartyg som under 2014 bedriver fiske efter blåfenad tonfisk.

(10) Den 28 juni underrättade Spanien kommissionen om sitt beslut att med verkan från och med den 28 maj 2014 kl. 00.00 stoppa fiskeverksamheten för sina sex notfartyg som under 2014 bedriver fiske efter blåfenad tonfisk.

(11) Utan att det påverkar Frankrikes, Italiens, Kroatiens, Maltas och Spaniens åtgärder enligt ovan måste kommissionen bekräfta förbudet mot fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i de berörda EU-medlemsstaterna från och med den 24 juni 2014 kl. 24:00 vad gäller Kroatien, senast från och med den 12 juni 2014 kl. 09.04 vad gäller Frankrike, senast från och med den 13 juni 2014 kl. 23.02 vad gäller Italien, från och med den 10 juni 2014 kl. 14.39 vad gäller Malta och från och med den 28 maj 2014 kl. 00.00 vad gäller Spanien.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Kroatien är förbjudet från och med den 24 juni 2014 kl. 24.00.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fartyg får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras eller landas.

Artikel 2

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Frankrike är förbjudet från och med den 12 juni 2014 kl. 09.04.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fartyg får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras eller landas.

Artikel 3

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Italien är förbjudet från och med den 13 juni 2014 kl. 23.02.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fartyg får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras eller landas.

Artikel 4

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Malta är förbjudet från och med den 10 juni 2014 kl. 14.39.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fartyg får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras eller landas.

Artikel 5

Fiske efter blåfenad tonfisk i Atlanten öster om longitud 45° W och i Medelhavet med notfartyg som för flagg från eller som är registrerade i Spanien är förbjudet från och med den 28 maj 2014 kl. 00.00.

Blåfenad tonfisk som från och med den dagen fångas med sådana fartyg får inte behållas ombord, placeras i kassar för gödning eller odling, omlastas, överföras eller landas.

Artikel 6

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 14 augusti 2014.

På kommissionens vägnar
För ordföranden
Michel BARNIER
Vice ordförande

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EU) nr 895/2014

av den 14 augusti 2014

om ändring av bilaga XIV till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach)

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG [1], särskilt artiklarna 58 och 131, och

av följande skäl:

(1) Formaldehyd, oligomera reaktionsprodukter med anilin (teknisk MDA) uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1B) i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 [2] och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(2) Arseniksyra uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1A) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(3) Bis(2-metoxietyl)eter (diglym) uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett reproduktionstoxiskt ämne (kategori 1B) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 c i den förordningen.

(4) 1,2-dikloretan (EDC) uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1B) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(5) 2,2′-diklor-4,4′-metylendianilin (MOCA) uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1B) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(6) Krom(III)kromat uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1B) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(7) Strontiumkromat uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1B) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(8) Kaliumbis(zinkkromat)hydroxid uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1A) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

(9) Zinkkromat(VI)hydroxid uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett cancerframkallande ämne (kategori 1A) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 a i den förordningen.

[1] EUT L 396, 30.12.2006, s. 1.

[2] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (EUT L 353, 31.12.2008, s. 1).

(10) Dessa ämnen har identifierats och upptagits på kandidatförteckningen i enlighet med artikel 59 i förordning (EG) nr 1907/2006. Europeiska kemikaliemyndigheten (nedan kallad *kemikaliemyndigheten*) har dessutom i en rekommendation av den 17 januari 2013 ([1]) prioriterat dem för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 i enlighet med artikel 58 i den förordningen. De bör därför tas upp i den bilagan.

(11) N,N-dimetylacetamid (DMAC) uppfyller kriterierna för att klassificeras som ett reproduktionstoxiskt ämne (kategori 1B) i enlighet med förordning (EG) nr 1272/2008 och uppfyller därför de kriterier för upptagande i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 som fastställs i artikel 57 c i den förordningen. Ämnet har identifierats och upptagits på kandidatförteckningen i enlighet med artikel 59 i förordning (EG) nr 1907/2006, och kemikaliemyndigheten har i en rekommendation av den 17 januari 2013 prioriterat det för upptagande i bilaga XIV till den förordningen i enlighet med artikel 58 i samma förordning. DMAC har likartade inneboende egenskaper som N-metyl-2-pyrrolidon (NMP), och båda ämnena kan betraktas som potentiella alternativ när det gäller några av de viktigaste användningsområdena. NMP är för närvarande föremål för ett begränsningsförfarande i enlighet med artikel 69 i förordning (EG) nr 1907/2006. Med tanke på de två ämnenas likheter, både när det gäller de inneboende egenskaperna och användningen inom industrin, och för att säkerställa en enhetlig reglering av dem anser kommissionen att beslutet om upptagande av DMAC i bilaga XIV bör uppskjutas.

(12) De ansökningsfrister och slutdatum som avses i leden i och ii i artikel 58.1 c i förordning (EG) nr 1907/2006 bör anges i bilaga XIV till den förordningen.

(13) I kemikaliemyndighetens rekommendation av den 17 januari 2013 anges de datum som avses i artikel 58.1 c ii i förordning (EG) nr 1907/2006, då ansökningar ska ha inkommit om sökanden önskar fortsätta att använda ett ämne eller släppa ut det på marknaden för vissa användningar, för varje ämne som förtecknas i bilagan till den förordningen. Dessa datum har fastställts på grundval av den tid som det uppskattningsvis skulle ta att utarbeta en ansökan om tillstånd med hänsyn till de uppgifter som föreligger om de olika ämnena och de uppgifter som har inkommit under det offentliga samrådet i enlighet med artikel 58.4 i förordning (EG) nr 1907/2006. Kemikaliemyndighetens kapacitet att handlägga ansökningar inom den tid som föreskrivs i förordning (EG) nr 1907/2006 har också beaktats, i enlighet med artikel 58.3 i den förordningen.

(14) När det gäller krom(III)kromat, strontiumkromat, kaliumbis(zinkkromat)hydroxid och zinkkromat(VI)hydroxid, som samtliga är krom(VI)föreningar, föreslog kemikaliemyndigheten att sista ansökningsdatum fastställs till 24 månader efter denna förordnings ikraftträdande. Kommissionen anser dock att sista ansökningsdatum bör fastställas till 35 månader efter denna förordnings ikraftträdande, i enlighet med det tillvägagångssätt som använts för de sju krom(VI)föreningar som redan förtecknas i posterna 16–22 i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006.

(15) För vart och ett av de ämnen som förtecknas i bilagan till den här förordningen bör det datum som avses i artikel 58.1 c i i förordning (EG) nr 1907/2006 vara 18 månader efter det datum som avses i artikel 58.1 c ii i den förordningen.

(16) I artikel 58.1 e jämförd med artikel 58.2 i förordning (EG) nr 1907/2006 föreskrivs att användningar eller användningskategorier får undantas från kravet på tillstånd, förutsatt att det finns en ordentlig kontroll av risken genom befintlig specifik unionsslagstiftning som anger minimikrav avseende skyddet för människors hälsa eller miljön. Enligt de uppgifter som för närvarande finns tillgängliga bör det inte föreskrivas några undantag som grundar sig på dessa bestämmelser.

(17) På grundval av de uppgifter som för närvarande finns tillgängliga bör det inte föreskrivas några undantag för produkt- och processinriktad forskning och utveckling.

(18) På grundval av de uppgifter som för närvarande finns tillgängliga bör det inte fastställas några omprövningsperioder för vissa användningar.

(19) Förordning (EG) nr 1907/2006 bör därför ändras i enlighet med detta.

(20) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från den kommitté som inrättats genom artikel 133 i förordning (EG) nr 1907/2006.

([1]) http://echa.europa.eu/documents/10162/13640/4th_a_xiv_recommendation_17jan2013_en.pdf

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 ska ändras i enlighet med bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 14 augusti 2014.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

BILAGA

I tabellen i bilaga XIV till förordning (EG) nr 1907/2006 ska följande uppgifter läggas till:

Post nr	Ämne	Inneboende egenskap(er) enligt artikel 57	Övergångsbestämmelser		Undantagna användningar (användningskategorier)	Omprövningsperioder
			Sista tillämpningsdatum (*)	Slutdatum (**)		
”23.	Formaldehyd, oligomera reaktionsprodukter med anilin (teknisk MDA) EG-nr: 500-036-1 CAS-nr: 25214-70-4	Cancerframkallande (kategori 1B)	22 februari 2016	22 augusti 2017	—	—
24.	Arseniksyra EG-nr: 231-901-9 CAS-nr: 7778-39-4	Cancerframkallande (kategori 1A)	22 februari 2016	22 augusti 2017	—	—
25.	Bis(2-metoxietyl)eter (diglym) EG-nr: 203-924-4 CAS-nr: 111-96-6	Reproduktionstoxiskt (kategori 1B)	22 februari 2016	22 augusti 2017	—	—
26.	1,2-dikloretan (EDC) EG-nr: 203-458-1 CAS-nr: 107-06-2	Cancerframkallande (kategori 1B)	22 maj 2016	22 november 2017	—	—
27.	2,2′-diklor-4,4′-metylendianilin (MOCA) EG-nr: 202-918-9 CAS-nr: 101-14-4	Cancerframkallande (kategori 1B)	22 maj 2016	22 november 2017	—	—
28.	Krom(III)kromat EG-nr: 246-356-2 CAS-nr: 24613-89-6	Cancerframkallande (kategori 1B)	22 juli 2017	22 januari 2019	—	—
29.	Strontiumkromat EG-nr: 232-142-6 CAS-nr: 7789-06-2	Cancerframkallande (kategori 1B)	22 juli 2017	22 januari 2019	—	—
30.	Kaliumbis(zinkkromat)hydroxid EG-nr: 234-329-8 CAS-nr: 11103-86-9	Cancerframkallande (kategori 1A)	22 juli 2017	22 januari 2019	—	—
31.	Zinkkromat(VI)hydroxid EG-nr: 256-418-0 CAS-nr: 49663-84-5	Cancerframkallande (kategori 1A)	22 juli 2017	22 januari 2019	—	—”

(*) Datum enligt artikel 58.1 c ii i förordning (EG) nr 1907/2006.
(**) Datum enligt artikel 58.1 c i i förordning (EG) nr 1907/2006.

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 896/2014

av den 18 augusti 2014

om upphävande av genomförandeförordning (EU) nr 793/2013 om åtgärder avseende Färöarna för att säkerställa bevarandet av det atlantoskandiska sillbeståndet

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1026/2012 av den 25 oktober 2012 om vissa åtgärder i syfte att bevara fiskbestånd i fråga om länder som tillåter ohållbart fiske ([1]), särskilt artikel 7, och

av följande skäl:

(1) Genom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 793/2013 av den 20 augusti 2013 om åtgärder avseende Färöarna för att säkerställa bevarandet av det atlantoskandiska sillbeståndet ([2]) identifieras Färöarna som ett land som tillåter ohållbart fiske och det fastställs vissa åtgärder avseende fisket efter atlantoskandisk sill och närbesläktade arter, i enlighet med förordning (EU) nr 1026/2012.

(2) I artikel 7 i förordning (EU) nr 1026/2012 föreskrivs att sådana åtgärder ska upphöra att gälla när det land som tillåter ohållbart fiske, ensidigt eller vid samråd, antar lämpliga korrigerande åtgärder för bevarandet och förvaltningen av beståndet av gemensamt intresse som inte undergräver effekten av åtgärder som vidtagits av unionen.

(3) Den färöiska ministern för fiske meddelade den 12 juni 2014 att Färöarna har antagit en fångstbegränsning på 40 000 ton sill för år 2014, en siffra som i absoluta och relativa termer är betydligt lägre än den fångstbegränsning på 105 230 ton som antogs för 2013. Detta skulle med 4,4 % öka den övergripande totala tillåtna fångstmängden för 2014, som föreslagits av de andra kuststaterna inom ramen för den befintliga långsiktiga förvaltningsplanen.

(4) Enligt de senaste vetenskapliga rönen beräknas denna ökning av fångsten 2014 påverka sillens biomassa med endast 0,4 % i början av 2015, en siffra som kan anses vara obetydlig för beståndets bevarande.

(5) Den korrigerande åtgärd som vidtagits av Färöarna, i kombination med de andelar som gemensamt godkänts av de andra kuststaterna, dvs. Ryssland, Norge, Island och EU, kommer därför inte att undergräva de bevarandeinsatser som överenskommits mellan EU och de andra kuststaterna.

(6) Som en följd av detta bör de åtgärder som antagits av kommissionen genom förordning (EU) nr 793/2013 upphöra att gälla i enlighet med artikel 7.1 i förordning (EG) nr 1026/2012. Genomförandeförordning (EU) nr 793/2013 bör därför upphöra att gälla.

(7) Eftersom det inte krävs att dessa åtgärder tillämpas i fortsättningen bör denna förordning träda i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts.

(8) Detta påverkar varken framtida kvoter som fastställs av Färöarna eller kommande samråd mellan kuststaterna om den gemensamma förvaltningen av atlantoskandisk sill.

(9) Kommittén för fiske och vattenbruk har inte avgett något yttrande.

([1]) EUT L 316, 14.11.2012, s. 34.
([2]) EUT L 223, 21.8.2013, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Genomförandeförordning (EU) nr 793/2013 ska upphöra att gälla.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 augusti 2014.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 897/2014

av den 18 augusti 2014

om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av sådana program för gränsöverskridande samarbete som finansieras inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 232/2014 om inrättande av ett europeiskt grannskapsinstrument

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 291,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 232/2014 av den 11 mars 2014 om inrättande av ett europeiskt grannskapsinstrument ([1]), särskilt artikel 12,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 236/2014 av den 11 mars 2014 om fastställande av gemensamma bestämmelser och förfaranden för genomförandet av unionens instrument för finansiering av yttre åtgärder ([2]), särskilt artikel 6.2, och

av följande skäl:

(1) Ett av områdena i förordning (EU) nr 232/2014 avser samarbete mellan en eller flera medlemsstater i Europeiska unionen, å ena sidan, och en eller flera partnerländer enligt definitionen i bilaga I och/eller Ryssland, å andra sidan, längs deras gemensamma del av unionens yttre gräns i syfte att stärka det gränsöverskridande samarbetet.

(2) I förordning (EU) nr 236/2014 fastställs regler för genomförandet av stöd som är gemensamma för alla instrument för finansiering av yttre åtgärder.

(3) I förordning (EU) nr 232/2014 anges att det att det bör antas genomförandebestämmelser med särskilda bestämmelser för genomförandet av program för gränsöverskridande samarbete. Det rör sig bl.a. om bestämmelser för samfinansieringsgrad och metoder för samfinansieringen; innehåll, utarbetande, ändring och avslutande av gemensamma operativa program; roll och funktion hos programstrukturerna, inbegripet deras ställning, effektiv identifiering av dessa, deras redovisningsskyldighet och ansvar, en beskrivning av förvaltnings- och kontrollsystemen, samt villkoren för den tekniska och ekonomiska förvaltningen av unionens stöd; återkravsförfaranden i samtliga deltagande länder; övervakning och utvärdering insatser för att öka synligheten och informationsverksamhet samt delad och indirekt förvaltning.

(4) Det programplaneringsdokument som avses i artikel 9.1 i förordning (EU) nr 232/2014 fastställer de strategiska målen för det gränsöverskridande samarbetet jämte de tematiska målen och de förväntade vägledande indikativa resultaten av detta samarbete samt innehåller en förteckning över de gemensamma operativa program som ska inrättas.

(5) Det gränsöverskridande samarbetet genomförs genom fleråriga gemensamma operativa program som avser samarbete rörande en gräns eller en grupp av gränser och som omfattar fleråriga prioriteringar som är inriktade på en sammanhängande uppsättning tematiska mål och som får genomföras med unionens stöd.

(6) Det måste utarbetas genomförandebestämmelser som anger närmare bestämmelser för genomförandet av sådana program för gränsöverskridande samarbete som finansieras inom ramen för förordning (EU) nr 232/2014, samtidigt som man måste se till att de deltagande länderna ges ett viss mått av flexibilitet när det gäller de närmare bestämmelserna för hur varje enskilt program ska organiseras och genomföras beroende på programmets särskilda karaktär. På grundval av denna princip och i enlighet med denna förordning ska de deltagande länderna gemensamt lägga fram förslag till kommissionen till gemensamma operativa program för antagande i enlighet med artikel 10.4 i förordning (EU) nr 232/2014.

(7) Eftersom det är meningen att alla deltagande länder ska delta i programmens beslutsstrukturer, samtidigt som genomförandeuppgifterna vanligtvis anförtros en förvaltningsmyndighet belägen i en medlemsstat, behövs det bestämmelser för den organisatoriska struktur som reglerar förvaltningsmyndighetens uppgifter och uppdelningen av uppgifter mellan och inom varje enhet som ingår i programstrukturerna.

([1]) EUT L 77, 15.3.2014, s. 27.
([2]) EUT L 77, 15.3.2014, s. 95.

(8) På grundval av erfarenheterna från programperioden 2007–2013 kommer kommissionen inte att automatiskt ha det slutliga ansvaret för återkrav i partnerländerna. Därför fastställs nya bestämmelser i genomförandebestämmelserna som ger ett ökat ansvar för de deltagande länderna när det gäller förvaltning, kontroll och revision. På grundval av dessa bestämmelser fastställs därefter egna förvaltnings- och kontrollsystem för programmen. Partnerländerna måste hjälpa förvaltningsmyndigheterna med genomförandet av programmen genom att inrätta nationella myndigheter, kontrollkontaktpunkter och revisorsgrupper.

(9) I enlighet med artikel 10.8 i förordning (EU) nr 232/2014 bör om nödvändigt avtal ingås mellan de deltagande länderna och förvaltningsmyndigheten i syfte att fastställa bestämmelser som inte ingår i de finansieringsöverenskommelser som ingåtts med partnerländerna eller Ryssland.

(10) På grundval av erfarenheterna från programperioden 2007–2013 kommer det inte längre att vara obligatoriskt att använda de förfaranden och regler för beviljande av bidrag som utvecklats av kommissionen för yttre åtgärder. Det bör i stället vara tillåtet att för programmen använda förfaranden som utvecklats av de deltagande länderna, under förutsättning att vissa krav som fastställs i denna förordning är uppfyllda.

(11) I enlighet med artikel 7.7 i förordning (EU) nr 232/2014 kan finansiering inom ramen för denna förordning sammanföras med finansiering enligt andra relevanta unionsförordningar. På detta sätt kan medel överföras från förordning (EU) nr 232/2014 till program som finansieras enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1299/2013 ([1]). Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 231/2014 ([2]) innehåller en likadan regel som gör det möjligt att föra över medel från förordning (EU) nr 232/2014 för att täcka de kostnader som de som mottar stöd enligt den sistnämnda förordningen har för sitt deltagande i sådana program för gränsöverskridande samarbete som omfattas av den här förordningen. Dessa nya regler kommer att förenkla förvaltningsförfarandena för dessa länders deltagande i programmen.

(12) Eftersom programmen vanligtvis genomförs genom delad förvaltning bör förvaltnings- och kontrollsystemen vara förenliga med unionens bestämmelser, särskilt Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 ([3]) och kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1268/2012 ([4]), samt med rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 ([5]). Kommissionen bör säkerställa att unionens medel används enligt gällande bestämmelser under programmens genomförande.

(13) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från den kommitté som inrättats genom förordning (EU) nr 232/2014.

(14) För att programplaneringen och genomförandet av programmen ska kunna göras i god tid bör denna förordning träda i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

DEL ETT

SYFTE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs närmare bestämmelser för genomförandet av program för gränsöverskridande samarbete i enlighet med artikel 12 förordning (EU) nr 232/2014 och artikel 6.2 förordning (EU) nr 236/2014.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1299/2013 av den 17 december 2013 om särskilda bestämmelser för stöd från Europeiska regionala utvecklingsfonden till målet Europeiskt territoriellt samarbete (EUT L 347, 20.12.2013, s. 259).

([2]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 231/2014 av den 11 mars 2014 om inrättande av ett instrument för stöd inför anslutningen (IPA II) (EUT L 77, 15.3.2014, s. 11).

([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

([4]) Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1268/2012 av den 29 oktober 2012 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget (EUT L 362, 31.12.2012, s. 1).

([5]) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, 23.12.1995, s. 1).

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

a) *program*: ett gemensamt operativt program i enlighet med artikel 10 förordning (EU) nr 232/2014.

b) *deltagande länder*: alla medlemsstater, partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet och varje EES-land som deltar i ett program.

c) *programplaneringsdokument*: det dokument som avses i artikel 9.1 förordning (EU) nr 232/2014 och som fastställer de strategiska målen, förteckningen över programmen, det vägledande fleråriga anslagen och de geografiska kriterierna för stödberättigande.

d) *programområde*: kärnregioner och angränsande regioner samt betydande sociala, ekonomiska eller kulturella centrum och territoriella enheter i enlighet med artikel 8.3 och 8.4 i förordning (EU) nr 232/2014.

e) *kärnregioner*: de territoriella enheter som avses i artikel 8.1 förordning (EU) nr 232/2014 och de gränsområden i geografiska enheter i instrumentet för föranslutningsstöd och i länderna i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, vilka anges i programplaneringsdokumentet.

f) *angränsande regioner*: de territoriella enheter som avses i artikel 8.2 förordning (EU) nr 232/2014 och de som gränsar till kärnregioner i geografiska enheter i instrumentet för föranslutningsstöd och i länderna i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

g) *den gemensamma övervakningskommittén*: den gemensamma kommitté som ansvarar för övervakning och genomförande av ett program.

h) *förvaltningsmyndighet*: myndighet eller organ som utses av de deltagande länderna för att förvalta programmet.

i) *nationell myndighet*: den enhet som utsetts av varje deltagande land och som har det yttersta ansvaret för att bistå förvaltningsmyndigheten i genomförandet av programmet inom berört lands egna territorium.

j) *det gemensamma tekniska sekretariatet*: det organ som inrättats av de deltagande länderna för att bistå programorganen.

k) *finansieringsinstrument*: unionsåtgärder i form av kompletterande ekonomiskt stöd från budgeten för att uppnå ett eller flera specifika politiska mål för unionen. Dessa instrument får utformas som kapitalinvesteringar, lån eller garantier eller investeringar i form av kapital likställt med eget kapital eller andra riskdelningsinstrument, och kan vid behov kombineras med bidrag.

l) *partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet*: de länder och territorier som anges i bilaga I till förordning (EU) nr 232/2014, Ryssland och stödmottagare som förtecknas i bilaga I till förordning (EU) nr 231/2014, i de fall det rör sig om samfinansiering inom ramen för denna sistnämnda förordning.

m) *oriktigheter*: en överträdelse av en finansieringsöverenskommelse, ett kontrakt eller tillämplig lagstiftning som är följden av en handling eller en underlåtenhet av en ekonomisk aktör som medverkar till genomförandet av ett program och som har lett eller skulle ha kunnat leda till en negativ ekonomisk effekt för unionens budget genom att budgeten belastas med en felaktig utgift.

n) *unionens bidrag*: den del av de stödberättigande utgifterna för ett program eller projekt som finansieras av unionen.

o) *kontrakt*: varje upphandlings- eller bidragskontrakt som ingåtts inom ramen för ett program.

p) *stora infrastrukturprojekt*: projekt som omfattar flera olika arbeten, verksamheter eller tjänster avsedda att tillsammans fullgöra en odelbar uppgift av specifik natur och som har tydligt fastställda mål av gemensamt intresse med sikte på att genomföra investeringar med gränsöverskridande verkningar och fördelar, varav minst 2,5 miljoner euro av projektbudgeten anslagits till förvärv av infrastruktur.

q) *förmedlande organ*: ett offentligt eller privat organ som en förvaltningsmyndighet ansvarar för eller som utför uppgifter för en sådan myndighets räkning med avseende på insatser som genomförs av stödmottagare.

r) *uppdragstagare*: en fysisk eller juridisk person med vilken ett upphandlingskontrakt har ingåtts.

s) *stödmottagare*: en fysisk eller juridisk person med vilken ett bidragskontrakt har ingåtts.

t) *räkenskapsår*: perioden 1 juli–30 juni, utom för det första räkenskapsåret, som omfattar perioden från den första dagen då utgifterna är stödberättigande till och med den 30 juni 2015; det sista räkenskapsåret omfattar perioden 1 juli 2023–30 september 2024; i fråga om indirekt förvaltning internationell genom en internationell organisation i den mening som avses i artikel 80, ska räkenskapsåret sammanfalla med budgetåret.

u) *budgetår*: perioden 1 januari–31 december.

DEL TVÅ

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

AVDELNING I

ALLMÄN RAM FÖR GENOMFÖRANDET

KAPITEL 1

Program

Artikel 3

Utarbetande

Alla program ska utarbetas genom gemensam överenskommelse mellan alla deltagande länder i enlighet med förordning (EU) nr 232/2014, programplaneringsdokumentet och denna förordning.

Artikel 4

Innehåll

Alla program ska innehålla bland annat följande uppgifter:

1. Inledning: en kort beskrivning av de olika faserna i programmets utarbetande, bl.a. information om de samråd och åtgärder som genomförts för att få de deltagande länderna och andra aktörer delaktiga i utarbetandet av programmet.

2. Beskrivning av programområdet:

   a) Kärnregioner: en förteckning över stödberättigande territoriella enheter, vilka anges i programplaneringsdokumentet, och i förekommande fall alla utsträckningar som gjorts i enlighet med artikel 8.3 i förordning (EU) nr 232/2014 och i överensstämmelse med de krav som anges i programplaneringsdokumentet.

   b) Angränsande regioner, i förekommande fall: en förteckning över angränsande regioner, med en motivering till deras upptagande i förteckningen i förhållande till villkoren i programplaneringsdokumentet och de villkoren för deras deltagande i programmet som beslutats av de deltagande länderna.

   c) Betydande sociala, ekonomiska eller kulturella centrum som avses i artikel 8.3 i förordning (EU) nr 232/2014, i förekommande fall: en förteckning över centrum per prioritering, med en motivering till deras upptagande i förteckningen i förhållande till villkoren i programplaneringsdokumentet och de villkoren för deras deltagande i programmet som beslutats av de deltagande länderna

   d) En karta över programområdet, där namnet på varje territoriell enhet anges och det i förekommande fall görs åtskillnad på de territoriella enheter som avses i a, b och c.

   e) Förutom beskrivningen av programområdet, ska det även i förekommande fall anges i programmet om det är meningen att artikel 10.5 i förordning (EU) nr 232/2014 ska användas enligt de villkor som anges i programplaneringsdokumentet.

3. Programstrategi:

   a) En beskrivning av programstrategin, bl.a. valda tematiska mål och därmed sammanhängande prioriteringar i enlighet med bestämmelserna i programplaneringsdokumentet.

   b) En motivering till den valda strategi som bygger på följande:

      — En analys av programområdets den sociala, ekonomiska och miljömässiga situation när det gäller starka och svaga punkter och av de behov på medellång sikt som kan identifieras tack vare denna analys.

      — En beskrivning av de lärdomar som kunnat dras av tidigare gränsöverskridande program.

      — Information från ett samråd med en vidare krets av aktörer rörande överensstämmelsen med andra unionsfinansierade program i de berörda länderna och regionerna samt en analys av förenligheten med strategier och politik på nationell och regional nivå.

      — En riskanalys och riskreduceringsåtgärder.

   c) En beskrivning av objektivt verifierbara indikatorer, särskilt

      — de förväntade resultatet för varje prioritering och resultatindikatorerna för att mäta detta, med ett referensvärde och ett målvärde,

      — outputindikatorerna för varje prioritering, bl.a. det kvantifierade målvärdet, som förväntas bidra till resultatet.

   d) En beskrivning av sätt att integrera följande övergripande frågor, i förekommande fall: demokrati och mänskliga rättigheter, miljöhållbarhet, jämställdhet och hiv/aids.

4. Strukturer och utseende av behöriga myndigheter och förvaltningsorgan:

   a) Den gemensamma övervakningskommitténs sammansättning och arbetsuppgifter.

   b) Förvaltningsmyndigheten och förfarandet för att utse denna.

   c) De nationella myndighetera i alla deltagande länder, särskilt den myndighet i varje deltagande land som avses i artiklarna 20 och 31 och, i förekommande fall, stödstrukturer andra än de som avses i e och f.

   d) Förfarandet för inrättande av det gemensamma tekniska sekretariatet samt av antenner och uppgifter om så är nödvändigt.

   e) Revisionsmyndigheten och medlemmarna i revisorsgruppen.

   f) Det eller de organ som utsetts till kontrollkontaktpunkter i alla deltagande länder och dess eller deras uppgifter i enlighet med artikel 32.

5. Programmets genomförande:

   a) En sammanfattande beskrivning av förvaltnings- och kontrollsystemen i enlighet med artikel 30.

   b) En tidsram för genomförandet av programmet.

   c) En beskrivning av förfarandena för att välja ut projekt i enlighet med artikel 30.

   d) En beskrivning, per prioritering, av vilken typ av stöd som avses i enlighet med artikel 38, inbegripet en förteckning över projekt som ska väljas ut inom ramen för ett förfarande för direktupphandling alternativt bidrag från finansieringsinstrument. Denna beskrivning ska även innehålla en vägledande tidsplan för urval av de projekt som ska finansieras i enlighet med artikel 41.

   e) En beskrivning av den planerade användningen av tekniskt bistånd och tillämpliga förfaranden för tilldelning av kontrakt.

   f) En beskrivning av övervaknings- och utvärderingssystemen jämte en vägledande övervaknings- och utvärderingsplan för programmets hela löptid.

g) Kommunikationsstrategin för hela programperioden och en vägledande informations- och kommunikationsplan för det första året.

h) Information om uppfyllandet av de lagstadgade kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG ([1]).

i) En vägledande finansieringsplan med två tabeller (utan uppdelning per deltagande land):

— en tabell som specificerar de årliga preliminära anslag för åtaganden och betalningar som planeras för unionens stöd när det gäller varje tematiskt mål och det tekniska biståndet; anslagen för det första året ska omfatta kostnader för förberedande åtgärder i enlighet med artikel 16,

— en tabell som specificerar den preliminära storleken på anslagen för unionens stöd och för samfinansieringen för hela programperioden när det gäller varje tematiskt mål och det tekniska stödet.

j) De regler avseende utgifters stödberättigande som anges i artiklarna 48 och 49.

k) Ansvarsfördelningen mellan de deltagande länderna, i enlighet med artikel 74.

l) Reglerna för överföring, användning och övervakning av samfinansiering.

m) En beskrivning av de it-system som används för rapportering och utbyte av datoriserade uppgifter mellan förvaltningsmyndigheten och kommissionen.

n) De språk som ska användas i samband med programmet i enlighet med artikel 7.

Artikel 5

Antagande

1. Inom ett år från den dag då programplaneringsdokumentet har godkänts ska de deltagande länderna gemensamt lägga fram ett förslag till kommissionen till ett program som innehåller de uppgifter som anges i artikel 4. De deltagande länderna ska skriftligen bekräfta sitt samtycke till programmets innehåll innan detta överlämnas till kommissionen.

2. Kommissionen ska kontrollera att programmet innehåller alla de uppgifter som avses i artikel 4. Kommissionen ska bedöma om programmet överensstämmer med förordning (EU) nr 232/2014, programplaneringsdokumentet, denna förordning och all annan relevant unionslagstiftning. Denna bedömning ska bl.a. täcka

a) analysens kvalitet samt dess överensstämmelse med de föreslagna prioriteringarna och med andra program som finansieras av unionen,

b) finansieringsplanens riktighet,

c) överensstämmelsen med direktiv 2001/42/EG.

3. Kommissionen kan lämna eventuella synpunkter och begära nödvändiga revideringar inom tre månader efter det att programmet lämnats in. De deltagande länderna ska ha lämnat all nödvändig information inom två månader efter det att kommissionen kommit med sin begäran. Kommissionen ska godkänna programmet inom sex månader efter inlämnandedagen, under förutsättning att vederbörlig hänsyn tagits till alla kommissionens synpunkter. Kommissionen får förlänga dessa tidsfrister beroende på vilken typ av revidering det rör sig om.

4. Varje program ska antas genom ett kommissionsbeslut som gäller för hela programmets löptid i enlighet med artikel 10.4 förordning (EU) nr 232/2014.

Artikel 6

Anpassningar och revideringar

1. Sådana anpassningar av programmet som inte i väsentlig grad påverkar programmets karaktär och mål ska anses vara icke väsentliga. Det rör sig särskilt om följande:

a) Kumulativa ändringar upp till 20 % av de ursprungligen anslagna unionsmedlen för varje tematiskt mål eller det tematiska biståndet eller ändringar i enlighet med punkt 2 som avser överföringar mellan tematiska mål eller från det tekniska biståndet till tematiska mål.

b) Kumulativa ändringar upp till 20 % av de ursprungligen anslagna unionsmedlen för varje tematiskt mål eller ändringar i enlighet med punkt 2 som avser överföringar tematiska mål till det tekniska biståndet.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan (EGT L 197, 21.7.2001, s. 30).

Sådana ändringar av programmets finansieringsplan som avses i a kan företas direkt av förvaltningsmyndigheten, efter godkännande av den gemensamma övervakningskommittén. Förvaltningsmyndigheten ska underrätta kommissionen om alla sådana ändringar, senast i nästa årsrapport, och förse kommissionen med alla nödvändiga kompletterande uppgifter.

Vid sådana ändringar av programmets finansieringsplan som avses i a ska förvaltningsmyndigheten först inhämta den gemensamma övervakningskommitténs och kommissionens godkännande.

2. På motiverad begäran från den gemensamma övervakningskommittén eller på kommissionens initiativ, efter samråd med den gemensamma övervakningskommittén, kan ett program revideras till följd av något av följande:

a) En översyn av programplaneringsdokumentet.

b) Betydande sociala och ekonomiska förändringar av programområdet.

c) Genomförandeproblem.

d) Ändringar av finansieringsplanen utöver den flexibilitet som anges i punkt 1 eller sådana ändringar som i väsentlig grad påverkar programmets karaktär och mål.

e) Revisioner, övervakning och utvärderingar.

3. En begäran om ändring av ett program ska vara vederbörligen motiverad och visa vilken effekt ändringen av programmet förväntas få.

4. Kommissionen ska bedöma de uppgifter som lämnats in i enlighet med punkterna 2 och 3. Om kommissionen har synpunkter ska förvaltningsmyndigheten förse kommissionen med alla nödvändiga kompletterande uppgifter. Kommissionen ska godkänna begäran om revidering inom fem månader efter det att den inlämnats, under förutsättning att vederbörlig hänsyn tagits till alla kommissionens synpunkter.

5. Revideringar av ett program som görs i enlighet med punkt 2 eller artikel 66.5 ska antas genom ett beslut av kommissionen och kan medföra att det krävs en ändring av de finansieringsöverenskommelser som avses i artiklarna 8 och 9.

Artikel 7

Språkbestämmelser

1. Varje program ska använda ett eller flera av unionens officiella språk som arbetsspråk. Dessutom kan de deltagande länderna även besluta att använda andra språk, som inte är officiella språk i unionen, som arbetsspråk. Valet av arbetsspråk ska beskrivas i programmet i enlighet med artikel 4.

2. Med hänsyn till att det rör sig om program mellan flera parter får stödmottagarna för projekten lämna in alla dokument om sina projekt till förvaltningsmyndigheten på sitt eget språk under förutsättning att denna möjlighet uttryckligen anges i programmet och att den gemensamma övervakningskommittén, genom förvaltningsmyndigheten, sörjer för att alla nödvändiga resurser för tolkning och översättning ställs till förfogande.

3. Tolknings- och översättningskostnaderna för alla språk som valts för programmet ska tas antingen från budgeten för tekniskt bistånd på programnivå eller från budgeten för varje enskilt projekt på projektnivå.

KAPITEL 2

Finansieringsöverenskommelser

Artikel 8

Finansieringsöverenskommelser med partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet

1. Kommissionen ska ingå finansieringsöverenskommelser med vart och ett av partnerländerna i det gränsöverskridande samarbetet. Finansieringsöverenskommelserna får även undertecknas av de andra deltagande länderna, av förvaltningsmyndigheten eller av det land som är värdland för förvaltningsmyndigheten.

2. Finansieringsöverenskommelserna ska ingås senast i slutet av det år som följer på det år då kommissionen fattade sitt beslut om att anta programmet. I det fall ett program omfattar fler än ett partnerland måste emellertid minst en finansieringsöverenskommelse ha undertecknats av samtliga parter före det datumet. De andra partnerländerna i det gränsöverskridande samarbetet får underteckna sina respektive finansieringsöverenskommelser senare. I avvaktan på att en finansieringsöverenskommelse träder i kraft får den externa komponenten i programmet med det berörda partnerlandet inte inledas. Om ett program samfinansieras enligt förordning (EU) nr 231/2014, och det finns flera partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet ska minst en finansieringsöverenskommelse med ett deltagande partnerlans som ingår i förteckningen i bilaga I till förordning (EU) nr 232/2014 eller Ryssland ha undertecknats av alla parter senast i slutet av det år som följer på det år då kommissionen fattade sitt beslut om att anta programmet.

Artikel 9

Finansieringsöverenskommelser med samfinansierande partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet

1. I det fall ett partnerlands samfinansiering överförs till förvaltningsmyndigheten måste den finansieringsöverenskommelse som avses i artikel 8 även undertecknas av de andra deltagande medlemsstaterna och partnerländerna i det gränsöverskridande samarbetet samt av förvaltningsmyndigheten eller det land som är värdland för förvaltningsmyndigheten.

2. Denna finansieringsöverenskommelse ska innehålla bestämmelser om partnerlandets samfinansiering, bl.a. följande:

a) Belopp.

b) Avsedd användning och användningsvillkor, inbegripet villkor för ansökan.

c) Betalningsbestämmelser.

d) Ekonomisk förvaltning.

e) Redovisning.

f) Rapporteringskrav

g) Kontroller.

h) Oriktigheter och återkrav.

KAPITEL 3

Andra överenskommelser eller samförståndsavtal

Artikel 10

Innehåll

Förvaltningsmyndigheten får ingå samförståndsavtal eller andra överenskommelser med de deltagande länderna som anger bestämmelser för ett program, särskilt vad gäller nationell samfinansiering, specifikt finansiellt ansvar, revisioner och återkrav.

Innehållet i dessa samförståndsavtal eller andra överenskommelser ska vara förenligt med bestämmelserna i denna förordning och i finansieringsöverenskommelsen/finansieringsöverenskommelserna.

KAPITEL 4

Genomförande

Artikel 11

Genomförandemetoder

Programmen ska normalt sett genomföras genom delad förvaltning med medlemsstaterna enligt artikel 59 förordning (EU, Euratom) nr 966/2012. De deltagande länderna får föreslå att genomförandet ska ske genom indirekt förvaltning av partnerland i det gränsöverskridande samarbetet eller en internationell organisation i enlighet med artikel 60 förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.

Program som genomförs genom indirekt förvaltning omfattas av de bestämmelser som anges i del tre i den här förordningen.

AVDELNING II

SAMFINANSIERING

Artikel 12

Samfinansieringsgrad

1. Samfinansieringen ska motsvara minst 10 % av unionens bidrag.

2. Samfinansieringen ska om möjligt fördelas jämt under programmets löptid, så att minimimålet på 10 % uppnås vid programmets slut.

3. Stöd som beviljas inom ramen för programmet ska vara förenligt med tillämpliga unionsregler för statligt stöd i den mening som avses i artikel 107 fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Artikel 13

Samfinansieringskällor

1. Samfinansieringen ska komma från andra källor än unionen.

2. De deltagande länderna har rätt att för varje program själva bestämma vilken källa samfinansieringen ska tas från, hur stor den ska vara och hur dess fördelning ska se ut.

3. Om ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet förbinder sig att överföra sin samfinansiering till förvaltningsmyndigheten ska villkoren för tillhandahållandet, användandet och övervakningen av samfinansieringen fastställas i den finansieringsöverenskommelse som avses i artikel 9 och, om så är relevant, i de överenskommelser som avses i artikel 10.

4. I alla övriga fall får villkoren för samfinansiering fastställas i de överenskommelser som avses i artikel 10.

Artikel 14

Bidrag in natura

1. Alla icke-finansiella resurser som tillhandahålls gratis av en tredje part ska anses vara ett bidrag in natura på program- eller projektnivå. Kostnaderna för personal som avdelats till ett projekt eller program ska inte anses vara ett bidrag in natura utan kan när de betalas av stödmottagare eller deltagarländer anses ingå som en del av den minimisamfinansiering på 10 % som det hänvisas till i artikel 12.

2. Bidrag in natura utgör inte bidragsberättigande kostnader och får inte anses ingå som en del av den minimisamfinansiering på 10 % som det hänvisas till i artikel 12.

AVDELNING III

GENOMFÖRANDEPERIOD

Artikel 15

Genomförandeperiod

Ett programs genomförandeperiod ska starta tidigast den dag kommissionen antar programmet och avslutas senast den 31 december 2024.

Artikel 16

Programmets inledningsfas

1. Vid delad förvaltning ska programmet inledas i de deltagande medlemsstaterna så snart de mottagit den underrättelse som avses i artikel 25.4, i vilken kommissionen meddelar att den inte avser att begära de handlingar som det hänvisas till i den artikeln eller att den inte har några synpunkter. De deltagande länderna kan dock inleda de förberedande åtgärder som krävs för att inrätta förvaltnings- och kontrollsystemen innan dess. De därmed sammanhängande kostnaderna ska vara bidragsberättigande i enlighet med artikel 36.

2. Vid indirekt förvaltning i enlighet med artiklarna 80 och 82 ska programmet inledas i de deltagande medlemsstaterna efter ikraftträdandet av den överenskommelse genom vilken budgetgenomförande anförtros en internationell organisation eller ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet.

3. Dessutom kan följande ytterligare förberedande åtgärder vidtas inför inledandet av programmet:

a) Inrättandet av förvaltningsmyndigheten och, i förekommande fall, det gemensamma tekniska sekretariatet.

b) De första sammanträdena i den gemensamma övervakningskommittén, med bl.a. företrädare för de partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet som ännu inte undertecknat någon finansieringsöverenskommelse eller vars finansieringsöverenskommelse ännu inte trätt i kraft.

c) Förberedande och inledande av förfarandena för val av projekt eller tilldelning av kontrakt med en klausul som avbrytande om finansieringsöverenskommelsen inte träder i kraft.

4. I avvaktan på att de respektive finansieringsöverenskommelserna träder i kraft kan endast sådana förberedande åtgärder som avses i punkterna 1 och 3 inledas med berört partnerland i det gränsöverskridande samarbetet.

Artikel 17

Avbrytande av programmet

1. I det fall inget av partnerländerna i det gränsöverskridande samarbetet har undertecknat relevant finansieringsöverenskommelse till den dag som avses i artikel 8.2 ska programmet avbrytas.

De årliga delbetalningar från Europeiska regionala utvecklingsfonden som redan anslagits ska fortsätta att vara tillgängliga under sin normala livslängd, men får endast användas för sådan verksamhet som uteslutande äger rum i de berörda medlemsstaterna och under förutsättning att kontraktet ingåtts innan kommissionen beslutade avbryta programmet. Förvaltningsmyndigheten ska inom tre månader från kontraktets avslutande överlämna slutrapporten till kommissionen som ska följa förfarandet i punkterna 2 och 3.

2. Om programmet inte kan genomföras på grund av problem i relationerna mellan de deltagande länderna och i andra välmotiverade fall får kommissionen besluta att avbryta programmet före genomförandeperiodens utgång, på begäran av den gemensamma övervakningskommittén eller på eget initiativ efter samråd med den gemensamma övervakningskommittén.

3. Om programmet avbryts ska förvaltningsmyndigheten överlämna slutrapporten inom sex månader från kommissionens beslut. Efter avräkning av tidigare förhandsfinansiering ska kommissionen göra slutbetalningen eller, i förekommande fall, utfärda ett betalningskrav. Dessutom ska kommissionen dra tillbaka kvarstående åtaganden.

Alternativt kan det beslutas om en minskning av anslaget till programmet i enlighet med artikel 6.2 c.

4. I de fall som avses i punkterna 1 och 2 gäller att stöd från Europeiska regionala utvecklingsfonden som motsvarar årliga delbetalningar som ännu inte har tagits i anspråk eller årliga delbetalningar för vilka åtaganden gjorts och som dragits tillbaka helt eller delvis under samma budgetår utan att omfördelas till ett annat program inom samma kategori av program för externt samarbete ska fördelas till de interna gränsöverskridande samarbetsprogrammen i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 1299/2013.

Stöd från förordning (EU) nr 232/2014 som motsvarar årliga delbetalningar för vilka det ännu inte gjorts några åtaganden eller årliga delbetalningar för vilka åtaganden gjorts och som dragits tillbaka helt eller delvis under samma budgetår ska användas till att finansiera andra program eller projekt som är stödberättigande enligt förordning (EU) nr 232/2014.

Artikel 18

Projekt

1. Vad gäller kontrakt för stora infrastrukturprojekt som valts ut inom ramen för ett förfarande för direktupphandling ska dessa undertecknas och bidraget till finansieringsinstrumenten tillhandahållas före den 30 juni 2019.

2. Alla andra kontrakt ska undertecknas före den 31 december 2021.

3. All projektverksamhet som finansieras genom programmet ska vara avslutad senast den 31 december 2022.

Artikel 19

Avslutande av programmet

1. Under perioden 1 januari 2023–30 september 2024 får endast sådan verksamhet som har samband med programmets avslutande genomföras.

2. Ett program ska anses vara avslutat när följande villkor är uppfyllda:

a) Alla kontrakt som ingåtts inom ramen för programmet har avslutats.

b) Slutlig betalning eller slutlig reglering av återkrav har gjorts.

c) Återstående anslag har dragits tillbaka av kommissionen.

3. Avslutandet av programmet ska inte påverka kommissionens rätt att vid behov senare göra finansiella korrigeringar beträffande förvaltningsmyndigheten eller mottagarna om det vid kontroller eller revisioner som görs efter dagen för avslutandet visar sig att slutbeloppet för programmet eller projekten måste ändras.

AVDELNING IV

PROGRAMSTRUKTURER

Artikel 20

Utseende av myndigheter och förvaltningsorgan

1. De deltagande länderna ska till förvaltningsmyndighet utse en myndighet eller ett organ på nationell, regional eller lokal nivå eller ett privaträttsligt organ som anförtrotts offentliga förvaltningsuppgifter. Denna förvaltningsmyndighet kan väljas för mer än ett program.

2. De deltagande länderna ska till enda revisionsmyndighet utse en myndighet eller ett organ på nationell, regional eller lokal nivå, som är funktionellt oberoende av förvaltningsmyndigheten. Revisionsmyndigheten ska vara belägen i den medlemsstat som är värdland för förvaltningsmyndigheten. Denna revisionsmyndighet kan utses för mer än ett program.

3. En eller flera förmedlande organ kan utses till att utföra vissa av förvaltnings- myndighetens uppgifter under överinseende av denna. De relevanta arrangemangen mellan förvaltningsmyndigheten och de förmedlande organen ska dokumenteras formellt i skrift. Det förmedlande organet ska lämna garantier för sin solvens och sin kompetens inom det berörda området samt för sin administrativa och ekonomiska förvaltningskapacitet.

4. De deltagande länderna ska i förvaltnings- och kontrollsystemen och, i förekommande fall, i de finansieringsöverenskommelser som avses i artiklarna 8 och 9 och/eller de överenskommelser som avses i artikel 10 fastställa de regler som gäller för deras förbindelser med förvaltningsmyndigheten och revisionsmyndigheten, förbindelserna mellan dessa myndigheter och förbindelserna mellan dessa myndigheter och kommissionen.

5. Den medlemsstat i vilken förvaltningsmyndigheten är belägen får på eget initiativ utse ett samordnande organ som ska ha till uppgift att ha kontakt med kommissionen och att hålla denna underrättad, samordna övriga relevanta utsedda organs verksamheter och främja en harmoniserad tillämpning av tillämplig rätt.

6. Varje deltagande land ska utse

a) en nationell myndighet som ska hjälpa förvaltningsmyndigheten att förvalta programmet i enlighet med principen om sund ekonomisk förvaltning,

b) en kontaktpunkt som ska bistå förvaltningsmyndigheten i dess arbete med att kontrollera att de skyldigheter som följer av programmet iakttas,

c) en företrädare till den revisorsgrupp som avses i artikel 28.2,

d) företrädare till den gemensamma övervakningskommitté som avses i artikel 21.

KAPITEL 1

Gemensam övervakningskommitté

Artikel 21

Gemensam övervakningskommitté

De deltagande länderna ska inrätta en gemensam övervakningskommitté inom tre månader efter det att kommissionen antagit programmet.

Artikel 22

Gemensamma övervakningskommitténs sammansättning

1. Den gemensamma övervakningskommittén ska bestå av minst en företrädare för varje deltagande land. Dessa företrädare ska utses i egenskap av företrädare för sina länder och inte i personlig egenskap. Den gemensamma övervakningskommittén får utse observatörer, vilka dock måste vara andra personer än företrädarna.

2. De deltagande länderna ska närhelst så är möjligt och lämpligt se till att alla berörda aktörer deltar på lämpligt sätt, särskilt lokala intressenter som t.ex. det civila samhällets organisationer och lokala myndigheter, i syfte att garantera att dessa aktörer verkligen deltar i genomförandet av programmet.

3. Kommissionen ska delta i den gemensamma övervakningskommitténs arbete som observatör. Den ska bjudas in till varje sammanträde i den gemensamma övervakningskommittén samtidigt med företrädare för de deltagande länderna. Kommissionen får inför varje sammanträde i den gemensamma övervakningskommittén avgöra om den ska delta eller inte, eller om den bara ska delta i en del av sammanträdet.

4. Den gemensamma övervakningskommitténs ordförande ska vara en av dess ledamöter, en företrädare för förvaltningskommittén eller någon annan person enligt vad som anges i dess arbetsordning.

5. En företrädare för förvaltningsmyndigheten, det gemensamma tekniska sekretariatet eller det förmedlande organ som avses i artikel 20.3 ska utses till sekreterare i den gemensamma övervakningskommittén.

Artikel 23

Funktionssätt

1. Den gemensamma övervakningskommittén ska utarbeta och anta sin egen arbetsordning genom enhälligt beslut.

2. Den gemensamma övervakningskommittén ska fatta beslut i samförstånd. Den får emellertid låta vissa beslut gå till omröstning, särskilt sådana beslut som rör det slutliga urvalet av projekt och de bidragsbelopp som anslås till dessa i enlighet med sin arbetsordning.

3. Varje deltagande land har samma rösträtt oavsett hur många företrädare det har utsett.

4. Sekreteraren, kommissionen och alla andra observatörer saknar rösträtt.

5. Ordföranden för den gemensamma övervakningskommittén ska leda diskussionerna. Ordföranden ska ha rösträtt i sin roll som företrädare för en deltagande stat.

6. Den gemensamma övervakningskommittén ska sammanträda minst en gång per år. Den ska sammankallas av ordföranden på begäran av förvaltningsmyndigheten eller på motiverad begäran av ett deltagande land eller kommissionen. Den får också fatta beslut genom skriftligt förfarande på initiativ av ordföranden, förvaltningsmyndigheten eller ett deltagande land i enlighet med sin arbetsordning.

7. Ett protokoll ska upprättas efter varje sammanträde i den gemensamma övervakningskommittén och undertecknas av ordföranden och sekreteraren. De deltagande ländernas företrädare, kommissionen och alla andra observatör ska få en kopia av detta protokoll.

Artikel 24

Gemensamma övervakningskommitténs uppgifter

1. Den gemensamma övervakningskommittén ska följa genomförandet av programmet och vilka framsteg som gjorts för att uppnå programmets prioriteringar med hjälp av objektivt verifierbara indikatorer och de därmed sammanhängande målvärden som anges i programmet. Den gemensamma övervakningskommittén ska undersöka alla frågor rörande programmets resultat.

2. Den gemensamma övervakningskommittén får utfärda rekommendationer till förvaltningsmyndigheten om genomförandet och utvärderingen av programmet. Den ska övervaka de åtgärder som vidtas till följd av rekommendationerna.

3. Den gemensamma övervakningskommittén ska bland annat

a) godkänna förvaltningsmyndighetens arbetsprogram och finansieringsplan, inklusive den planerade användningen av det tekniska stödet,

b) övervaka förvaltningsmyndighetens genomförande av arbetsprogrammet och finansieringsplanen,

c) godkänna kriterierna för urval av de projekt som ska finansieras genom programmet,

d) ansvara för utvärderingen och urvalsförfarandet för projekt som finansieras genom programmet,

e) godkänna eventuella förslag om ändring av programmet,

f) granska alla rapporter från den gemensamma förvaltningsmyndigheten och, i förekommande fall, vidta lämpliga åtgärder,

g) granska tvistiga fall som påtalas av förvaltningsmyndigheten,

h) granska och godkänna den årliga rapport som avses i artikel 77,

i) granska och godkänna den årliga övervaknings- och utvärderingsplan som avses i artikel 78,

j) granska och godkänna den årliga informations- och kommunikationsplan som avses i artikel 79.

4. Utan hinder av punkt 3 d får den gemensamma övervakningskommittén inrätta en projekturvalskommitté som står under dess ansvar.

KAPITEL 2

Förvaltningsmyndighet

Artikel 25

Utseende

1. Den förvaltningsmyndighet som har valts ut av de länder som deltar i programmet ska genomgå ett utseendeförfarande i den medlemsstat där den är belägen genom beslut på lämplig nivå.

2. Utseendeförfarandet ska grundas på en rapport och ett yttrande från ett oberoende revisionsorgan som ska bedöma om förvaltnings- och kontrollsystemen, bl.a. det förmedlande organets roll i dessa, överensstämmer med utseendekriterierna i bilaga I till denna förordning. Revisionsorganet ska i förekommande fall ta hänsyn till om programmets förvaltnings- och kontrollsystem liknar dem som tillämpades under föregående programperiod, samt till alla relevanta uppgifter som styrker att de fungerar effektivt.

Det oberoende revisionsorganet ska vara revisionsmyndigheten, eller något annat offentlig- eller privaträttsligt organ med erforderlig revisionskapacitet, som är funktionellt oberoende av förvaltningsmyndigheten. Det ska utföra sitt arbete i enlighet med internationellt vedertagna revisionsnormer.

3. Medlemsstaten ska överlämna det formella beslut som avses i punkt 1 till kommissionen så snart som möjligt efter det att programmet antagits av kommissionen.

4. Inom två månader efter mottagandet av det formella beslut som avses i punkt 1 får kommissionen begära att få rapporten och yttrandet från det oberoende revisionsorganet samt beskrivningen av förvaltnings- och kontrollsystemen, särskilt av de delar som rör urval av projekt. Om kommissionen inte avser att begära dessa handlingar ska den underrätta medlemsstaten om detta snarast möjligt. Om kommissionen begär dessa handlingar kan den lämna synpunkter på dessa inom två månader efter mottagande och handlingarna ska i så fall ses över för att ta hänsyn till dessa synpunkter. Om kommissionen inte har några inledande eller ytterligare synpunkter ska den underrätta medlemsstaten om detta snarast möjligt.

5. Om befintliga revisions- och kontrollresultat visar att den utsedda myndigheten inte längre uppfyller de kriterier som avses i punkt 2 ska medlemsstaten, på lämplig nivå, med hänsyn till hur allvarligt problemet fastställa nödvändiga korrigerande åtgärder och en prövotid under vilken dessa åtgärder ska vidtas.

Om den utsedda myndigheten inte lyckas genomföra de nödvändiga korrigerande åtgärderna inom den prövotid som fastställts av medlemsstaten, ska medlemsstaten, på lämplig nivå, avsluta dess utnämning.

Medlemsstaten ska utan dröjsmål anmäla till kommissionen

— att en utsedd myndighet har satts på prövotid och tillhandahålla information om de korrigerande åtgärderna och prövotiden, eller,

— efter genomförandet av de korrigerande åtgärderna, att prövotiden är slut, eller,

— att en myndighet inte längre är utsedd.

Underrättelsen om att ett utnämnt organ sätts på prövotid av medlemsstaten ska, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 61, inte avbryta behandlingen av ansökningar om utbetalning.

När en förvaltningsmyndighets utnämning avslutas ska de deltagande länderna utse en ny sådan myndighet eller ett nytt sådant organ som avses i artikel 20.1 för att ta över förvaltningsmyndighetens uppgifter. Detta organ eller denna myndighet ska genomgå det utseendeförfarande som avses i punkt 2 och kommissionen ska underrättas om detta i enlighet med punkt 4. Denna ändring kräver en översyn av programmet i enlighet med artikel 6.

Artikel 26

Förvaltningsmyndighetens uppgifter

1. Förvaltningsmyndigheten ska ansvara för att förvalta programmet i enlighet med principen om sund ekonomisk förvaltning och för att se till att gemensamma övervakningskommitténs beslut är förenliga med tillämplig lagstiftning och andra bestämmelser.

2. Vad gäller programförvaltningen ska den förvaltande myndigheten ha följande uppgifter:

a) Stödja arbetet i den gemensamma övervakningskommittén och förse den med de uppgifter den behöver för att utföra sitt arbete, särskilt uppgifter om de framsteg som gjorts med att uppnå programmets förväntade resultat och mål.

b) Utarbeta och, efter godkännande av den gemensamma övervakningskommittén, översända den årliga rapporten och slutrapporten till kommissionen.

c) Utbyta sådan information med förmedlande organ, det gemensamma tekniska sekretariatet, revisionsmyndigheten och stödmottagare som är relevant för att dessa ska kunna fullgöra sina uppgifter eller för projektets genomförande.

d) Inrätta och driva ett datoriserat system för registrering och lagring av de uppgifter som krävs för övervakningen, utvärderingen, den ekonomiska förvaltningen, kontrollen och revisionen av varje projekt, vilket i tillämpliga fall även omfattar uppgifter om enskilda deltagare i ett projekt. Systemet ska även registrera och lagra tekniska och ekonomiska rapporter för varje projekt. Det ska tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för att upprätta ansökningar om utbetalning och årsräkenskaper, inbegripet registreringar av de belopp som kan återkrävas, belopp som återkrävts och belopp som minskats sedan bidraget till ett projekt eller program helt eller delvis har dragits tillbaka.

e) I tillämpliga fall genomföra miljökonsekvensbedömningar på programnivå.

f) Genomföra informations- och kommunikationsplanerna i enlighet med artikel 79.

g) Genomföra övervaknings- och utvärderingsplaner i enlighet med artikel 78.

3. När det gäller urvalet och förvaltningen av projekt ska förvaltningsmyndigheten

a) utarbeta och genomföra urvalsförfarandena,

b) förvalta projekturvalsförfarandena,

c) förse den samordnande stödmottagaren med ett dokument som anger stödvillkoren för varje projekt, bl.a. finansieringsplan och tidsramar för genomförandet,

d) underteckna kontrakt med stödmottagare,

e) förvalta projekt.

4. Vad gäller det tekniska biståndet ska förvaltningsmyndigheten

a) förvalta projekturvalsförfarandena,

b) ingå avtal med uppdragstagare,

c) förvalta kontrakt.

5. När det gäller den ekonomiska förvaltningen och kontrollen av programmet ska förvaltningsmyndigheten

a) kontrollera att tjänster, varor eller bygg- och anläggningsarbetena har utförts, levererats och/eller installerats och att och att de utgifter som deklarerats av stödmottagarna verkligen har betalats och överensstämmer med tillämplig lagstiftning, programmets bestämmelser och stödvillkoren för projekten,

b) se till att stödmottagare som deltar i genomförandet av ett projekt använder antingen ett separat redovisningssystem eller en lämplig redovisningskod för alla transaktioner som rör projektet,

c) införa effektiva och proportionella åtgärder för bedrägeribekämpning med beaktande av konstaterade risker,

d) införa rutiner i syfte att sörja för att alla dokument rörande utgifter och revision som krävs för att säkerställa en lämplig verifieringskedja i enlighet med kraven i artikel 30,

e) upprätta den förvaltningsförklaring och den årlig sammanfattning som avses i artikel 68,

f) upprätta och lämna in ansökningar om utbetalning till kommissionen i enlighet med artikel 60,

g) upprätta årsräkenskaper,

h) ta hänsyn till resultaten från samtliga revisioner som utförts av eller under överinseende av revisionsmyndigheten när den upprättar och lämnar in ansökningar om utbetalning,

i) ha en datoriserad redovisning för utgifter som deklareras till kommissionen och för de betalningar som görs till stödmottagare,

j) föra räkenskaper över de belopp som kan återkrävas och de belopp som har minskats sedan bidraget helt eller delvis har dragits tillbaka.

6. De kontroller som avses i punkt 5 a ska omfatta följande förfaranden:

a) Administrativa kontroller av varje ansökning om utbetalning som lämnas in av stödmottagarna.

b) Projektkontroller på plats.

Intervallerna för och omfattningen av kontrollerna på plats ska stå i proportion till det bidrag som tilldelats ett projekt och den risknivå som revisionsmyndigheten konstaterat för förvaltnings- och kontrollsystemen i sin helhet vid dessa kontroller och revisioner.

7. Projektkontroller på plats enligt punkt 6 b kan genomföras på urvalsbasis.

8. Om den institution som är värd för förvaltningsmyndigheten också får stöd inom ramen för programmet ska rutinerna för de kontroller som avses i punkt 5 a vara sådana att de säkerställer tillräcklig åtskillnad av uppgifter.

Artikel 27

Gemensamt tekniskt sekretariat och antenner

1. De deltagande länderna får besluta att inrätta ett gemensamt tekniskt sekretariat som ska beskrivas i programmet i enlighet med artikel 4.

2. Det gemensamma tekniska sekretariatet ska bistå förvaltningsmyndighet och den gemensamma övervakningskommittén och, när så är lämpligt, revisionsmyndigheten i deras respektive uppgifter. Det ska bland annat informera potentiella stödmottagare om vilka finansieringsmöjligheter som programmet erbjuder och bistå stödmottagare vid projektgenomförandet. Det kan också utses till sådant förmedlande organ som avses i artikel 20.3.

3. Efter beslut av de deltagande länderna får antenner inrättas i de deltagande länderna. Deras roll ska beskrivas i programmet och kan omfatta kommunikation, information, stöd till förvaltningsmyndigheten vid projektutvärderingen och uppföljningen av genomförandet. Under inga omständigheter får antennen anförtros en uppgift som innebär myndighetsutövning eller ger utrymme för skönsmässiga bedömningar när det gäller projekt.

4. Det gemensamma tekniska sekretariatets och antennernas verksamhet ska finansieras via budgeten för tekniskt bistånd.

KAPITEL 3

Revisionsmyndighet

Artikel 28

Revisionsmyndighetens uppgifter

1. Revisionsmyndigheten för programmet ska se till att revision genomförs av förvaltnings- och kontrollsystemen, av ett lämpligt urval projekt och av programmets årsräkenskaper.

2. Revisionsmyndigheten ska bistås av en revisorsgrupp som ska bestå av en företrädare för varje land som deltar i programmet.

3. Om revisionerna genomförs av ett annat organ än revisionsmyndigheten ska denna se till att organet i fråga är funktionellt oberoende i den utsträckning som krävs.

4. Revisionsmyndigheten ska säkerställa att revisionsarbetet genomförs i enlighet med internationellt accepterad revisionssed.

5. Inom nio månader efter det att den första finansieringsöverenskommelsen undertecknats i enlighet med artikel 8.2, ska revisionsmyndigheten till kommissionen lämna in en revisionsstrategi för genomförandet av revisioner. Denna revisionsstrategi ska ange revisionsmetoden för årsräkenskaperna och för projekten, urvalsmetoden för revisioner av projekt samt planeringen av revisioner under det innevarande och de två påföljande räkenskapsåren. Revisionsstrategin ska uppdateras årligen från och med 2017 till och med 2024. Om ett gemensamt förvaltnings- och kontrollsystem är tillämpligt på fler än ett program kan en enda revisionsstrategi utarbetas för de berörda programmen. Den uppdaterade revisionsstrategin ska lämnas till kommissionen tillsammans med den årliga rapporten för programmet.

6. Revisionsmyndigheten ska i enlighet med artikel 68 upprätta

a) ett revisionsuttalande om årsräkenskaperna för föregående räkenskapsår,

b) en årlig revisionsberättelse.

Om ett gemensamt förvaltnings- och kontrollsystem gäller för mer än ett program kan de uppgifter som krävs enligt led b samlas i en enda rapport.

Artikel 29

Samarbete med revisionsmyndigheten

Kommissionen ska samarbeta med revisionsmyndigheten för att samordna revisionsplanerna och revisionsmetoderna samt meddela resultaten från revisionerna av förvaltnings- och kontrollsystemen för det berörda programmet.

AVDELNING V

FÖRVALTNINGS- OCH KONTROLLSYSTEM

Artikel 30

Allmänna principer för förvaltnings- och kontrollsystem

1. Förvaltnings- och kontrollsystemen ska omfatta följande:

a) De uppgifter som utförs av varje organ som omfattas av förvaltningen och kontrollen, bl.a. uppgiftsfördelningen mellan de olika organen och deras interna organisation i enlighet med principen om uppgiftsdelning mellan och inom sådana organ.

b) Förfaranden för att säkerställa att de deklarerade utgifterna är korrekta.

c) Elektroniska system för redovisning, lagring, övervakning och rapportering.

d) System för rapportering och rapportering i de fall det ansvariga organet anförtror utförandet av uppgifter till ett annat organ.

e) Rutiner för revision av hur förvaltnings- och kontrollsystemen fungerar.

f) System och förfaranden för att säkerställa en tillfredsställande verifieringskedja.

g) Förfaranden för förebyggande, upptäckande och korrigering av oriktigheter, inklusive bedrägeri, och återkrävande av felaktigt utbetalda stödbelopp jämte eventuell ränta.

h) Upphandlingsförfaranden för tekniskt bistånd och förfaranden för urval av projekt.

i) De nationella myndigheternas roll och de deltagande ländernas ansvar i enlighet med artikel 31.

2. Förvaltningsmyndigheten ska säkerställa att förvaltnings- och kontrollsystem för programmet har inrättats i enlighet med bestämmelserna i denna förordning samt att de fungerar effektivt.

Artikel 31

Nationella myndigheter och de deltagande ländernas ansvar

1. Den nationella myndighet som har utsetts i enlighet med artikel 20.6 a ska bl.a.

a) ansvara för inrättandet förvaltnings- och kontrollsystem på nationell nivå samt för att dessa fungerar effektivt,

b) stå för den övergripande samordningen av de institutioner som deltar i genomförandet av programmet på nationell nivå, bl.a. de institutioner som fungerar som kontrollkontaktpunkter och som medlemmar av revisorsgruppen,

c) företräda sitt land i den gemensamma övervakningskommittén.

Vad gäller partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet ska den nationella myndigheten vara det organ som har det yttersta ansvaret för tillämpningen av bestämmelserna i den finansieringsöverenskommelse som avses i artiklarna 8 och 9.

2. De deltagande länderna ska bistå förvaltningsmyndigheten i uppfyllandet av dess skyldighet enligt artikel 30.2.

3. De deltagande länderna ska på sina territorier förebygga, upptäcka och korrigera oriktigheter, inklusive bedrägerier, och återkräva felaktigt utbetalda stödbelopp jämte eventuell ränta i enlighet med artikel 74. De ska utan dröjsmål anmäla dessa oriktigheter till förvaltningsmyndigheten och kommissionen och hålla dem underrättade om hur de därmed sammanhängande administrativa och rättsliga förfarandena fortskrider.

4. De deltagande ländernas ansvar när det gäller felaktigt utbetalda belopp till en stödmottagare fastställs i artikel 74.

5. En finansiell korrigering som görs av kommissionen ska varken påverka förvaltningsmyndighetens skyldighet att återkräva belopp i enlighet med artiklarna 74 och 75 eller medlemsstaternas skyldighet att återkräva statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och i enlighet med artikel 14 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 ([1]).

Artikel 32

Revisions- och kontrollstrukturer

1. Utgifter som stödmottagaren deklarerat till stöd för en ansökan om utbetalning ska granskas av en revisor eller av en behörig offentlig tjänsteman som är oberoende av stödmottagaren. Revisorn eller den behöriga offentliga tjänstemannen ska undersöka om de kostnader och intäkter för projektet som deklarerats av stödmottagaren är faktiska, korrekt angivna och stödberättigande enligt kontraktet.

Denna undersökning ska ske på grundval av ett överenskommet förfarande som ska genomföras i enlighet med

a) den internationella standarden för näraliggande tjänster 4400 – Uppdrag att utföra granskning enligt särskild överenskommelse rörande finansiell information (utfärdad av Internationella revisorsförbundet (Ifac)),

b) Ifacs etiska regler för god revisorssed som utfärdats av International Ethics Standards Board for Accountants (Ifacs styrelse för etikfrågor).

När det gäller offentliga tjänstemän ska dessa förfaranden och standarder fastställas på nationell nivå, med hänsyn tagen till internationella standarder.

Revisorn ska uppfylla minst ett av följande krav:

a) Vara medlem i ett nationellt organ eller institut för redovisning eller revision som sin tur är medlem i Ifac.

b) Vara medlem i ett nationellt redovisningsorgan eller redovisningsinstitut. Om denna organisation inte är medlem i Ifac ska revisorn åta sig att utföra arbetet i överensstämmelse med Ifacs standarder och etik.

c) Vara registrerad som lagstadgad revisor i ett offentligt register hos ett offentligt tillsynsorgan i en medlemsstat i överensstämmelse med de principer för offentlig tillsyn som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG ([2]).

d) Vara registrerad som lagstadgad revisor i ett offentligt register hos ett offentligt tillsynsorgan i ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet, varvid detta register måste följa de principer för offentlig tillsyn som anges i det berörda landets lagstiftning.

Den offentliga tjänstemannen ska ha den tekniska expertis som krävs för att kunna genomföra undersökningsarbetet.

2. Förvaltningsmyndigheten ska dessutom utföra sina egna kontroller i enlighet med artikel 26.5 a och 26.6. När det gäller arbetet med att utföra kontroller i hela programområdet får förvaltningsmyndigheten bistås av kontrollkontaktpunkterna.

De deltagande länderna ska vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att bistå förvaltningsmyndigheten i utförandet dess kontrolluppgifter.

3. Revisionsmyndigheten ska i enlighet med artikel 28 se till att revision genomförs av förvaltnings- och kontrollsystemen, av ett lämpligt urval av projekt och av programmets årsräkenskaper. Den revisorsgrupp som nämns i artikel 28.2 ska inrättas inom tre månader efter det att förvaltningsmyndigheten utsetts. Den ska fastställa sin egen arbetsordning. Den ska ha den revisionsmyndighet som utsetts för programmet som ordförande.

Varje deltagande land får bemyndiga revisionsmyndigheten att utföra sina uppgifter direkt på dess territorium.

4. Oberoendet för det eller de organ som nämns i punkterna 1, 2 och 3 ska garanteras.

([1]) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, 27.3.1999, s. 1).

([2]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (EUT L 157, 9.6.2006, s. 87).

Artikel 33

Unionens kontroller

1. Kommissionen, Europeiska byrån för bedrägeribekämpning, Europeiska revisionsrätten och varje extern revisor som bemyndigats av dessa institutioner och organ får kontrollera hur unionens medel använts av förvaltningsmyndigheten, stödmottagare, uppdragstagare, underleverantörer och tredjeparter som mottar ekonomiskt stöd genom att granska handlingar och/eller genomföra kontroller på plats. Varje kontrakt ska uttryckligen ange att dessa institutioner och organ kan utöva sina kontrollbefogenheter, avseende lokaler, handlingar och information, oavsett på vilket sätt de lagras.

2. Kommissionen ska förvissa sig om att förvaltnings- och kontrollsystemen överensstämmer med denna förordning och fungerar väl genom en kontroll av tillgänglig information, bl.a. beslutet om utnämning, den årliga förvaltningsförklaringen, de årliga kontrollrapporterna, det årliga revisionsuttalandet, den årliga rapporten och de revisioner som utförts av nationella organ och unionsorgan.

3. Kommissionen kan uppmana förvaltningsmyndigheten att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att garantera att förvaltnings- och kontrollsystemen fungerar på ett korrekt sätt och att utgifterna är korrekta.

AVDELNING VI

TEKNISKT BISTÅND

Artikel 34

Budgeten för tekniskt bistånd

1. Högst 10 % av unionens sammanlagda bidrag får anslås till tekniskt bistånd. I motiverade fall kan ett högre belopp anslås efter överenskommelse med kommissionen.

2. Storleken på det tekniska biståndet bör återspegla de faktiska behoven för programmet, varvid hänsyn ska tas särskilt till faktorer såsom programmets totala budget, storleken på det geografiska område som täcks av programmet och antalet deltagande länder.

Artikel 35

Syfte

1. Tekniskt bistånd omfatta förberedelser, förvaltning, övervakning, utvärdering, information, kommunikation, nätverksarbete, tvistlösning, kontroll- och revisionsverksamhet med anknytning till programmets genomförande samt åtgärder för att stärka den administrativa förmågan att genomföra programmet.

2. Tekniskt bistånd för sådan verksamhet som avses i punkt 1 ska användas för att täcka behoven både för programstrukturerna och stödmottagarna.

3. Utgifter för verksamhet som rör främjande och kapacitetsuppbyggnad som uppkommit utanför programområdet kan täckas inom den gräns som anges i artikel 39.2, under förutsättning att de villkor som anges där är uppfyllda.

Artikel 36

Stödberättigande

1. De villkor för stödberättigande som anges i artikel 48 ska gälla i tillämpliga delar för kostnader för tekniskt bistånd. Kostnaderna för de tjänstemän från de deltagande länder som avdelats till programmet kan anses vara stödberättigande kostnader under rubriken tekniskt stöd. Parallella ersättningssystem och tilläggsbetalningar ska undvikas. De kostnader som avses i artikel 49 ska inte anses vara stödberättigande kostnader under rubriken tekniskt stöd.

2. Kostnader för de förberedande åtgärder som avses i artikel 16 blir stödberättigande när programmet lämnats in till kommissionen i enlighet med artikel 4, dock tidigast den 1 januari 2014 och under förutsättning att programmet godkänts av kommissionen i enlighet med artikel 5.

Artikel 37

Upphandlingsregler

1. Om det är nödvändigt med upphandlingar i samband med genomförandet av den årliga planen för användning av budgeten för tekniskt bistånd ska kontrakt tilldelas enligt följande regler:

a) När det rör sig om en enhet som är etablerad i en medlemsstat ska denna tillämpa antingen de nationella lagarna och andra författningar som antagits i anslutning till den unionslagstiftning som är tillämplig på offentlig upphandling eller de bestämmelser om offentlig upphandling som fastställs i avdelning IV i del II i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 och avdelning II i del två i den delegerade förordningen (EU) nr 1268/2012.

b) I alla övriga fall ska de upphandlingsregler som ska tillämpas beskrivas i den finansieringsöverenskommelse som avses i artiklarna 8 och 9 eller i de överenskommelser som avses i artiklarna 81 och 82.

2. I samtliga fall är de nationalitets- och ursprungsregler som anges i artiklarna 8 och 9 i förordning (EU) nr 236/2014 tillämpliga.

3. Antennernas upphandlingar ska vara begränsade till vanliga driftskostnader och kostnader för kommunikations- och synliggörandeåtgärder.

AVDELNING VII

PROJEKT

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 38

Typ av stöd

1. Ett projekt är en rad aktiviteter som fastställts och förvaltas i förhållande till de mål, den output, de resultat och de effekter som det är meningen att det ska uppnå inom en viss tidsfrist och budget. Mål, output, resultat och effekter ska bidra till de prioriteringar som fastställs i programmet.

2. Ekonomiska bidrag från ett program till projekt ska tillhandahållas i form av bidrag eller, i undantagsfall, överföringar till finansieringsinstrument. Projekt som finansieras genom bidrag ska omfattas av kapitlen 2–4.

3. Bidrag ska beviljas till projekt som valts ut genom en förslagsinfordran i enlighet med de regler som fastställs i programmet, utom i de vederbörligen motiverade fall som anges i artikel 41.

4. Den del av unionsmedlen som anslagits till stora infrastrukturprojekt och till de bidrag till finansieringsinstrument som avses i artikel 42 får inte överstiga 30 %.

Artikel 39

Finansieringsvillkor

1. Projekt kan få ekonomiskt bidrag från ett program om de uppfyller samtliga följande villkor:

a) De har en tydlig inverkan och nytta för det gränsöverskridande samarbetet i enlighet med beskrivningen i programplaneringsdokumentet och kan visa att de tillför ett mervärde till unionens strategier och program.

b) De genomförs i programområdet.

c) De tillhör en av följande kategorier:

   i) Integrerade projekt där varje stödmottagare genomför en del av projektverksamheten inom sitt eget territorium.

   ii) Symetriska projekt där likartade verksamheter genomförs parallellt i de deltagande länderna.

   iii) Projekt för ett enda land där projektverksamheten genomförs helt eller till största del i ett av de deltagande länderna men till nytta för alla eller flera av de deltagande länderna, och som har gränsöverskridande inverkan och nytta.

2. Projekt som uppfyller villkoren i punkt 1 får till viss del genomföras utanför programområdet förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Projekten är nödvändiga för att uppnå programmets mål och gynnar programområdet.

b) Det belopp som anslås i programmet till verksamhet utanför programområdet överskrider inte 20 % av unionens bidrag på programnivå.

c) Förvaltnings- och revisionsmyndigheternas skyldigheter i fråga om förvaltning, kontroll och revision av projektet uppfylls antingen av programmyndigheterna eller genom avtal som ingåtts med myndigheter i de länder där verksamheten genomförs.

3. Alla projekt med en infrastrukturkomponent ska återbetala unionens bidrag om det inom fem år efter sitt avslutande eller inom den tidsfrist som fastställs i reglerna för statligt stöd, i tillämpliga fall, blir föremål för en väsentlig förändring som påverkar dess karaktär, mål eller genomförandevillkor och som leder till att projektets ursprungliga mål undergrävs. Felaktigt utbetalade belopp till projekt ska återkrävas av förvaltningsmyndigheten i proportion till den period under vilken kraven inte har uppfyllts.

4. Förvaltningsmyndigheten ska sträva efter att förhindra att projekt som finansieras av unionen genomför åtgärder som överlappar varandra. För detta ändamål får förvaltningsmyndigheten genomföra alla sådana samråd som den anser vara nödvändiga och de rådfrågade enheterna, bl.a. kommissionen, ska ge det stöd som behövs.

5. Förvaltningsmyndigheten ska förse den samordnande stödmottagaren för varje utvalt projekt med ett dokument som beskriver stödvillkoren för projektet, bl.a. de särskilda krav som gäller för de produkter eller tjänster som ska levereras inom projektet samt finansieringsplanen och tidsfristen för genomförandet.

Artikel 40

Förslagsinfordran

För varje förslagsinfordran ska förvaltningsmyndigheten förse de sökande med ett dokument som anger villkoren för deltagande i infordran, urvalet av projekt och projektgenomförandet. Detta dokument ska även ange de särskilda kraven rörande projektets förväntade resultat, finansieringsplanen och tidsfristen för genomförandet.

Artikel 41

Direktupphandling

1. Projekt kan beviljas utan en förslagsinfordran endast i följande fall, förutsatt att detta är vederbörligen motiverat i tilldelningsbeslutet:

a) Det organ som tilldelas projektet har ett rättsligt eller faktiskt monopol.

b) Projektet avser åtgärder med särskilda egenskaper som måste genomföras av en viss typ av organ därför att det kräver särskild teknisk kompetens, hög grad av specialisering eller administrativa befogenheter.

2. Programmet ska innehålla en slutlig förteckning över stora infrastrukturprojekt som föreslagits för urval utan förslagsinfordran. Efter antagandet av ett program, dock senast den 31 december 2017, ska förvaltningsmyndigheten förse kommissionen med den fullständiga projektansökan, inklusive den information som avses i artikel 43 jämte en motivering till direkttilldelningen.

3. Programmet ska innehålla en vägledande förteckning över andra projekt än stora infrastrukturprojekt som föreslagits för urval utan förslagsinfordran. Den gemensamma övervakningskommittén får när som helst efter antagandet av programmet besluta att välja ut ytterligare projekt utan föregående förslagsinfordran. I båda dess fall ska kommissionens förhandsgodkännande inhämtas. För detta ändamål ska förvaltningsmyndigheten förse kommissionen med den information som avses i artikel 43 jämte en motivering till direkttilldelningen.

4. De projekt som föreslås för urval utan ansökningsomgång ska godkännas av kommissionen genom ett förfarande i två etapper, dvs. först lämnas en sammanfattning av projektet och därefter den fullständiga projektansökan. För varje etapp ska kommissionen meddela sitt beslut till förvaltningsmyndigheten inom två månader efter inlämningsdatumet. Denna tidsfrist kan förlängas om så är nödvändigt. Om kommissionen avslår ett föreslaget projekt ska den underrätta förvaltningsmyndigheten om skälen till detta.

Artikel 42

Bidrag till finansieringsinstrument

1. Programmet kan bidra till ett finansieringsinstrument under förutsättning att detta instrument är förenligt med programmets prioriteringar.

2. Programmet ska innehålla en slutlig förteckning över bidrag till finansieringsinstrument. Efter antagandet av ett program, dock senast den 31 december 2017, ska förvaltningsmyndigheten förse kommissionen med den information som avses i artikel 43.

3. Kommissionen ska granska det föreslagna bidraget för att avgöra vilket mervärde det kan tillföra och om det är förenligt med programmet.

4. Godkännandeförfarandet ska följa de regler som gäller för dessa finansieringsinstrument. Om kommissionen avslår ett föreslaget projekt ska den underrätta förvaltningsmyndigheten om skälen till detta.

5. Bidrag till dessa finansieringsinstrument ska omfattas av de regler som är tillämpliga på dessa instrument.

Artikel 43

Projektets innehåll

1. Projektansökan ska innehålla åtminstone följande:

a) En analys av de problem och behov som motiverar projektet, varvid hänsyn ska tas till programmets strategi och det bidrag projektet förväntas ge när det gäller att uppnå motsvarande prioriteringar.

b) En bedömning av projektets gränsöverskridande effekter.

c) Den logiska ramen.

d) En bedömning av hur hållbara projektets resultat kommer att vara efter det att projektet slutförts.

e) Objektivt verifierbara indikatorer.

f) Uppgifter om projektets geografiska täckning och målgrupper.

g) Hur lång genomförandeperioden förväntas bli och en detaljerad arbetsplan.

h) En analys av projektets konsekvenser för de övergripande frågor som avses i artikel 4.3 d där så är relevant.

i) Krav vad gäller projektets genomförande, bland annat följande:

   i) Identifiering av stödmottagarna och utseende av samordnande stödmottagare, med garantier för att vederbörande är behörig på det berörda området samt har tillräcklig administrativ och finansiell förvaltningskapacitet.

   ii) En beskrivning av strukturerna för förvaltning- och genomförande av projektet.

   iii) Arrangemang mellan stödmottagare i enlighet med artikel 46.

   iv) Arrangemang för uppföljning och övervakning.

   v) Informations- och kommunikationsplaner, bl.a. åtgärder för att informera om att unionen stödjer projektet.

j) En detaljerad finansieringsplan och budget.

2. Projektansökningar för projekt med en infrastrukturkomponent på minst 1 miljon euro ska dessutom innehålla följande:

a) En detaljerad beskrivning av infrastrukturinvesteringen och dess läge.

b) En detaljerad beskrivning av projektets kapacitetsuppbyggnadskomponent, utom i vederbörligen motiverade fall.

c) En fullständig genomförbarhetsstudie eller motsvarande, inbegripet en analys av möjliga alternativ, resultat och en oberoende kvalitetsgranskning.

d) En bedömning av projektets miljöpåverkan i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU ([1]) och, för de stater som är parter i denna, FN/ECE:s Esbokonvention av den 25 februari 1991 om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang.

e) Bevis för att stödmottagarna äger eller har tillgång till marken.

f) Byggnadslov.

3. I särskilda, vederbörligen motiverade fall kan förvaltningsmyndigheten godkänna att det dokument som avses i led f lämnas i efterhand.

Artikel 44

Offentliggörande av projektförteckningar

1. För att garantera öppenhet och insyn när det gäller de projekt som får stöd genom programmet ska förvaltningsmyndigheten föra en förteckning över projekt som tilldelats finansiering i kalkylbladsformat, vilket gör det möjligt att sortera, göra sökningar i, hämta och jämföra uppgifter och att enkelt offentliggöra dem på internet. Projektförteckningen ska vara tillgänglig på programmets webbplats och uppdateras minst var sjätte månad. I syfte att uppmuntra att projektförteckningen även används av den privata sektorn, det civila samhället eller nationell offentlig förvaltning, kan en tydlig hänvisning göras på webbsidan till de tillämpliga licensbestämmelser enligt vilka uppgifterna har offentliggjorts.

2. Förteckningen ska innehålla minst följande uppgifter:

— Stödmottagarens namn (endast juridiska personer, fysiska personer ska inte namnges)

— Projektnamn

— Projektsammanfattning

— Genomförandeperiod för projektet

— Totala stödberättigande kostnader

— Sats för unionens medfinansiering

— Projektets postnummer eller annan lämplig platsangivelse

— Geografisk täckning

— Datum för den senaste uppdateringen av projektförteckningen

3. Projektförteckningen ska lämnas till kommissionen senast den 30 juni året efter det budgetår då projekten valdes ut. Denna information ska offentliggöras på en webbplats hos Europeiska unionens institutioner.

KAPITEL 2

Stödmottagare

Artikel 45

Deltagande i projekt

1. Projekten ska ha stödmottagare från minst en av de deltagande medlemsstaterna och ett av de deltagande länder som förtecknas i bilaga I till förordning (EU) nr 232/2014 eller Ryssland.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 28.1.2012, s. 1).

2. Stödmottagare är en fysisk eller juridisk person som beviljats ett bidrag för ett projekt. Fysiska personer får vara stödmottagare om detta är nödvändigt på grund av åtgärdens natur eller karaktär eller det mål som sökanden vill uppnå. Beslut om fysiska personers deltagande ska fattas på programnivå.

3. Sådana stödmottagare som avses i punkt 1 ska uppfylla samtliga följande villkor:

a) Vara medborgare i något av de deltagande länderna, en juridisk person etablerad i programområdet eller en internationell organisation med verksamhet i programområdet. En europeisk gruppering för territoriellt samarbete kan vara stödmottagare, oavsett etableringsort, om dess geografiska täckning faller inom ramen för programområdet.

b) Uppfylla urvalskriterierna för varje urvalsförfarande.

c) Inte befinna sig i någon av de uteslutningssituationer som anges i artiklarna 106.1 och 107 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.

4. Stödmottagare som inte uppfyller de villkor som anges i punkt 3 a får delta utöver de stödmottagare som avses i punkt 1, under förutsättning att alla följande villkor är uppfyllda:

a) De får delta i enlighet med artiklarna 8 och 9 i förordning (EU) nr 236/2014.

b) Deras deltagande är nödvändigt på grund av projektets karaktär och mål och för att projektet ska kunna genomföras på ett effektivt sätt.

c) Det totala belopp som beviljas genom programmet till stödmottagare som inte uppfyller de villkor som avses i punkt 3 a ligger inom den gräns som anges i artikel 39.2 b.

Artikel 46

Stödmottagarnas skyldigheter

1. Varje projekt ska utse en samordnande stödmottagare som företräder partnerskapet.

2. Alla stödmottagare ska aktivt samarbeta vid utarbetandet och genomförandet av ett projekt. De ska även samarbeta när det gäller personal till eller finansiering av projekt. Varje stödmottagare ska vara juridiskt och ekonomiskt ansvarig för den verksamhet den genomför och för de unionsmedel som den tar emot. Stödmottagarnas särskilda skyldigheter och finansiella ansvar ska fastställas i den överenskommelse som avses i punkt 3 c.

3. Den samordnande stödmottagaren ska ha följande uppgifter:

a) Ta emot förvaltningsmyndighetens finansiella bidrag till genomförandet av projektverksamheten.

b) Se till att stödmottagarna får det totala stödbeloppet snarast möjligt och i sin helhet i enlighet med de arrangemang som avses i led c. Inga belopp får dras av eller hållas inne och inga särskilda avgifter med motsvarande effekt som kan minska beloppen till stödmottagarna får tas ut.

c) Fastställa partnerskapsarrangemangen med stödmottagarna i en överenskommelse som innehåller bestämmelser som bl.a. garanterar en sund ekonomisk förvaltning av de medel som har anslagits till åtgärden, inbegripet system för återkrav av felaktigt utbetalda belopp.

d) Ta ansvar för att se till att hela projektet genomförs.

e) Se till att de utgifter som deklarerats av stödmottagarna verkligen avser genomförandet av projektet och motsvarar den verksamhet som fastställs i kontraktet och som överenskommits av samtliga stödmottagare.

f) Kontrollera att de utgifter som deklarerats av stödmottagarna verkligen har granskats i enlighet med artikel 32.1.

KAPITEL 3

Stödberättigande utgifter

Artikel 47

Bidragsformer

1. Bidrag kan vara utformade på något av följande sätt:

a) Ersättning av en bestämd andel av de faktiska bidragsberättigande kostnader som avses i artikel 48.

b) Finansiering till schablonsats som bestäms genom tillämpning av en procentsats på en eller flera definierade kostnadskategorier.

c) Ett enhetsbelopp.

d) Ersättning på grundval av enhetskostnader.

e) En kombination av de former som anges i a–d, dock endast om vart och ett omfattar olika kostnadskategorier.

2. Bidrag i den form som avses i punkt 1 a ska beräknas på grundval av stödmottagarens faktiska stödberättigande kostnader, varvid en beräkning av kostnaderna också ska ingå i den preliminära budget som läggs fram tillsammans med förslaget och som ingår som en del av kontraktet. Den finansiering till schablonsats som avses i punkt 1 b ska täcka specifika kategorier av på förhand identifierade stödberättigande kostnader genom tillämpning av en procentsats. De enhetsbelopp som avses i punkt 1 c ska genom ett övergripande bidrag täcka alla eller vissa specifika kategorier av stödberättigande kostnader som på förhand är identifierade. De enhetskostnader som avses i punkt 1 d ska omfatta alla eller vissa specifika kategorier av stödberättigande kostnader som på förhand är identifierade genom hänvisning till ett belopp per enhet.

3. Bidrag får inte syfta eller leda till att det uppkommer en vinst inom ramen för projektet. De undantag som anges i artikel 125.4 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 ska vara tillämpliga.

Artikel 48

Stödberättigande kostnader

1. Bidragen får inte överstiga ett visst tak, uttryckt som en procentsats och ett absolut belopp som ska fastställas på grundval av de beräknade bidragsberättigande kostnaderna. Bidragen får inte överskrida de bidragsberättigande kostnaderna.

2. Som bidragsberättigande kostnader ska räknas sådana kostnader som faktiskt belastar stödmottagaren och som uppfyller samtliga nedanstående kriterier:

a) De har uppkommit under projektets genomförandeperiod. Särskilt gäller följande:

i) Kostnader för tjänster och bygg- och anläggningsarbeten ska avse verksamhet som genomförts under genomförandeperioden. Kostnader för varor ska avse sådana varor som levererats och installerats under genomförandeperioden. Undertecknanden av kontrakt, beställningar och åtaganden om utgifter som görs inom genomförandeperioden, men där tjänsten, bygg- och anläggningsarbetet eller varorna kommer att tillhandahållas efter det att genomförandeperioden löpt ut ska inte anses uppfylla detta krav. Kontantöverföringar mellan den samordnande stödmottagaren och de andra stödmottagarna ska inte anses vara faktiska kostnader.

ii) Faktiska kostnader ska betalas innan slutrapporterna lämnas in. De kan betalas efter inlämnandet under förutsättning att de anges i slutrapporten med angivande av beräknat datum för betalning.

iii) Undantagna från denna regel är sådana kostnader i samband med slutrapporten som kan uppstå efter projektets genomförandeperiod, t.ex. kontroll av utgifter, revision och slutlig utvärdering av projektet.

iv) Det är möjligt att inleda de förfaranden för tilldelning av kontrakt som avses i artikel 52 och efterföljande artiklar och att ingå kontrakt med stödmottagarna före projektets genomförandeperiod, under förutsättning satt bestämmelserna i artikel 52 och efterföljande artiklar iakttas.

b) De har angivits i den preliminära totala budgeten för projektet.

c) De är nödvändiga för genomförandet av projektet.

d) De är möjliga att identifiera och kontrollera, registrerade i stödmottagarens bokföring och fastställda i enlighet med gällande redovisningsstandarder och gängse redovisningspraxis som gäller för stödmottagaren.

e) De uppfyller kraven i tillämplig skatte- och sociallagstiftning.

f) De är rimliga, motiverade och förenliga med kraven på sund ekonomisk förvaltning, i synnerhet kraven på sparsamhet och effektivitet.

g) De stöds av fakturor eller handlingar med motsvarande tillförlitlighet.

3. Bidrag får beviljas retroaktivt i följande fall:

a) Om den sökande kan visa att projektet måste inledas innan kontraktet undertecknas. Kostnader som är stödberättigande får dock inte ha uppkommit före den dag då bidragsansökan lämnades in.

b) Om det rör sig om kostnader som avser studier och dokumentation för projekt som innehåller en infrastrukturkomponent.

Bidrag får inte beviljas retroaktivt för redan slutförda projekt.

4. I syfte att skapa starka partnerskap ska kostnader som uppkommit innan bidragsansökan lämnats in när det gäller projekt som beviljats bidrag, vara bidragsberättigande under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

a) De har uppkommit efter offentliggörandet av förslagsinfordran.

b) De avser endast kostnader för resor och uppehälle för personal som är anställd av stödmottagarna, under förutsättning att de uppfyller villkoren i punkt 5 b.

c) De överstiger inte det högsta belopp som fastställts på programnivå.

5. Om inte annat följer av punkterna 1 och 2 ska följande direkta kostnader för stödmottagaren vara stödberättigande:

a) Kostnader för personal som avdelats till projektet, under förutsättning att följande kumulativa villkor är uppfyllda:

   — De avser kostnaden för verksamhet som stödmottagaren inte skulle ha utfört om projektet inte fanns.

   — De överstiger inte stödmottagarens normala kostnader, såvida det inte kan påvisas att detta är nödvändigt för att genomföra projektet.

   — De avser den faktiska bruttolönen, inklusive sociala avgifter och kostnader för andra löneförmåner.

b) Kostnader för resor och uppehälle för personal och andra som deltar i projektet, under förutsättning att de varken överstiger de kostnader som stödmottagaren normalt sett betalar enligt sina regler och bestämmelser eller de växelkurser som offentliggjorts av kommissionen vid tidpunkten för tjänsteresan om ersättningen sker på grundval av enhetsbelopp, enhetskostnader eller finansiering till schablonsats.

c) Kostnader för förvärv eller hyra av utrustning (ny eller begagnad) och varor avsedda specifikt för projektet, under förutsättning att de är till marknadspris.

d) Kostnader för förbrukningsvaror som köpts in specifikt för projektet.

e) Kostnader i samband med kontrakt som tilldelats av stödmottagarna inom ramen för projektet.

f) Kostnader som är en direkt följd av krav enligt denna förordning och projektet (t.ex. informations- och synliggörandeåtgärder, utvärderingar, extern revision, översättning osv.), vilket även inbegriper kostnader för finansiella tjänster (t. ex. banköverföringar och finansiell säkerhet).

6. I enlighet med artikel 4 kan det fastställas ytterligare regler för stödberättigande för programmet som helhet.

Artikel 49

Icke stödberättigande kostnader

1. Följande kostnader i samband med genomförandet av projektet ska inte anses vara stödberättigande:

a) Skulder och avgifter för skulder (ränta).

b) Avsättningar för framtida förluster och skulder.

c) Kostnader som deklarerats av stödmottagaren och som redan finansierats genom unionens budget.

d) Förvärv av mark eller fastigheter för ett belopp som överstiger 10 % av de stödberättigande utgifterna för det berörda projektet.

e) Valutaförluster.

f) Tullar, skatter och avgifter, bl.a. mervärdesskatt, utom sådana som är icke-återvinningsbara enligt tillämplig nationell lagstiftning, om inte annat föreskrivs i relevanta bestämmelser som förhandlas fram med partnerländerna i det gränsöverskridande samarbetet.

g) Lån till tredje part.

h) Böter, straffavgifter och rättegångskostnader.

i) Bidrag in natura enligt artikel 14.1.

2. I enlighet med artikel 4 kan andra kategorier av kostnader förklaras som icke-stödberättigande för ett program.

Artikel 50

Enhetsbelopp, enhetskostnader och finansiering till schablonsats

1. Den totala finansieringen på grundval av enhetsbelopp, enhetskostnader och finansiering till schablonsats får inte överstiga 60 000 euro per stödmottagare och projekt, såvida inte annat belopp fastställs i programmet i enlighet med artikel 4, vilket dock inte får överstiga 100 000 euro.

2. Användningen av enhetsbelopp, enhetskostnader och finansiering till schablonsats ska stödja sig på åtminstone följande:

a) En motivering av lämpligheten av dessa finansieringsformer med avseende på typen av projekt och till riskerna för oriktigheter och bedrägerier samt kontrollkostnaderna.

b) En angivelse av vilka kostnader eller kategorier av kostnader som täcks av enhetsbelopp, enhetskostnader eller finansiering till schablonsats, vilka dock inte kan omfatta de icke-stödberättigande kostnader som avses i artikel 49.

c) En beskrivning av metoderna för att fastställa enhetsbelopp, enhetskostnader eller finansiering till schablonsats, och av villkoren för att på ett rimligt sätt säkerställa att principerna om icke-vinst och samfinansiering respekteras och att dubbel finansiering av kostnader undviks. Dessa metoder ska bygga på

i) statistiska data eller liknande objektiva medel eller

ii) en bedömning för varje enskild stödmottagare på grundval av bestyrkta eller kontrollerbara historiska uppgifter för stödmottagaren eller stödmottagarens normala kostnadsredovisningsmetoder.

3. När beloppen granskats och godkänts av förvaltningsmyndigheten kan de inte ifrågasättas genom efterhandskontroller.

Artikel 51

Indirekta kostnader

1. Indirekta kostnader kan beräknas som en schablonsats på upp till 7 % av de stödberättigande direkta kostnader, med undantag av kostnader i samband med tillhandahållandet av infrastruktur, under förutsättning att denna sats beräknas med hjälp av en rättvis och kontrollerbar beräkningsmetod.

2. Med indirekta kostnader för ett projekt avses sådana bidragsberättigande kostnader som inte kan identifieras som specifika kostnader som är direkt kopplade till genomförandet av projektet och som inte direkt kan tillskrivas projektet enligt de villkor för stödberättigande som anges i artikel 48. De får inte omfatta sådana icke stödberättigande kostnader som avses i artikel 49 eller kostnader som redan deklarerats under en annan post eller rubrik i projektets budget.

KAPITEL 4

Avsnitt 1

Upphandling

Artikel 52

Tillämpliga bestämmelser

1. När en stödmottagare måste upphandla varor eller bygg- och anläggningsarbeten i samband med genomförandet av projektet gäller följande bestämmelser:

a) Om stödmottagaren är en upphandlande myndighet eller en upphandlande enhet i den mening som avses i den unionslagstiftning som är tillämplig på upphandlingsförfaranden kan den tillämpa de nationella lagar och andra författningar som antagits i förbindelse med unionslagstiftningen eller reglerna i punkt 2.

b) Om stödmottagaren är en internationell organisation kan den tillämpa sina egna upphandlingsregler om de erbjuder garantier som är likvärdiga med internationellt vedertagna normer.

c) Om stödmottagaren är en myndighet i ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet vars samfinansiering överförts till förvaltningsmyndigheten kan den tillämpa nationella lagar och andra författningar, under förutsättning att detta är tillåtet enligt finansieringsöverenskommelsen och att de allmänna principer som anges i punkt 2 a iakttas.

2. I alla övriga fall ska följande krav vara uppfyllda:

a) Kontraktet ska tilldelas den anbudsgivare som lämnar det ekonomiskt fördelaktigaste anbudet eller i tillämpliga fall den anbudsgivare som erbjuder det lägsta priset, samtidigt som man ser till att alla intressekonflikter undviks.

b) För kontrakt som har ett värde som överstiger 60 000 euro ska även följande regler tillämpas:

i) Det ska inrättas en utvärderingskommitté för att utvärdera ansökningarna eller anbuden på grundval av uteslutnings-, urvals- och tilldelningskriterier som stödmottagaren offentliggjort i förväg i upphandlingsdokumenten. Denna kommitté ska ha ett ojämnt antal medlemmar, som måste ha all den tekniska och administrativa kunskap som är nödvändig för att kunna yttra sig sakkunnigt om anbuden/ansökningarna.

ii) Det måste finnas tillräckligt med öppenhet, rättvis konkurrens och förhandsinformation.

iii) Likabehandling, proportionalitet och icke-diskriminering måste garanteras.

iv) Upphandlingsdokumenten måste vara upprättade i enlighet med bästa internationella praxis.

v) Tidsfristerna för inlämning av ansökningar och anbud ska vara tillräckligt långa för berörda parter ska ha rimlig tid på sig att förbereda sina anbud.

vi) Anbudssökande och anbudsgivare ska vara uteslutna från deltagande i ett upphandlingsförfarande om de befinner sig i någon av de situationer som anges i artikel 106.1 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012. Anbudssökande och anbudsgivare ska försäkra att de inte befinner sig i någon av dessa situationer. Dessutom får kontrakt inte tilldelas anbudssökande och anbudsgivare som i samband med upphandlingsförfarandet befinner sig i någon av de situationer som avses i artikel 107 förordning (EU, Euratom) nr 966/2012.

vii) De upphandlingsförfaranden som anges i artiklarna 53–56 ska följas.

3. I samtliga fall är de nationalitets- och ursprungsregler som anges i artiklarna 8 och 9 i förordning (EU) nr 236/2014 tillämpliga.

Artikel 53

Upphandlingsförfaranden för tjänstekontrakt

1. Tjänstekontrakt till ett värde av minst 300 000 euro ska tilldelas genom en selektiv internationell anbudsinfordran efter offentliggörande av ett meddelande om upphandling. Meddelandet om upphandling ska offentliggöras i alla lämpliga medier utanför programområdet, med angivande av det antal anbudssökande (minst fyra och högst åtta) som kommer att inbjudas att lämna anbud, och garantera verklig konkurrens.

2. Tjänstekontrakt till ett värde av minst 60 000 euro men högst 300 000 euro ska tilldelas genom ett förhandlat förfarande under konkurrens, utan offentliggörande. Stödmottagaren ska samråda med minst tre tjänsteleverantörer efter eget val och förhandla om kontraktsvillkoren med en eller flera av dem.

Artikel 54

Upphandlingsförfaranden för varukontrakt

1. Varukontrakt till ett värde av minst 300 000 euro ska tilldelas genom en öppen internationell anbudsinfordran efter offentliggörande av ett meddelande om upphandling som ska offentliggöras i alla lämpliga medier utanför programområdet.

2. Varukontrakt till ett värde av minst 100 000 euro men högst 300 000 euro ska tilldelas genom ett öppet anbudsförfarande som ska offentliggöras i programområdet. Alla stödberättigade anbudsgivare ska ges samma möjligheter som lokala företag.

3. Varukontrakt till ett värde av minst 60 000 euro men högst 100 000 euro ska tilldelas genom ett förhandlat förfarande under konkurrens, utan offentliggörande. Stödmottagaren ska samråda med minst tre leverantörer efter eget val och förhandla om kontraktsvillkoren med en eller flera av dem.

Artikel 55

Upphandlingsförfaranden för bygg- och anläggningskontrakt

1. Bygg- och anläggningskontrakt till ett värde av minst 5 000 000 euro ska tilldelas genom en öppen internationell anbudsinfordran, eller genom en selektiv anbudsinfordran när det gäller bygg- och anläggningsarbeten med särskilda egenskaper, efter offentliggörande av ett meddelande om upphandling som ska offentliggöras i alla lämpliga medier utanför programområdet.

2. Bygg- och anläggningskontrakt till ett värde av minst 300 000 euro men högst 5 000 000 euro ska tilldelas genom ett öppet anbudsförfarande som ska offentliggöras i programområdet. Alla stödberättigade anbudsgivare ska ges samma möjligheter som lokala företag.

3. Bygg- och anläggningskontrakt till ett värde av minst 60 000 euro men högst 300 000 euro ska tilldelas genom ett förhandlat förfarande under konkurrens, utan offentliggörande. Stödmottagaren ska samråda med minst tre uppdragstagare efter eget val och förhandla om kontraktsvillkoren med en eller flera av dem.

Artikel 56

Användning av det förhandlade förfarandet

Stödmottagaren får besluta att använda sig av ett förhandlat förfarande på grundval av ett enda anbud i de fall som avses i artiklarna 266, 268 och 270 i den delegerade förordningen (EU) nr 1268/2012.

Avsnitt 2

Ekonomiskt stöd till tredje part

Artikel 57

Ekonomiskt stöd till tredje part

1. Om det krävs ekonomiskt stöd till tredje man för genomförandet av projektet kan detta beviljas på följande villkor:

a) Varje tredje part erbjuder tillräckliga garantier för att kommissionens fordringar kommer att återbetalas.

b) Principerna om proportionalitet, öppenhet och insyn, sund ekonomisk förvaltning, likabehandling och icke-diskriminering respekteras.

c) Intressekonflikter förebyggs.

d) Ekonomiskt stöd får inte kumuleras eller tilldelas retroaktivt och ska, i princip, inbegripa samfinansiering samt får inte syfta eller leda till att det uppkommer en vinst för en tredje part.

e) Villkoren för erhållande av ekonomiskt stöd ska noggrant fastställas i kontraktet för att undvika att bidragsmottagaren gör skönsmässiga bedömningar. Kontraktet ska bland annat specificera vilka kategorier av personer som är bidragsberättigade, tilldelningskriterier (särskilt kriteriet för fastställande av det exakta beloppet) och en fastställd förteckning över verksamheter som kan erhålla ekonomiskt stöd.

f) Högst 60 000 euro får utbetalas i ekonomiskt stöd till varje enskild tredje part, utom i de fall det ekonomiska stödet är det främsta syftet med projektet.

2. De nationalitets- och ursprungsregler som anges i artiklarna 8 och 9 i förordning (EU) nr 236/2014 är tillämpliga. Om ett bidrag i flera led överstiger 60 000 euro ska de regler för deltagande som fastställs i artikel 52 b vi gälla i tillämpliga delar.

AVDELNING VIII

BETALNINGAR, REDOVISNING OCH GODKÄNNANDE AV RÄKENSKAPER, FINANSIELLA KORRIGERINGAR OCH ÅTERKRAV

KAPITEL 1

Betalningar

Artikel 58

Årliga åtaganden

1. Vid delad förvaltning ska kommissionen göra de inledande åtgandena efter det att kommissionen antagit programmet i enlighet med artikel 5.

2. Vid indirekt förvaltning ska kommissionen göra det inledande åtagandet efter programmets antagande, efter ikraftträdandet av den överenskommelse som avses i artiklarna 81 och 82 genom vilken budgetgenomförandeuppgifter delegeras till en internationell organisation eller ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet.

3. Därefter ska kommissionen göra motsvarande åtaganden varje budgetår senast den 1 maj. Storleken på de årliga åtagandena ska fastställas i enlighet med finansieringsplanen, varvid hänsyn ska tas till vilka framsteg som gjorts i genomförandet av programmet och vilka medel som finns tillgängliga. Kommissionen ska underrätta förvaltningsmyndigheten när det årliga åtagandet gjorts.

Artikel 59

Gemensamma regler för betalningar

1. Betalningar till en förvaltningsmyndighet kan ha formen av en förhandsfinansiering eller en slutbetalning.

2. Det ska öppnas ett bankkonto i euro specifikt för programmet. När kommissionens betalning går via ett annat bankkonto än programmets konto ska beloppen i fråga och all eventuell ränta utan dröjsmål, och i sin helhet, överföras till programmets konto.

3. Inga belopp får dras av eller hållas inne och inga särskilda avgifter eller andra avgifter med motsvarande effekt får tas ut på dessa belopp eller på eventuell ränta.

Artikel 60

Gemensamma regler för beräkning av förhandsfinansiering

1. Varje budgetår får förvaltningsmyndigheten så snart den underrättats om det årliga åtagandet begära en förhandsfinansiering i form av en överföring på upp till 80 % av unionens bidrag för budgetåret i fråga. Från och med det andra budgetåret ska det till ansökningar om förhandsfinansiering fogas en preliminär budget som i detalj redovisar förvaltningsmyndighetens åtaganden och betalningar för de två räkenskapsår som följer på det senaste revisionsuttalandet enligt artikel 68. Efter det att kommissionen har granskat den preliminära budgeten, bedömt programmets faktiska finansieringsbehov och kontrollerat tillgängliga medel ska den helt eller delvis betala ut den begärda förhandsfinansieringen senast 60 dagar efter den dag ansökan om utbetalning registrerades hos kommissionen.

2. Förvaltningsmyndigheten får under budgetårets lopp begära att redan anslagna medel helt eller delvis överförs för att utgöra ytterligare förhandsfinansiering. Den gemensamma förvaltningsmyndigheten ska grunda sin ansökan på en ekonomisk delrapport som visar att de utgifter som faktiskt uppkommit eller kommer att uppkomma till budgetårets slut överstiger beloppen för redan beviljad förhandsfinansiering. Denna typ av efterföljande överföringar ska anses utgöra ytterligare förhandsfinansiering under förutsättning att de inte stödjer sig på ett sådant revisionsuttalande som avses i artikel 68.

3. Varje budgetår under programmets genomförande ska kommissionen, efter godkännandet av räkenskaperna i enlighet med artikel 69.2, stämma av tidigare utbetalningar av förhandsfinansiering mot faktiska och stödberättigande kostnader, som stödjer sig på ett revisionsuttalande enligt artikel 68. På grundval av resultaten av denna avstämning ska kommissionen om så är nödvändigt vidta nödvändiga finansiella justeringar.

Artikel 61

Avbrott i betalningsfristen

1. Den delegerade utanordnaren i den mening som avses i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 får avbryta betalningsfristen för en ansökan om utbetalning i högst sex månader under följande omständigheter:

a) Om det enligt uppgifter från ett revisionsorgan på nationell nivå eller unionsnivå finns tydliga indikationer på en allvarlig brist i förvaltnings- och kontrollsystemets funktion.

b) Om den delegerade utanordnaren måste genomföra ytterligare kontroller efter att ha tagit del av uppgifter som tyder på att utgifter i en betalningsansökan står i samband med en oriktighet med allvarliga ekonomiska följder.

c) Om något av de dokument som krävs enligt artikel 77 inte har lämnats in.

d) Om något av de dokument som krävs enligt artiklarna 60 och 64 inte har lämnats in.

Förvaltningsmyndigheten får samtycka till en förlängning av avbrottsperioden med ytterligare tre månader.

2. Den delegerade utanordnaren ska begränsa avbrottet till att gälla den del av utgifterna som omfattas av den betalningsansökan som berörs av omständigheter som avses i punkt 1 första stycket, såvida det inte är omöjligt att identifiera den del av utgifterna som påverkas. Den delegerade utanordnaren ska omedelbart informera förvaltningsmyndigheten och den medlemsstat som är värdland för denna myndighet om anledningen till avbrottet och be dem att åtgärda situationen. Den delegerade utanordnaren ska låta avbrottet upphöra så snart nödvändiga åtgärder har vidtagits. Detta avbrott kan förlängas utöver sex månader om de åtgärder som krävs inte har vidtagits.

Artikel 62

Innehållande av utbetalningar

1. Kommissionen får tillfälligt hålla inne samtliga eller en del av utbetalningarna under följande omständigheter:

a) Programmets förvaltnings- och kontrollsystem uppvisar allvarliga brister som har äventyrat unionens bidrag och för vilka inga korrigerande åtgärder har vidtagits.

b) De deltagande länderna har på ett allvarligt sätt åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 31.

c) Utgifterna står i samband med en oriktighet med allvarliga ekonomiska följder som inte har korrigerats.

d) Utvärderings- och övervakningssystemet har allvarliga brister vad gäller kvalitet och tillförlitlighet.

e) Det framgår av övervakningen, utvärderingen eller revisionen att programmet inte håller de tidsramar som anges i artikel 4 och att resultaten inte motsvarar vad som beskrivits i rapporterna i enlighet med artikel 77.

2. Kommissionen får besluta att helt eller delvis hålla inne utbetalningar av förhandsfinansiering efter att ha gett förvaltningsmyndigheten möjlighet att lämna synpunkter.

3. Kommissionen ska häva innehållandet av hela eller delar av betalningarna om förvaltningsmyndigheten har vidtagit de åtgärder som krävs för att innehållandet ska kunna hävas.

Artikel 63

Utbetalningar till samordnande stödmottagare

1. Utbetalningar till samordnande stödmottagare kan ha följande form:

a) Förhandsfinansiering

b) Mellanliggande betalning

c) Slutbetalning

2. Förvaltningsmyndigheten ska se till att utbetalningarna till de samordnande stödmottagarna förmedlas så snabbt som möjligt i enlighet med det ingångna kontraktet. Inga belopp får dras av eller hållas inne, såvida det inte annat anges i det ingångna kontraktet, och det får inte heller tas ut några särskilda avgifter eller andra avgifter med motsvarande effekt som kan minska utbetalningarna.

Artikel 64

Slutbetalning

1. Senast den 30 september 2024 ska förvaltningsmyndigheten lämna in ansökan om slutbetalning jämte de handlingar som avses i artikel 77.5.

2. Slutsaldot ska betalas ut senast tre månader efter räkenskapsavslutningen för det sista räkenskapsåret eller en månad efter godtagandet av den slutliga genomföranderapporten, beroende på vilken dag som infaller senast.

Artikel 65

Undantag från återtagande

1. Det belopp som ska återtas ska minskas med de belopp som förvaltningsmyndigheten inte har kunnat deklarera till kommissionen på grund av

a) att projektet ställts in genom ett rättsligt förfarande eller ett administrativt överklagande med uppskjutande verkan,

b) att ett fall av force majeure allvarligt har påverkat genomförandet av hela eller delar av programmet,

c) att artiklarna 61 och 62 är tillämpliga.

2. Om förvaltningsmyndigheten åberopar force majeure enligt punkt 1 b ska den visa vilka direkta följder denna force majeure har för genomförandet av hela eller delar av programmet. Vid tillämpningen av punkt 1 a och b är det möjligt att begära minskning en gång om inställandet eller force majeure har varat i högst ett år, eller ett antal gånger som motsvarar den tid som force majeure varat eller antalet år mellan den dag då genomförandet av projektet ställdes in genom ett rättsligt eller administrativt beslut och dagen för det slutliga rättsliga eller administrativa beslutet.

3. Senast den 15 februari ska förvaltningsmyndigheten informera kommissionen om de undantag som avses i punkt 1 för det belopp som ska deklareras per den 31 december föregående budgetår.

Artikel 66

Återtagandeförfarande

1. Kommissionen ska i god tid underrätta förvaltningsmyndigheten när det finns risk för återtagande enligt artikel 6 förordning (EU) nr 236/2014.

2. På grundval av de uppgifter som kommissionen mottagit per den 15 februari ska den informera förvaltningsmyndigheten om vilket belopp som kommer att återtas som ett resultat av de uppgifterna.

3. Förvaltningsmyndigheten ska ha två månader på sig att godkänna det belopp som ska återtas eller lämna synpunkter.

4. Senast den 30 juni ska förvaltningsmyndigheten lämna in en reviderad finansieringsplan, vilken ska ta hänsyn till verkningarna av minskningen av stödbeloppet för programmets tematiska mål och det tekniska biståndet för det berörda budgetåret. Om förvaltningsmyndigheten underlåter att göra detta ska kommissionen revidera finansieringsplanen genom att minska unionens bidrag under det berörda budgetåret. Minskningen ska påverka de tematiska målen och det tekniskt bistånd proportionellt.

5. Kommissionen ska ändra sitt beslut om antagande av programmet.

Artikel 67

Användning av euro

1. Förvaltningsmyndigheten och stödmottagaren ska omräkna utgifter i en annan valuta än euro till euro genom tillämpning av kommissionens månatliga växelkurs för någon av följande tidpunkter:

a) Den månad under vilken utgifterna uppkommit.

b) Den månad under vilken utgifterna lämnades in för granskning i enlighet med artikel 32.1.

c) Den månad under vilken utgifterna rapporterades till den samordnande stödmottagaren.

2. Vald metod ska anges i programmet och gälla under programmets hela löptid. Det är möjligt att använda olika metoder för tekniskt bistånd och projekt.

KAPITEL 2

Redovisning och godkännande av räkenskaper

Artikel 68

Redovisning av räkenskaper

1. Programmets räkenskaper ska upprättas av förvaltningsmyndigheten. Räkenskaperna ska föras oavhängigt och separat och endast omfatta de transaktioner som gäller programmet. De ska möjliggöra en uppföljningsanalys av programmet vad gäller de enskilda prioriteringarna och det tekniska biståndet.

2. Förvaltningsmyndigheten ska senast den 15 februari genom sin årliga rapport förse kommissionen med följande finansiella information:

a) Räkenskaperna för föregående räkenskapsår.

b) En förvaltningsförklaring undertecknad av en företrädare för förvaltningsmyndigheten som bekräftar att

   i) uppgifterna är rättvisande, fullständiga och korrekta,

   ii) utgifterna använts för avsett ändamål,

   iii) de kontrollsystem som införts ger tillräckliga garantier för de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet.

c) En årlig sammanfattning av förvaltningsmyndighetens kontroller, bl.a. en analys av typerna och omfattningen av de fel och svagheter som konstaterats i systemen samt en redogörelse för vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits eller planeras.

d) Ett revisionsuttalande om årsräkenskaperna.

e) En årlig revisionsberättelse upprättad av revisionsmyndigheten som innehåller en sammanfattning av de revisioner som genomförts, inbegripet en analys av typerna och omfattningen av de fel och svagheter som konstaterats, både på system- och projektnivå, samt en redogörelse för vilka korrigerande åtgärder som har vidtagits eller planeras.

f) En uppskattning av kostnaderna under perioden 1 juli–31 december föregående år.

g) En förteckning över avslutade projekt under räkenskapsåret.

3. De räkenskaper som avses i punkt 2 a ska lämnas för varje program och innehålla följande uppgifter för varje prioritering och för det tekniska stödet:

a) De utgifter som uppkommit och betalats samt de intäkter som intjänats och mottagits av förvaltningsmyndigheten.

b) De belopp som avskrivits och återkrävts under räkenskapsåret, belopp som ska återkrävas vid räkenskapsårets slut samt belopp som inte kan återkrävas.

4. Det revisionsuttalande som avses i punkt 2 d ska fastställa om räkenskaperna ger en sann och rättvisande bild, om de därmed sammanhängande transaktionerna är lagliga och korrekta samt om kontrollsystemen fungerar väl. Det ska även framgå av detta yttrande om revisionsarbetet föranleder tvivel på vad som sägs i den förvaltningsförklaring som avses i punkt 2 b.

Artikel 69

Godkännande av räkenskaper

1. Kommissionen ska granska räkenskaperna och underrätta förvaltningsmyndigheten senast den 31 maj året efter räkenskapsårets slut om huruvida den godkänner räkenskaperna som fullständiga, korrekta och sanningsenliga.

2. Kommissionen ska stämma av förhandsfinansiering mot de stödberättigande kostnader som stödjer sig på ett revisionsuttalande enligt artikel 68.2 d.

3. Godkännandet av räkenskaperna ska inte påverka senare finansiella korrigeringar i enlighet med artikel 72.

Artikel 70

Arkiveringsperiod

1. Förvaltningsmyndigheten och stödmottagarna ska bevara samtliga dokument som har samband med ett program eller ett projekt under en period av fem år från och med dagen för slutbetalningen för programmet. De ska bevara rapporter, styrkande handlingar, räkenskaper, räkenskapshandlingar och alla andra dokument som hänför sig till finansieringen av programmet (bl.a. alla handlingar som rör kontraktstilldelningen) eller projektet.

2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1, ska handlingar som rör revisioner, överklaganden, tvister eller skadeståndsanspråk som har samband med programmets eller projektets genomförande bevaras tills dess att dessa revisioner, överklaganden, tvister eller skadeståndsanspråk har avslutats.

KAPITEL 3

Finansiella korrigeringar och återkrav

Avsnitt 1

Finansiella justeringar

Artikel 71

Förvaltningsmyndighetens finansiella korrigeringar

1. Förvaltningsmyndigheten ska ha det huvudsakliga ansvaret för att förebygga och utreda oriktigheter och för att utföra nödvändiga finansiella korrigeringar och återkrav. Om det rör sig om en systembetingad oriktighet, ska förvaltningsmyndigheten utvidga sina utredningar till att omfatta samtliga operationer som kan vara berörda.

Förvaltningsmyndigheten ska utföra de finansiella korrigeringar som är nödvändiga i samband med att enskilda eller systembetingade oriktigheter som upptäckts i ett projekt eller program. Finansiella korrigeringar innebär att unionens bidrag till ett projekt eller till tekniskt bistånd ställs in helt eller delvis. Förvaltningsmyndigheten ska med beaktande av oriktigheternas art och allvar och den ekonomiska förlusten företa en proportionell finansiell korrigering. Förvaltningsmyndigheten ska föra in de finansiella korrigeringarna i årsräkenskaperna för det räkenskapsår då inställandet beslutades.

2. Det unionsbidrag som ställs in i enlighet med punkt 1 får återanvändas inom det berörda programmet, med förbehåll för punkt 3.

3. Det bidrag som ställs in i enlighet med punkt 1 får inte återanvändas för det projekt för vilket en finansiell korrigering gjorts, eller, när en finansiell korrigering gjorts för en systembetingad oriktighet, för ett projekt som påverkas av den systembetingade oriktigheten.

Artikel 72

Kommissionens finansiella korrigeringar

1. Kommissionen ska göra finansiella korrigeringar genom att helt eller delvis ställa in unionens bidrag till ett program och genom att från förvaltningsmyndigheten återvinna, i syfte att utesluta dem från unionens finansiering, sådana belopp som betalats ut i strid med tillämplig lagstiftning, eller som har samband med brister i programförvaltningen och kontrollsystemen som konstaterats av kommissionen och Europeiska revisionsrätten.

2. Överträdelser av tillämplig lagstiftning ska leda till finansiella korrigeringar enbart med avseende på utgifter som har deklarerats för kommissionen och om ett av följande villkor är uppfyllda:

a) Överträdelsen har påverkat urvalet av ett projekt eller ett kontrakt om tekniskt bistånd, eller, om det på grund av överträdelsens karaktär inte är möjligt att fastställa denna påverkan, det föreligger en konkret risk att överträdelsen har haft sådan påverkan.

b) Överträdelsen har påverkat de utgifter som deklarerats för programmet eller, om det på grund av överträdelsens karaktär inte är möjligt att kvantifiera dess ekonomiska verkningar, det föreligger en konkret risk att överträdelsen har haft sådan påverkan.

3. Kommissionen ska göra finansiella korrigeringar om den efter nödvändig utredning drar följande slutsatser:

a) Programmets förvaltnings- och kontrollsystem uppvisar allvarliga brister, vilket har inneburit en risk för den del av unionsbidraget som redan betalats ut.

b) Förvaltningsmyndigheten har inte fullgjort sina skyldigheter enligt artikel 71 innan korrigeringsförfarandet enligt denna punkt inleddes.

c) De utgifter som deklarerats i den årliga rapporten eller slutrapporten är oriktiga och har inte korrigerats av förvaltningsmyndigheten innan korrigeringsförfarandet enligt denna punkt inleddes.

Kommissionens finansiella korrigeringar ska bygga på enskilda fall av konstaterade oriktigheter och ska beakta om oriktigheten i fråga är systembetingad. Om det inte är möjligt att exakt fastställa storleken på de oriktiga utgifterna ska kommissionen tillämpa en schablonsats eller göra en extrapolerad finansiell korrigering.

4. När kommissionen fattar beslut om storleken på korrigeringen i enlighet med punkt 3 ska den respektera proportionalitetsprincipen genom att beakta oriktighetens art och allvar samt omfattningen och de ekonomiska följderna av de brister i förvaltnings- och kontrollsystemen som konstaterats i programmet.

5. Om kommissionen grundar sin ståndpunkt på rapporter från externa revisorer, ska den dra sina egna slutsatser beträffande de finansiella följderna efter att ha hört förvaltningsmyndigheten och revisorerna.

6. Kommissionen har rätt att göra finansiella korrigeringar gentemot förvaltningsmyndigheten även efter det att programmet avslutats.

7. Kriterierna för att fastställa hur omfattande finansiella korrigeringar som ska göras och för att tillämpa schablonsatser eller göra en extrapolerad finansiell korrigering är de som har fastställts i överensstämmelse med förordning (EU) nr 1303/2013 ([1]), särskilt artikel 144, samt de som anges i kommissionens beslut av den 19 december 2013 ([2]).

Artikel 73

Förfarande

1. Innan kommissionen fattar beslut om en finansiell korrigering ska den underrätta förvaltningsmyndigheten om sina preliminära slutsatser från granskningen och begära att förvaltningsmyndigheten lämnar synpunkter inom två månader.

2. Om kommissionen föreslår en finansiell korrigering som grundar sig på en extrapolering eller en schablonsats, ska förvaltningsmyndigheten ges möjlighet att genom en granskning av den berörda dokumentationen visa att oriktighetens faktiska omfattning är mindre än vad kommissionen bedömt. Efter överenskommelse med kommissionen får förvaltningsmyndigheten begränsa denna granskning till att omfatta en lämplig andel eller ett urval av berörd dokumentation. Utom i vederbörligen motiverade fall får tidsfristen för granskningen inte överskrida ytterligare en tvåmånadersperiod efter den tvåmånadersperiod som avses i punkt 1.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1303/2013 av den 17 december 2013 om fastställande av gemensamma bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden, Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling och Europeiska havs- och fiskerifonden, om fastställande av allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och Europeiska havs- och fiskerifonden samt om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1083/2006 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 320).

([2]) Kommissionens beslut av den 19 december 2013 om fastställande och godkännande av riktlinjer för fastställande av finansiella korrigeringar som kommissionen ska tillämpa på utgifter som finansieras av unionen genom delad förvaltning, i de fall som bestämmelserna om offentlig upphandling inte har följts (C(2013) 9527).

3. Kommissionen ska beakta det bevismaterial som förvaltningsmyndigheten tillhandahåller inom de tidsfrister som anges i punkterna 1 och 2.

4. Om förvaltningsmyndigheten inte godtar kommissionens preliminära slutsatser ska den inbjudas till överläggningar hos kommissionen, för att säkerställa att alla relevanta uppgifter och synpunkter finns tillgängliga och beaktas när kommissionen ska dra sina slutsatser avseende tillämpningen av en finansiell korrigering.

5. Om en överenskommelse nås och utan att det påverkar punkt 6 får förvaltningsmyndigheten använda det inställda bidraget i fråga på nytt för programmet i överensstämmelse med artikel 71.2.

6. För att göra en finansiell korrigering ska kommissionen fatta beslut inom sex månader efter överläggningarna eller den dag den mottog de kompletterande uppgifterna, om förvaltningsmyndigheten gått med på att lämna in sådana kompletterande uppgifter efter överläggningarna. Kommissionen ska beakta alla uppgifter och synpunkter som framkommit under förfarandet. Om det inte hålls några överläggningar, ska sexmånadersperioden börja löpa två månader efter den dag den inbjudan som sänts av kommissionen är daterad.

7. Om kommissionen eller Europeiska revisionsrätten upptäcker oriktigheter som visar på allvarliga brister i hur förvaltnings- och kontrollsystemen fungerar ska den därav följande finansiella korrigeringen leda till att unionens bidrag minskas.

Det första stycket är inte tillämpligt när det gäller allvarliga brister i hur förvaltnings- och kontrollsystemens fungerar som, före den dag då de upptäcks av kommissionen eller Europeiska revisionsrätten

a) har angivits i den förvaltningsförklaring, den årliga kontrollrapport eller det revisionsuttalande som lämnats in till kommissionen i enlighet med artikel 68, eller i andra revisionsrapporter från revisionsmyndigheten till kommissionen eller varit föremål för lämpliga åtgärder eller

b) varit föremål för lämpliga korrigerande åtgärder från förvaltningsmyndighetens sida.

Bedömningen av allvarliga brister i förvaltnings- och kontrollsystemens sätt att fungera ska grunda sig på den lagstiftning som var tillämplig när de relevanta förvaltningsförklaringarna, årliga kontrollrapporterna och revisionsuttalandena lämnades in.

När kommissionen beslutar om en finansiell korrigering ska den

a) respektera proportionalitetsprincipen genom att ta hänsyn till vilken typ av allvarlig brist i ett förvaltnings- och kontrollsystem det rör sig om, den allvarliga bristens svårighetsgrad samt dess ekonomiska följder för unionens budget,

b) vid tillämpningen av en schablonsats eller extrapolerad korrigering, utesluta oriktiga utgifter som tidigare upptäckts av förvaltningsmyndigheten och som har varit föremål för en justering av räkenskaperna samt utgifter som är föremål för en pågående granskning av sin laglighet och korrekthet,

c) ta hänsyn till schablonsatser eller extrapolerade korrigeringar som tillämpats på utgifterna av förvaltningsmyndigheten på grund av andra allvarliga brister som upptäckts av förvaltningsmyndigheten vid fastställandet av den kvarstående risken för unionens budget.

Avsnitt 2

Återkrav

Artikel 74

Finansiellt ansvar och återkrav

1. Förvaltningsmyndigheten ska ha ansvaret för att återkräva felaktigt utbetalda belopp.

2. Om återkravet avser en överträdelse från förvaltningsmyndighetens sida av sådana rättsliga förpliktelser som följer av denna förordning och förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 åligger det förvaltningsmyndigheten att återbetala de berörda beloppen till kommissionen.

3. Om återkravet avser systembetingade brister i programmets förvaltnings- och kontrollsystem åligger det förvaltningsmyndigheten att återbetala de berörda beloppen till kommissionen i enlighet med den ansvarsfördelning mellan de deltagande länderna som fastställs i programmet.

4. Om återkravet gäller en fordran gentemot en stödmottagare som är etablerad i en medlemsstat och förvaltningsmyndigheten inte har kunnat återkräva denna skuld ska den medlemsstat där stödmottagaren är etablerad betala beloppet i fråga till förvaltningsmyndigheten och därefter begära återbetalning från stödmottagaren.

5. Om återkravet gäller en fordran gentemot en stödmottagare som är etablerad i ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet och förvaltningsmyndigheten inte har kunnat återkräva denna skuld ska det partnerland i det gränsöverskridande samarbetet där stödmottagaren är etablerad ha den ansvarsnivå som fastställs i de relevanta finansieringsöverenskommelser som avses i artiklarna 8 och 9.

Artikel 75

Återbetalning till förvaltningsmyndigheten

1. Förvaltningsmyndigheten ska återkräva felaktigt utbetalda belopp jämte eventuell dröjsmålsränta från den samordnande stödmottagaren. De berörda stödmottagarna ska betala tillbaka de felaktigt utbetalda beloppen till den samordnande stödmottagaren i enlighet med det partnerskapsavtal som ingåtts dem emellan. Om den samordnande stödmottagaren inte lyckas utverka en återbetalning från den berörda stödmottagaren ska förvaltningsmyndigheten formellt uppmana stödmottagaren att återbetala beloppet till den samordnande stödmottagaren. Om den berörda stödmottagaren inte återbetalar beloppet ska förvaltningsmyndigheten begära att det deltagande land i vilket den berörda stödmottagaren är etablerad återbetalar de felaktigt utbetalda beloppen i enlighet med artikel 74.2–74.5.

2. Förvaltningsmyndigheten ska med stöd av de deltagande länderna utöva tillbörlig aktsamhet för att säkerställa att betalningskraven leder till återbetalning. Förvaltningsmyndigheten ska särskilt förvissa sig om att fordran är säker, likvid och förfallen till betalning. Om förvaltningsmyndigheten överväger att avstå från att kräva in en fastställd fordran ska den först försäkra sig om att ett beslut om detta är formellt korrekt och förenligt med principerna för en sund ekonomisk förvaltning och proportionalitet. Beslutet att avstå från att kräva in en fordran måste föreläggas den gemensamma övervakningskommittén för förhandsgodkännande.

3. Förvaltningsmyndigheten ska hålla kommissionen underrättad om samtliga åtgärder som vidtagits för att återkräva beloppet. Kommissionen får när som helst ta över uppgiften att återkräva beloppen antingen direkt från stödmottagaren eller från berört deltagande land.

4. När ett ärende överförs till ett deltagande land eller kommissionen ska alla handlingar som behövs för återkravet bifogas liksom bevisen för de åtgärder som vidtagits av förvaltningsmyndigheten för att återkräva de förfallna beloppen.

5. De kontrakt som ingås av förvaltningsmyndigheten ska innehålla en klausul som ger kommissionen eller det deltagande land där stödmottagaren är etablerad rätt att återkräva sådana belopp som ska betalas till förvaltningsmyndigheten som denna inte har kunnat återkräva.

Artikel 76

Återbetalning till kommissionen

1. Alla återbetalningar till kommissionen ska göras före den förfallodag som anges i betalningskravet. Förfallodagen ska vara 45 dagar från och med dagen för utfärdandet av debetnotan.

2. Varje försening av en återbetalning ska leda till att dröjsmålsränta tas ut från och med förfallodagen till och med den dag då betalning sker. Räntesatsen för dröjsmålsränta ska vara 3,5 procentenheter högre än den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar för sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner den första arbetsdagen i den månad då förfallodagen inträffar. Belopp som ska återbetalas kan kvittas mot varje slag av belopp som ska betalas till stödmottagaren eller ett deltagande land. Detta ska inte påverka parternas rätt att komma överens om att betalning ska ske i form av delbetalningar.

AVDELNING IX

RAPPORTERING, ÖVERVAKNING OCH UTVÄRDERING

Artikel 77

Förvaltningsmyndighetens årliga rapporter

1. Senast den 15 februari ska förvaltningsmyndigheten till kommissionen lämna en årlig rapport som godkänts av den gemensamma övervakningskommittén. Denna årliga rapport ska ha en teknisk och en finansiell del som omfattar det föregående räkenskapsåret.

2. Den tekniska delen ska ange

a) vilka framsteg som gjorts i genomförandet av programmet och dess prioriteringar,

b) en detaljerad förteckning över ingångna kontrakt samt en förteckning över utvalda projekt som det ännu inte ingåtts kontrakt för, inklusive reservförteckningar,

c) vilka tekniska stödåtgärder som genomförts,

d) vilka åtgärder som vidtagits när det gäller övervakning och utvärdering av projekten, resultaten av dessa samt de åtgärder som vidtagits för att komma till rätta med konstaterade problem,

e) vilka informations- och kommunikationsåtgärder som genomförts.

3. Den finansiella delen ska utformas i enlighet med artikel 68.2.

4. Den årliga rapporten ska även innehålla en redogörelse för vilka åtgärder som planeras till det efterföljande räkenskapsåret. Detta omfattar följande:

a) En uppdaterad revisionsstrategi.

b) Arbetsprogrammet, finansieringsplanen och den planerade användningen av det tekniska stödet.

c) De årliga övervaknings- och utvärderingsplanerna i enlighet med artikel 78.2.

d) Den årliga informations- och kommunikationsplanen i enlighet med artikel 79.4.

5. Senast den 30 september 2024 ska förvaltningsmyndigheten till kommissionen lämna en slutrapport som godkänts av den gemensamma övervakningskommittén. Denna slutrapport ska innehålla i tillämpliga delar, den information som krävs enligt punkterna 2 och 3 ovan för det senaste räkenskapsåret och för hela programperioden.

Artikel 78

Övervakning och utvärdering

1. Övervakningen och utvärderingen av programmet ska syfta till att förbättra programmets utformning och genomförande samt till att bedöma och förbättra aspekterna samstämmighet, effektivitet och verkan. Resultaten av övervakningen och utvärderingen ska beaktas i programplanerings- och genomförandecykeln.

2. En vägledande övervaknings- och utvärderingsplan för programmets hela löptid ska ingå i programmet. Därefter ska det för varje program utarbetas en årlig övervaknings- och utvärderingsplan som ska genomföras av förvaltningsmyndigheten i enlighet med kommissionens riktlinjer och utvärderingsmetod. Dessa årliga planer ska lämnas till kommissionen senast den 15 februari.

3. Förvaltningsmyndigheten ska förutom den löpande övervakningen även utföra resultatorienterad program- och projektövervakning.

4. Kommissionen ska ha tillgång till alla övervaknings- och utvärderingsrapporter.

5. Kommissionen kan när som helst inleda en utvärdering eller övervakning av programmet eller en del av detta. Resultaten av denna övervaknings- och utvärderingsverksamhet ska meddelas till programmets gemensamma övervakningskommitté och förvaltningsmyndighet och kan leda till justeringar av programmet.

AVDELNING X

SYNLIGHET

Artikel 79

Synlighet

1. Både förvaltningsmyndigheterna och stödmottagarna ska ha ansvar för att relevanta uppgifter meddelas till allmänheten.

2. Förvaltningsmyndigheten och stödmottagarna ska se till att unionens bidrag till program och projekt synliggörs i tillräcklig utsträckning så att allmänheten blir mer medveten om unionens insatser och så att alla deltagande länder får en enhetlig bild av unionens stöd.

3. Förvaltningsmyndigheten ska se till att dess synlighetsstrategi och de synlighetsåtgärder som vidtas av stödmottagarna följer kommissionens riktlinjer.

4. Kommunikationsstrategin för programmets hela löptid och en vägledande informations- och kommunikationsplan för det första året, med bl.a. synlighetsåtgärder, ska ingå i programmet. Därefter ska det för varje program utarbetas en årlig informations- och kommunikationsplan som ska genomföras av förvaltningsmyndigheten. Denna plan ska lämnas till kommissionen senast den 15 februari.

DEL TRE

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER

AVDELNING I

INDIREKT FÖRVALTNING MED INTERNATIONELLA ORGANISATIONER

Artikel 80

Internationella organisationer som förvaltningsmyndighet

1. De deltagande länderna får föreslå att programmet förvaltas av en internationell organisation.

2. Endast internationella organisationer i den mening som avses i artikel 43 i den delegerade förordningen (EU) nr 1268/2012 kan föreslås av förvaltningsmyndigheten.

3. En internationell organisation ska uppfylla de krav som anges i artikel 60 i förordning (EU) nr 966/2012.

4. Innan kommissionen antar ett program ska den försäkra sig om att kraven i punkt 3 är uppfyllda.

Artikel 81

Regler för program som förvaltas av en internationell organisation

1. Kommissionen och den internationella organisationen ska ingå en överenskommelse som i detalj anger de arrangemang som gäller för programmet. Om programmet lämnar bidrag till ett finansieringsinstrument i enlighet med artikel 42 ska de villkor och rapporteringskrav som anges i artikel 140 i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 iakttas.

2. Bestämmelserna i del två ska tillämpas på program som förvaltas av en internationell organisation, såvida inte annat föreskrivs i den överenskommelse som avses i punkt 1.

AVDELNING II

INDIREKT FÖRVALTNING MED ETT PARTNERLAND I DET GRÄNSÖVERSKRIDANDE SAMARBETET

Artikel 82

Partnerländer i det gränsöverskridande samarbetet som förvaltningsmyndighet

1. De deltagande länderna får föreslå att programmet förvaltas av ett partnerland i det gränsöverskridande samarbetet.

2. De uppgifter som anförtrotts det utsedda partnerlandet ska fastställas i den överenskommelse som ingåtts mellan kommissionen och partnerlandet i enlighet med bestämmelserna om indirekt förvaltning i förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 och den delegerade förordningen (EU) nr 1268/2012.

3. Den överenskommelse som avses i punkt 2 ska i detalj ange de arrangemang som gäller för programmet. Den ska särskilt fastställa vilka bestämmelser i del två som är tillämpliga med hänsyn till den typ av uppgifter som anförtrotts förvaltningsmyndigheten och vilka belopp det rör sig om.

DEL FYRA

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 83

Övergångsbestämmelser

Kommissionens förordning (EG) nr 951/2007 ([1]) ska fortsätta att gälla för rättsakter och åtaganden som avser genomförande av budgeten under åren före 2014.

Artikel 84

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2014.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 augusti 2014.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

([1]) Kommissionens förordning (EG) nr 951/2007 av den 9 augusti 2007 om fastställande av tillämpningsbestämmelser för program för gränsöverskridande samarbete som finansieras inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1638/2006 om fastställande av allmänna bestämmelser för upprättandet av ett europeiskt grannskaps- och partnerskapsinstrument (EUT L 210, 10.8.2007, s. 10).

BILAGA

Kriterier för att utse förvaltningsmyndighet

Utseendeförfarandet ska grunda sig på följande intern kontrollkomponenter:

1. **Intern kontrollmiljö**

i) En organisatorisk struktur som reglerar förvaltningsmyndighetens arbetsuppgifter och uppdelningen av uppgifter mellan och inom varje enhet i enlighet med del två avdelning IV kapitel 2, i syfte att säkerställa att principen om tillräcklig åtskillnad av uppgifter respekteras i tillämpliga fall.

ii) I de fall uppgifter delegeras till förmedlande organ, en ram som gör det möjligt att fastställa dessa organs ansvar och skyldigheter och att kontrollera deras förmåga att utföra de delegerade uppgifterna och om det finns rapporteringsförfaranden.

iii) Förfarandena för rapportering och övervakning för att göra det möjligt att förebygga, upptäcka och korrigera oriktigheter samt att återkräva felaktigt utbetalda belopp.

iv) Plan för fördelning av tillräckliga personalresurser med nödvändiga tekniska färdigheter, på olika nivåer och för olika arbetsuppgifter inom organisationen.

2. **Riskhantering**

Med beaktande av proportionalitetsprincipen, ett system som garanterar ett det genomförs en lämplig riskhanteringsgenomgång genomförs minst en gång om året samt i händelse av stora förändringar av verksamheten.

3. **Förvaltnings- och kontrollverksamhet**

i) Projektförvaltningsförfaranden som garanterar att principerna om öppenhet, lika behandling, icke-diskriminering, objektivitet och rättvis konkurrens iakttas. För att det ska vara möjligt att iaktta dessa principer ska följande gälla:

a) Projekten ska väljas ut och tilldelas på grundval av de på förhand angivna urvals- och tilldelningskriterier som fastställs i utvärderingsmallen. Urvalskriterierna tjänar till att bedöma den sökandes förmåga att genomföra den föreslagna åtgärden eller arbetsprogrammet. Tilldelningskriterierna används för att bedöma kvaliteten på projektförslaget i förhållande till de fastställda målen och prioriteringarna.

b) Bidragen ska vara underkastade krav på för- och efterhandsinformation,

c) De sökande ska underrättas skriftligen om utvärderingsresultaten. Om ett begärt bidrag inte beviljas ska förvaltningsmyndigheten ange skälen till avslaget, med hänvisning till vilka urvals- och tilldelningskriterierna som inte uppfyllts.

d) Alla intressekonflikter ska undvikas.

e) Samma regler och villkor skall gälla för alla sökande.

ii) Förfaranden för förvaltning av projekt.

iii) Kontrollförfaranden, inbegripet administrativa kontroller av varje ansökan om utbetalning från stödmottagarna samt projektkontroller på plats.

iv) Förfarandena för förmedling och godkännande av betalningar.

v) Förfaranden för att upprätta ett system för att samla in, registrera och lagra elektroniska uppgifter om varje projekt och för att se till att it-systemen är säkrade i enlighet med internationellt accepterade normer.

vi) Förfaranden inrättade av förvaltningsmyndigheten i syfte att se till att stödmottagarna använder antingen ett separat redovisningssystem eller en lämplig redovisningskod för alla transaktioner som rör projektet.

vii) Förfaranden för att införa effektiva och proportionella åtgärder för bedrägeribekämpning.

viii) Förfaranden för att upprätta räkenskaper och se till att dessa är fullständiga, korrekta och sanningsenliga samt att utgifterna överensstämmer med tillämpliga regler.

ix) Förfaranden för att säkerställa en tillfredsställande verifieringskedja och ett tillfredsställande arkiveringssystem.

x) Förfaranden för att utarbeta förvaltningsförklaringen, rapporten om utförda kontroller och konstaterade svagheter och den årliga sammanfattningen av de slutliga revisionerna och kontrollerna.

xi) Om arbetsuppgifter har delegerats till förmedlande organ bör utseendekriterierna omfatta en bedömning av de förfarandena som inrättats för att garantera att förvaltningsmyndigheten kontrollerar de förmedlande organens förmåga att utföra uppgifter och att övervaka att dessa uppgifter genomförs på ett tillfredsställande sätt.

4. **Information och kommunikation**

i) Förvaltningsmyndigheten ska införskaffa eller skapa och använda relevant information i syfte att underlätta för andra komponenter i den interna kontrollen att fungera väl.

ii) Förvaltningsmyndigheten ska internt sprida den information som behövs för att andra komponenter i den interna kontrollen att kunna fungera väl, bl.a. uppgifter om mål och ansvar vad gäller den interna kontrollen.

iii) Förvaltningsmyndigheten ska vara i kontakt med externa parter om frågor som har inverkan på de andra komponenterna i den interna kontrollen.

5. **Övervakning**

Dokumenterade förfaranden, kontroller och utvärderingar för att säkerställa att komponenterna i den interna kontrollen finns på plats och fungerar.

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 898/2014

av den 18 augusti 2014

om upphävande av en slutgiltig antidumpningstull på import av aktivt kol i pulverform med ursprung i Folkrepubliken Kina efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i rådets förordning (EG) nr 1225/2009

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen ([1]),(nedan kallad *grundförordningen*), särskilt artiklarna 9 och 11.2, och

av följande skäl:

A. FÖRFARANDE

1. Gällande åtgärder

(1) Efter en antidumpningsundersökning (nedan kallad *den ursprungliga undersökningen*) införde rådet genom förordning (EG) nr 1006/1996 ([2]).en slutgiltig antidumpningstull på import av aktivt kol i pulverform, som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer ex 3802 10 00, med ursprung i Folkrepubliken Kina (nedan kallad *Kina*). Åtgärderna infördes i form av en fast tull på 323 euro per ton (nettovikt).

(2) Efter två översyner vid giltighetstidens utgång behöll rådet de åtgärder som är i kraft genom förordning (EG) nr 1011/2002 ([3]) (nedan kallad *den första översynen vid giltighetstidens utgång*) respektive förordning (EG) nr 649/2008 ([4]) (nedan kallad *den andra översynen vid giltighetstidens utgång*).

2. Begäran om översyn vid giltighetstidens utgång

(3) Efter offentliggörandet av ett tillkännagivande om att de slutgiltiga antidumpningsåtgärder som nu är i kraft snart skulle upphöra att gälla ([5]), mottog kommissionen den 9 april 2013 en begäran om inledande av en översyn av dessa åtgärder enligt artikel 11.2 i grundförordningen. Begäran ingavs av Cabot Norit Nederland BV och Cabot Norit (UK) Ltd (nedan kallade *sökandena*) såsom företrädare för tillverkare som svarar för mer än 25 % av unionens sammanlagda produktion av aktivt kol i pulverform.

(4) Begäran grundades på påståendet att det var sannolikt att dumpningen skulle fortsätta och skadan för unionsindustrin återkomma om åtgärderna skulle upphöra att gälla.

3. Inledande av en översyn vid giltighetstidens utgång

(5) Efter samråd med rådgivande kommittén fastställde kommissionen att det förelåg tillräcklig bevisning för att inleda en översyn vid giltighetstidens utgång och offentliggjorde den 6 juli 2013 i *Europeiska unionens officiella tidning* ([6]) ett tillkännagivande om inledande av en översyn vid giltighetstidens utgång (nedan kallat *tillkännagivandet om inledande*) enligt artikel 11.2 i grundförordningen.

B. ÅTERKALLANDE AV BEGÄRAN OCH AVSLUTANDE AV FÖRFARANDET

(6) Genom ett brev till kommissionen av den 7 maj 2014 återkallade sökandena formellt sin begäran om översyn vid giltighetstidens utgång.

(7) I enlighet med artikel 9.1 i grundförordningen kan förfarandet avslutas om begäran återkallas, såvida ett sådant avslutande inte strider mot unionens intresse.

([1]) EUT L 343, 22.12.2009, s. 51.
([2]) EUT L 134, 5.6.1996, s. 20.
([3]) EGT L 155, 14.6.2002, s. 1, ändrad genom förordning (EG) nr 931/2003 (EUT L 133, 29.5.2003, s. 36).
([4]) EUT L 181, 10.7.2008, s. 1.
([5]) EUT C 349, 15.11.2012, s. 19.
([6]) EUT C 195, 6.7.2013, s. 4.

(8) Av undersökningen har inte framgått något som tyder på att ett sådant avslutande skulle strida mot unionens intresse. Kommissionen ansåg därför att det aktuella förfarandet bör avslutas och att den gällande antidumpningstullen ska upphävas.

(9) De berörda parterna underrättades om detta och gavs tillfälle att lämna synpunkter. Inga synpunkter inkom.

(10) Kommissionen drar därför slutsatsen att antidumpningsförfarandet beträffande import till unionen av aktivt kol i pulverform med ursprung i Kina bör avslutas och att den gällande tullen ska upphävas.

(11) Ett upphävande av de åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenligt med yttrandet från den kommitté som inrättats enligt artikel 15.1 i grundförordningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Antidumpningstullen på import av aktivt kol i pulverform, som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer ex 3802 10 00 (Taric-nummer 3802 10 00 20), med ursprung i Folkrepubliken Kina ska upphävas och förfarandet avslutas.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 augusti 2014.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande

KOMMISSIONENS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 899/2014

av den 18 augusti 2014

om fastställande av schablonimportvärden för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (”förordningen om en samlad marknadsordning”) ([1]),

med beaktande av kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 av den 7 juni 2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller sektorn för frukt och grönsaker och sektorn för bearbetad frukt och bearbetade grönsaker ([2]), särskilt artikel 136.1, och

av följande skäl:

(1) I genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 fastställs, i enlighet med resultatet av de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan, kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärden vid import från tredjeländer, för de produkter och de perioder som anges i del A i bilaga XVI till den förordningen.

(2) Varje arbetsdag fastställs ett schablonimportvärde i enlighet med artikel 136.1 i genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 med hänsyn till varierande dagliga uppgifter. Denna förordning bör därför träda i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonimportvärden som avses i artikel 136 i genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 fastställs i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 augusti 2014.

På kommissionens vägnar

För ordföranden

Jerzy PLEWA

Generaldirektör för jordbruk och landsbygdsutveckling

([1]) EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.
([2]) EUT L 157, 15.6.2011, s. 1.

BILAGA

Schablonimportvärden för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(euro/100 kg)

KN-nummer	Kod för tredjeland (1)	Schablonimportvärde
0707 00 05	TR	81,4
	ZZ	81,4
0709 93 10	TR	100,6
	ZZ	100,6
0805 50 10	AR	141,5
	CL	209,1
	TR	164,2
	UY	166,5
	ZA	124,1
	ZZ	161,1
0806 10 10	BR	182,9
	EG	208,5
	MA	170,5
	MX	246,5
	TR	144,4
	ZZ	190,6
0808 10 80	AR	93,4
	BR	91,6
	CL	100,6
	CN	120,3
	NZ	120,6
	US	131,1
	ZA	112,2
	ZZ	110,0
0808 30 90	AR	78,8
	CL	72,3
	TR	141,6
	ZA	101,6
	ZZ	98,6
0809 30	MK	69,0
	TR	133,7
	ZZ	101,4
0809 40 05	BA	44,3
	MK	49,3
	ZA	207,0
	ZZ	100,2

(1) Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1833/2006 (EUT L 354, 14.12.2006, s. 19). Koden ZZ står för ”övrigt ursprung”.

BESLUT

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 23 november 2011

om det statliga stöd C 28/10 som Portugal har genomfört till förmån för systemet för kortfristiga exportkreditförsäkringar

[delgivet med nr C(2011) 7756]

(Endast den portugisiska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2014/532/EU)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 108.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig ([1]) och med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

(1) Detta beslut avser statligt stöd som Portugal genomfört i form av ett system för kortfristiga exportkreditförsäkringar (nedan kallad *stödordningen*).

1. FÖRFARANDE

(2) Den 12 januari 2009 anmälde Portugal ett system för kortfristiga exportkreditförsäkringar enligt artikel 5.1 i kommissionens meddelande *Tillfällig gemenskapsram för statliga stödåtgärder för att främja tillgången till finansiering i den aktuella finansiella och ekonomiska krisen* ([2]) (nedan kallad *den tillfälliga ramen*).

(3) Även om stödordningen ursprungligen anmäldes som en kortfristig exportkreditförsäkring för OECD-länder omfattar stödordningen även inhemska handelstransaktioner.

(4) Eftersom de portugisiska myndigheterna bekräftade att stödordningen har genomförts från och med januari 2009 underrättade kommissionen i en skrivelse av den 19 april 2010 Portugal om att stödordningen hade överförts till registret över icke anmälda stöd.

(5) I en skrivelse av den 27 oktober 2010 underrättade kommissionen Portugal om sitt beslut att inleda det förfarande som anges i artikel 108.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avseende detta stöd.

(6) Genom en skrivelse av den 29 november 2010 lämnande de portugisiska myndigheterna sina synpunkter på kommissionen skrivelse av den 27 oktober 2010. De bifogade två skrivelser från kreditförsäkringsföretag (CESCE och COSEC), daterade den 22 november 2010 respektive den 23 november 2010.

(7) Kommissionens beslut att inleda förfarandet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 9 april 2011 ([3]). Kommissionen uppmanade berörda parter att inkomma med synpunkter på stödet i fråga. Inga synpunkter har mottagits.

([1]) EUT C 111, 9.4.2011, s. 46.
([2]) EUT C 16, 22.1.2009, s. 1. Kommissionen har tillämpat den tillfälliga ramen sedan den 17 december 2008 och denna låg till grund för beviljandet av Portugals stödordning om ”begränsat stöd” (ärende N 13/09) av den 19 januari 2009.
([3]) Se fotnot 1.

2. DETALJERAD BESKRIVNING AV STÖDET

2.1 STÖDETS SYFTE

(8) De portugisiska myndigheterna har hävdat att den aktuella finansiella krisen har resulterat i ökade risker för kommersiella verksamheter. Detta har i sin tur lett till en alltmer konservativ inställning bland kreditförsäkringsföretag, vilket speglas i graden av försäkringsskydd mot inneboende risker i samband med kommersiell verksamhet.

(9) Syftet med stödordningen är att åtgärda ett marknadsmisslyckande till följd av avsaknad av tillgång till kreditförsäkring och att hjälpa till att återuppbygga förtroendet för kreditförsäkringsmarknaden.

(10) För att nå dessa mål tillhandahålls kreditförsäkringsskydd till exportörer och företag som tillfälligt saknar tillgång till privat exportförsäkringsskydd för transaktioner med köpare i OECD-länder eller för inhemska transaktioner.

(11) Enligt de portugisiska myndigheterna har försäkringssektorn kraftigt minskat sedan 2008, vilket fick till följd att försäkringsskydd inte längre fanns att tillgå. Det sammanlagda värdet på försäkringsportföljen minskade med 32,84 % mellan den 31 december 2008 och den 31 december 2009 och med ytterligare 22,4 % från den 31 december 2009 till den 30 september 2010. Försäkringsportföljens sammanlagda värde minskade från 30,6 miljarder euro i slutet av 2008 till 15,9 miljarder euro den 30 september 2010. Antalet försäkrade bolag minskade från 3 709 i slutet av 2008 till 2 290 i september 2010. De portugisiska myndigheterna överlämnade även skrivelser från försäkringsföretag för att visa att stödordningen behövde fortsätta fram till utgången av 2010, trots att det i skrivelserna hävdades att den högsta stödnivån inte skulle nås. I skrivelserna förklarade försäkringsföretagen varför stödordningen behövdes genom att hänvisa till den ökade risken för exportkreditförsäkringar på grund av den allmänna ekonomiska situationen i en tid där man försöker hämta sig från krisen, vilket resulterar i stigande priser och minskat skydd från privata försäkringsgivare i vissa sektorer.

2.2 RÄTTSLIG GRUND

(12) Den nationella rättsliga grunden för stödordningen är lagdekret nr 175/2008 om inrättandet av Finova av den 26 augusti 2008 och lagdekret nr 211/1998 av den 16 juli 1998 om bestämmelser för kreditgarantibolag (ändrad genom lagdekret nr 19/2001 av den 30 januari 2001 och nr 309-A/2007 av den 7 september 2007).

2.3 GENOMFÖRANDEORGAN

(13) Stödordningen genomförs via följande privata kreditförsäkringsföretag som är aktiva på den portugisiska marknaden: COSEC, CESCE, COFACE och Credito y Caución.

2.4 STÖDMOTTAGARE

(14) Enligt de uppgifter som de portugisiska myndigheterna lämnade den 26 november 2010 deltog 399 stödmottagare i stödordningen i oktober 2010.

(15) Fördelningen av de kreditgränser som beviljades i oktober 2010 återges i följande tabeller:

(16) Användning av försäkringsintermediärer:

Försäkringsbolag	Stödmottagare		Kreditgräns i euro	
	Antal	(%)	Värde	(%)
COSEC	273	68,42	151 693 571	71,68
Credito y Caución	43	10,78	28 259 171	13,35
CESCE	55	13,78	24 747 850	11,69
COFACE	28	7,02	6 929 700	3,27
Summa	**399**	**100**	**211 630 292**	**100**

(17) Fördelning efter marknadsstorlek i euro mellan inhemska transaktioner och exporttransaktioner i oktober 2010:

	Faktiskt utnyttjad kreditgräns [1]	
	Värde (EUR)	(%)
Inhemska handelstransaktioner	137 175 542	73,20
Exporttransaktioner	50 221 841	26,80
Summa	**187 397 383**	**100**

[1] Den beviljade kreditgränsen uppgår till sammanlagt 211,6 miljoner euro, medan den kreditgräns som faktiskt utnyttjades för att skydda handelsverksamheter var 187,3 miljoner euro.

(18) Fördelning efter stödmottagarens storlek

Stödmottagarens storlek	Stödmottagare		Kreditgräns i euro	
	Antal	(%)	Värde (EUR)	(%)
Stora företag	126	31,58	101 135 009	47,79
Medelstora företag	158	39,60	71 507 618	33,79
Mikro-/småföretag	115	28,82	38 987 665	18,42
Summa	**399**	**100**	**211 630 292**	**100**

2.5 VILLKOR FÖR TILLÄMPNINGEN AV STÖDET

(19) Stödordningen täcker kommersiella risker (som betalningsoförmåga och långvarigt försenade betalningar) kopplade till exporttransaktioner för perioder kortare än två år med OECD-länder, och risker kopplade till inhemska handelstransaktioner.

(20) Den offentliga försäkringen fungerar som ett instrument för delning av riskerna (”top up”) med privata försäkringsgivare. Den beviljas enbart som ett komplement till det skydd som ett privat försäkringsbolag ger.

(21) Enligt de portugisiska myndigheterna beviljas den offentliga försäkringen på exakt samma villkor som den privata försäkringen. Det belopp som täcks av den offentliga försäkringen får således aldrig överstiga det belopp som täcks av den privata försäkringsgivaren. Den försäkringspremie som tillämpas motsvarar emellertid 60 % av den premie som den privata försäkringsgivaren tar ut. Den genomsnittliga premie som tillämpades under stödordningen motsvarade 0,21 % av omsättningen, medan den marknadspremie som de privata försäkringsbolagen tog ut i genomsnitt motsvarade 0,36 % av omsättningen år 2009. Till och med de genomsnittliga marknadspremierna – som under 2007 och 2008 stod för 0,23 % respektive 0,24 % av omsättningen – var högre än den genomsnittliga premie som tillämpades enligt stödordningen från år 2009 och framåt.

(22) Om försäkringshändelsen inträffar ska eventuellt återkrävda belopp delas mellan staten och den privata försäkringsgivare som tillhandahåller grundskyddet, i förhållande till den andel av det sammanlagda skydd som garanteras, dvs. kvoten av skydd. Återkravsförfarandet administreras av det privata försäkringsbolaget.

2.6 VARAKTIGHET

(23) Stödordningen anmäldes den 12 januari 2009, med en giltighetstid från den 1 januari 2009 till den 31 december 2010. Kommissionen har inte underrättats om någon förlängning.

2.7 BUDGET

(24) Enligt de uppgifter som de portugisiska myndigheterna har lämnat till kommissionen är den maximala garantin 1,5 miljoner euro för varje enskild stödmottagare.

(25) Enligt de uppgifter som de portugisiska myndigheterna har lämnat till kommissionen är den sammanlagda budgeten för både inhemska transaktioner och exporttransaktioner 2 miljarder euro ([4]).

3. KOMMISSIONENS BESLUT OM ATT INLEDA DET FORMELLA GRANSKNINGSFÖRFARANDET

(26) I sitt beslut av den 27 oktober 2010 om att inleda det formella granskningsförfarandet meddelade kommissionen resultatet av sin preliminära bedömning och förklarade att den hyste tvivel rörande stödordningens förenlighet med den inre marknaden: De tvivel som uttrycktes i beslutet rörde följande områden:

— Tillämpningen av stödordningen på kortfristig exportkreditförsäkring, där prissättningen på garantin låg under den nivå som normalt krävs enligt kommissionens meddelande om kortfristig exportkreditförsäkring ([5]) (nedan kallat *meddelandet*).s Kommissionen betvivlade att ersättningen var nödvändig och proportionell för att nå det eftersträvade syftet med tanke på den potentiella snedvridning av konkurrensen som stödordningen innebär.

— Tillämpningen av stödordningen på inhemska transaktioner. Kommissionen hyste tvivel rörande åtgärdens förenlighet med den inre marknaden och ifrågasatte på nytt prissättningen på den garanti som tillhandhölls.

4. KOMMENTARER FRÅN PORTUGAL

(27) I sina kommentarer till inledandet av det formella granskningsförfarandet hävdar de portugisiska myndigheterna att kommissionens påstående att de företag som deltar i stödordningen får en fördel som de annars inte skulle ha fått strider mot de mål som uttrycks i den tillfälliga ramen. För att bevisa marknadsmisslyckandet hänvisar de portugisiska myndigheterna till förlustkvoten, som 2008 hade stigit till rekordhöga 102 %, trots att antalet företag som täcktes av försäkring vid utgången av 2009 hade minskat med 29,41 % jämfört med 2008 och med ytterligare 12,53 % i slutet av september 2010. Värdet på försäkringsportföljen hade vid utgången av 2009 minskat med 32,84 % jämfört med situationen 2008 och med ytterligare 22,36 % i september 2010. Portugal gör också gällande att även andra medlemsstater har antagit denna typ av stödordningar.

(28) När det gäller fördelens selektiva karaktär hävdar Portugal att stödordningen **inte är selektiv**, utan i stället utgör en allmän åtgärd som inte leder till diskriminering inom eller mellan sektorer. Portugal beklagar också att kommissionen inte har definierat vad som utgör en allmän åtgärd. Att det inte förekommer någon diskriminering bevisas enligt Portugal av i) att stödordningen även tillämpas på företag från andra medlemsstater som är verksamma i Portugal, ii) att tillämpningen av stödordningen accepteras av samtliga fyra försäkringsbolag som är verksamma i Portugal, vilka alla till viss del har utländska ägare, iii) att finansieringsbehoven inte har ändrats under krisen, iv) att stödordningens största stödmottagare i oktober 2010 var det affärssegment som rörde den nationella marknaden (73,2 %) och v) att alla bolag som är verksamma i Portugal kan använda stödordningen, oberoende av om deras verksamhet är kopplad till handel med varor (byggsektorn, transportsektorn och sektorn för ”övriga tjänster – med undantag av handel” har gynnats av stödordningen och tagit emot 2 155 000 euro, 471 500 euro respektive 4 580 000 euro), även om exportkrediter till sin natur främst är kopplade till varutransaktioner. Dessutom anser Portugal att **modellen med en kompletterande tilläggsförsäkring (”top up”)** inte är en källa till diskriminering, eftersom inget företag hindras från att förhandla om en sådan försäkring med en privat försäkringsgivare. De offentliga myndigheterna förlitar sig helt på de privata försäkringsbolagens riskbedömningar. Enligt de portugisiska myndigheterna hindrar dessutom den **maxgräns** som fastställts per försäkring inte stora företag från att få tillgång till försäkring, utan dessa har gynnats av stödordningen (upp till 47,79 % vad gäller verksamheternas värde, jämfört med 33,79 % för medelstora företag och 18,42 % för små företag, men endast upp till 31,58 % vad gäller antalet stödmottagare, jämfört med 39,60 % för medelstora företag och 28,82 % för små företag). Maxgränsen är utformad för att se till att alla inblandade statliga medel är proportionella i förhållande till de mål som eftersträvas, att riskerna är ordentligt spridda och att man samtidigt ser till att

([4]) Enligt anmälan av den 12 januari 2009.
([5]) EGT C 281, 17.9.1997, s. 4.

fler företag får tillgång till stödordningen. Det faktum att högsta tillåtna stödbelopp i stödordningen inte har utnyttjats är enligt de portugisiska myndigheterna ett bevis för att storföretag inte diskrimineras. Avslutningsvis ifrågasätter Portugal kopplingen mellan den rättspraxis som kommissionen anför i punkt 36 i sitt beslut att inleda det formella granskningsförfarandet och diskrimineringen. Portugal beklagar att kommissionen inte har fastställt vilka kriterier en åtgärd måste uppfylla för att anses utgöra en allmän åtgärd.

(29) Portugal har motiverat stödordningens **lägre priser** jämfört med privata försäkringar genom att hävda att ett negativt urval kan konstateras, eftersom bolagen väljer att försäkra de mindre riskfyllda transaktionerna med hjälp av stödordningen och låter privata försäkringar täcka de mer riskfyllda transaktionerna. Enligt de portugisiska myndigheterna är kommissionens argument inte relevanta för exportkreditsektorn, där risken till skillnad från bankkrediter inte ökar med kreditbeloppet. Den låga risken visas enligt de portugisiska myndigheterna även av att i oktober 2010 ökade volymen av kumulerade anspråk i stödordningen endast med 0,26 % av de utställda försäkringarnas sammanlagda värde. Enligt de portugisiska myndigheterna motsvarar den statliga garantins priser dessutom marknadspriserna före krisen och ger därför inte stödmottagarna någon fördel.

(30) Enligt de portugisiska myndigheterna leder stödordningen dessutom inte till en snedvridning av konkurrensen mellan medlemsstater eftersom i) den även omfattar nationella verksamheter, ii) försäkringskostnaderna skiljer sig åt i medlemsstaterna, vilket visas av hur olika försäkringen är prissatt, och iii) denna typ av tjänst inte finns att tillgå på marknaden.

5. **SYNPUNKTER FRÅN ANDRA BERÖRDA PARTER**

(31) Efter att kommissionens beslut att inleda det formella granskningsförfarandet hade offentliggjorts i EUT den 9 april 2011 mottog kommissionen inte några synpunkter från tredje man.

6. **BEDÖMNING**

6.1 BETECKNING AV ÅTGÄRDERNA SOM STATLIGT STÖD

(32) I artikel 107.1 i EUF-fördraget anges följande:

”Om inte annat föreskrivs i fördragen, är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.”

(33) För att kunna tillämpa artikel 107.1 i EUF-fördraget måste det finnas en statlig stödåtgärd som beviljats med hjälp av statliga medel, påverkar handeln mellan medlemsstaterna och snedvrider konkurrensen på den inre marknaden genom att ge vissa företag en selektiv fördel.

Statliga medel

(34) Som förklarades i kommissionens beslut av den 27 oktober 2010 om att inleda det formella granskningsförfarandet tillhandahålls den aktuella försäkringen direkt av staten och alla förluster som stödordningen ger upphov till påverkar statsbudgeten. Därför innefattar stödordningen statliga medel. Att statliga medel är inblandade bestrids inte av Portugal.

Selektiv fördel för försäkringsgivare

(35) Kommissionen har analyserat olika exportkreditförsäkringsmarknader i sina beslut om system för kortfristiga exportkreditförsäkringar ([6]). Premierna på marknaden för kortfristiga exportkreditförsäkringar fastställs vanligtvis i kontrakt som löper på minst ett år. Eventuella ändringar av priset för försäkringsskyddet träder därför i kraft

([6]) Se framför allt kommissionen beslut om en österrikisk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 434/09 (EUT C 25, 2.2.2010, s. 4), kommissionens beslut om exportkrediter i Danmark i ärende N 198/09 (EUT C 179, 1.8.2009, s. 2), kommissionens beslut om en belgisk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 532/09 (EUT C 19, 26.1.2010, s. 7), kommissionens beslut om en finsk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 258/09 (EUT C 227, 22.9.2009, s. 1), kommissionens beslut om en tysk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 384/09 (EUT C 212, 5.9.2009, s. 11), kommissionens beslut om en ungersk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 187/10 (EUT C 259, 15.9.2010, s. 6), kommissionens beslut om en luxemburgsk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 50/09 (EUT C 143, 24.6.2009, s. 6), kommissionens beslut om en litauisk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 659/09 (EUT C 33, 10.2.2010, s. 5), kommissionens beslut om en lettisk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 84/10 (EUT C 213, 6.8.2010, s. 11), kommissionens beslut om ett nederländskt system för kortfristig exportkreditförsäkring – återförsäkring i ärende N 409/09 (EUT C 270, 11.11.2009, s. 11) och kommissionens beslut om en slovensk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 713/09 (EUT C 108, 28.4.2010, s. 3).

först efter en viss fördröjning. Dessutom är det vedertagen marknadspraxis att justera utbudet av kreditförsäkringar genom att öka eller minska de kreditbelopp som erbjuds och inte genom att ändra de premier som tas ut för skyddet. Denna praxis har även fortsatt efter det att finanskrisen inleddes, vilket visas av de skrivelser om avslag som Portugal har skickat och de skrivelser om avslag som skickats i samband med ärenden som har rört system för kortfristiga exportkreditförsäkringar ([7]). I försäkringsgivarnas skrivelser om avslag erbjuds exportörerna i regel inte att som ett alternativ teckna en försäkring till ett högre pris för att täcka vissa köpare. Det har visat sig att privata försäkringsgivare till följd av finanskrisen kraftigt har minskat det skydd som de erbjuder, och ofta tagit bort det helt och hållet. Ovanstående bekräftas av andra uppgifter från marknadsaktörer ([8]). Konkurrensen mellan försäkringsföretag grundas följaktligen i första hand på volymer och inte på priser. Genom åtgärden reagerade staten på en efterfrågan som inte täcktes av befintliga privata aktörer. På en konkurrensutsatt marknad utan statligt ingripande skulle en ny aktör ha reagerat på efterfrågan genom att ge extra försäkringsskydd. Effekten av det statliga ingripandet var följaktligen att marknadsställningen skyddades för de privata aktörer som redan var aktiva på den portugisiska marknaden.

(36) Kortfristig exportkreditförsäkring är en produkt där försäkringsgivaren tar över den kommersiella och politiska risken för att en köpare i en handelstransaktion tvingas ställa in betalningarna Banker erbjuder sig också att ta över riskerna för handelstransaktioner med hjälp av remburser och fakturering utan regressrätt. Kortfristig exportkreditförsäkring som erbjuds av exportkreditförsäkringsföretag och remburs som erbjuds av banker är efterfrågebaserade marknadssubstitut avsedda att skydda mot de kommersiella riskerna vid handelstransaktioner. Utan statligt ingripande skulle exportörer åtminstone i viss utsträckning ha använt remburser (kreditbrev) från banker ([9]). Eftersom kortfristiga exportförsäkringar från försäkringsföretag är utbytbara mot remburser från banker ger åtgärden sektorn för kortfristiga exportkreditförsäkringar en fördel eftersom den bidrar till att bevara exportkreditförsäkringsföretagens marknadsandel på marknaden för försäkringsskydd mot kommersiella och politiska risker vid handelstransaktioner. Eftersom banker inte får lov att ansöka om att delta i stödordningen, som innebär att en offentlig försäkring enbart erbjuds som ett komplement till det skydd som de privata försäkringsföretagen ger, är fördelen selektiv.

(37) Mot bakgrund av ovanstående konstaterar kommissionen att åtgärden ger försäkringsbolagen en selektiv fördel.

Selektiva fördelar för exportörer och inhemska handelsföretag

(38) Exportörer och handelsföretag som deltar i stödordningen betalar en premie som är lägre än den marknadsmässiga premien. Detta leder till att de företag som gynnas av stödordningen får en starkare ställning än de företag vars potentiella försäkringsskydd ombesörjs av privata försäkringsföretag till marknadsmässiga priser. Att med hjälp av en stödordning stärka vissa marknadsaktörers ställning i förhållande till deras konkurrenter i en jämförbar situation har ansetts utgöra en fördel ([10]). I det aktuella ärendet skulle stödmottagarna inte ha kunnat stärka sin ställning lika mycket utan det statliga ingripandet.

(39) Portugal har dessutom bekräftat att det i viss utsträckning inte finns något skydd på marknaden mot de risker som täcks av stödordningen. De företag som utnyttjar stödordningen får därför en dubbel fördel genom att de även får tillgång till ett försäkringsskydd som de annars inte skulle ha fått tillgång till. De gynnas inte bara av en lägre premie än marknadspriset utan även av extra skydd.

(40) Det portugisiska stödet är därför i praktiken selektivt.

(41) En första indikation på att stödet är selektivt är att de företag som gynnas av åtgärden nästan uteslutande är företag som handlar med varor, medan företag som levererar tjänster gynnas i mycket lägre grad. Inom ramen för det formella granskningsförfarandet uppger de portugisiska myndigheterna att det inte finns några rättsliga hinder som hindrar företag som inte bedriver kommersiell verksamhet från att gynnas av stödordningen och att byggsektorn, transportsektorn och sektorn för ”andra tjänster – med undantag av handel” har gynnats av stödordningen.

([7]) Se framför allt kommissionens beslut om en belgisk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 532/09, kommissionens beslut om en finsk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 258/09, kommissionens beslut om en tysk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 384/09, kommissionens beslut om en luxemburgsk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 50/09, kommissionens beslut om en lettisk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 84/10, kommissionens beslut om ett nederländskt system för kortfristig exportkreditförsäkring – återförsäkring i ärende N 409/09 och kommissionens beslut om en slovensk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 713/09.

([8]) Se *Credit insurance in support of international trade*, Fabrice Morel, Berne Union, 2010, http://www.berneunion.org.uk/pdf/Credit%20insurance%20in%20support%20of%20international%20trade.pdf

([9]) Se *The Report on Market Trends of Private Reinsurance in the Field of Export Credit Insurance*, Europeiska kommissionen, http://ec.europa.eu/competition/state_aid/studies_reports/export_credit_insurance_report.pdf

([10]) Se domstolens dom (tredje avdelningen) av den 8 september 2011 i mål C-279/08 P, kommissionen mot Nederländerna, ännu ej offentliggjord i rättsfallssamlingen.

Portugal medger emellertid också att exportkreditförsäkringar på grund av sin karaktär huvudsakligen berör varutransaktioner. I oktober 2010 stod företag som tillhandahåller transporttjänster eller andra tjänster endast för 2,4 % av de försäkringar som tillhandahölls enligt stödordningen. Med tanke på att endast 8 av de 361 företag som utnyttjade stödordningen var företag som tillhandhöll tjänster och att dessa stod för omkring 1,25 % av andelen av kreditgränsen, framgår det tydligt att stödet i fråga främst hjälpte företag som handlar med varor.

(42) Det finns andra inslag som visar att stödordningen i praktiken är selektiv.

(43) Trots de portugisiska myndigheternas påståenden om att stödordningen har en allmän karaktär eftersom stödmottagarna definieras utifrån objektiva kriterier som inte innebär diskriminering av företag från andra medlemsstater, ger stödordningens villkor ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller valet av stödmottagare. Stödordningen bygger på en modell med kompletterande tilläggsförsäkring (”top up”), där endast företag som har en beviljad kreditgräns hos ett privat försäkringsföretag är stödberättigade, medan företag som privata försäkringsföretag nekar att ge fullständigt skydd inte är berättigade till detta ”tilläggsskydd”. Stödordningen lämnar det helt åt privata företag att bedöma om en kandidat är berättigad till skydd. I avsaknad av enhetliga och objektiva kriterier för att fastställa risken i de transaktioner som varje exportör eller handlare utför ger stödordningen privata aktörer stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att avgöra kreditvärdigheten hos de företag som har rätt att ansöka om försäkringsskydd. EU-domstolen har konstaterat att för att en åtgärd ska betecknas som icke-selektiv ska åtgärden grundas på ett tillämpningskriterium som är objektivt, utan hänsyn till geografiska eller sektorsvisa faktorer och överensstämma med det eftersträvade syftet ([11]). I det aktuella ärendet leder avsaknaden av objektiva kriterier för beslutet att bevilja privat skydd till potentiell diskriminering mellan stödmottagare som befinner sig i en faktiskt jämförbar situation ([12]).

(44) Även om kriterierna för tillgång till stödordningen skulle betecknas som objektiva har domstolen för det andra funnit att enbart förekomsten av ett objektivt kriterium inte på förhand avgör åtgärdens selektiva karaktär när åtgärden leder till att vissa företag gynnas på bekostnad av andra. Domstolen har således konstaterat följande: ”Omständigheten att stödet inte riktades till en eller flera särskilda stödmottagare, utan i stället var underställt en rad objektiva kriterier enligt vilka stödet kunde beviljas inom ramen för en allmän i förväg fastställd budgetram till ett obegränsat antal mottagare som inte individualiserats, kan nämligen inte vara tillräcklig för att ifrågasätta åtgärdens selektiva karaktär och följaktligen dess kvalificering som statligt stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget [107.1 i EUF-fördraget]. En dylik omständighet innebär på sin höjd att åtgärden i fråga inte är ett individuellt stöd. Den utesluter däremot inte att detta statliga ingripande skall kvalificeras som ett stödprogram som utgör en selektiv och således specifik åtgärd, om det på grund av dess tillämpningskriterier medför fördelar för vissa företag eller vissa verksamheter, medan andra företag eller verksamheter utesluts ([13]).” Enligt EU-domstolen bör statliga ingripanden därför inte bedömas på utifrån deras orsaker eller mål, utan utifrån vilka effekter de ger upphov till ([14]). I det aktuella ärendet är stödordningen i praktiken selektiv.

(45) För att vara av allmän karaktär måste en åtgärd för det tredje inte bara grundas på objektiva och horisontella kriterier, utan åtgärden får inte heller vara begränsad i tiden eller ha ett begränsat tillämpningsområde. Trots att Portugal vidhåller stödordningens allmänna karaktär är denna emellertid både begränsad i tiden och har ett begränsat tillämpningsområde, bland annat genom själva den modell för kompletterande tilläggsförsäkring (”top up”) som beskrevs ovan i skäl 43.

(46) Avslutningsvis är kriterierna i stödordningen inte förenliga med åtgärdens syfte och inre logik ([15]). Även om privata försäkringsgivare skulle tillämpa stödordningen på ett objektivt sätt, skulle enbart företag som såg sitt försäkringsskydd minska under krisen vara berättigad till stöd. Företag som en privat försäkringsgivare helt nekar kredit har inte rätt att delta i stödordningen. Trots att stödordningens syfte är att åtgärda den situation utan skydd som påstås råda på den privata marknaden täcker den inte de företag som drabbas hårdast av att den privata försäkringskapaciteten på marknaden har minskat. I det avseendet är åtgärdens utformning inte lämplig för att åtgärda det identifierade marknadsmisslyckandet.

(47) Mot bakgrund av ovanstående har fördelarna för de exportörer och handelsföretag som deltar i stödordningen en selektiv karaktär.

([11]) Förstainstansrättens dom av den 10 april 2008 i mål T-233/04, Nederländerna mot kommissionen, REG 2008, s. II-591, punkt 88.
([12]) Dom av den 8 november 2001 i mål C-143/99, Adria-Wien Pipeline GmbH och Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH mot Finanzlandesdirektion für Kärnten, REG 2001, s. I-8365, punkt 41.
([13]) Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen i utökad sammansättning) av den 29 september 2000 i mål T-55/99, Confederación Española de Transporte de Mercancias mot kommissionen, REG 2000, s. II-3207, punkt 40.
([14]) Dom av den 2 juli 1974 i mål C-173/73, Italien mot kommissionen, REG 1974, s. 709, punkt 13.
([15]) Förstainstansrättens dom (femte avdelningen i utökad sammansättning) av den 10 april 2008 i mål T-233/04, Nederländerna mot kommissionen, REG 2008, s. II-591, punkt 88.

Påverkan på handeln och snedvridning av konkurrensen

(48) När det gäller påverkan på handeln omfattar stödordningen exporttransaktioner och inhemska transaktioner med handelsvaror.

(49) Genom att omfatta inhemska transaktioner kan stödordningen potentiellt påverka handeln mellan medlemsstaterna i en sådan utsträckning att handelsflödena riskerar att snedvridas, exempelvis genom att näringsverksamheter avleds från export till inhemska transaktioner.

(50) När det gäller snedvridning av konkurrensen är enligt EU-domstolens rättspraxis enbart den omständigheten att ett företags konkurrensställning stärks i förhållande till konkurrerande företag, genom att den ges en ekonomisk fördel som den annars inte hade fått, ett tecken på en möjlig snedvridning av konkurrensen ([16]).

(51) Eftersom stödordningen gäller export, inklusive för andra medlemsstater, påverkar åtgärden helt klart handelsflödet mellan medlemsstaterna, eftersom den underlättar för stödmottagarna att bedriva exportverksamhet.

(52) Stödordningen påverkar även handeln genom att den omfattar inhemska transaktioner. När stöd som beviljats av en medlemsstat stärker ett företags ställning i förhållande till konkurrerande företag i handeln inom unionen ska enligt fast rättspraxis denna handel anses påverkad av detta stöd. Omständigheten att en bransch har liberaliserats på gemenskapsnivå räcker för att visa stödens faktiska eller potentiella inverkan på konkurrensen, liksom deras inverkan på handeln mellan medlemsstaterna. Det är vidare inte nödvändigt att det gynnade företaget självt deltar i handeln mellan medlemsstaterna. När en medlemsstat beviljar ett stöd till ett företag, kan dess verksamhet inom landet upprätthållas eller öka på grund av detta, vilket leder till att möjligheterna för företag från andra medlemsstater att gå in på denna medlemsstats marknad minskar. Om ett företag som dittills inte deltagit i handeln mellan medlemsstaterna får en stärkt ställning, kan det dessutom leda till att företaget tar sig in på marknaden i en annan medlemsstat ([17]).

(53) I det aktuella ärendet gynnar åtgärden företag som är aktiva inom olika sektorer som omfattas av handeln inom Europeiska unionen. Även fördelar som ges i fråga om inhemska transaktioner som utförs av företag som enbart är aktiva på den portugisiska marknaden påverkar således handeln mellan medlemsstaterna.

(54) Syftet med åtgärden är dessutom att stödja den kommersiella handelsverksamhet som bedrivs av företag etablerade i Portugal, till skillnad från företag etablerade i andra medlemsstater. Åtgärden snedvrider därför konkurrensen på den inre marknaden.

Slutsatser

(55) Detta projekt utgör följaktligen statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget. Stödet kan emellertid anses förenligt med den inre marknaden om det uppfyller kraven för något av de undantag som anges i fördraget.

6.2 HURUVIDA STÖDET TILL FÖRSÄKRINGSGIVARE ÄR FÖRENLIGT

(56) I sitt meddelande har kommissionen fastställt under vilka villkor stöd till försäkringsgivare i form av statliga system för kortfristiga exportkreditförsäkringar ska anses förenliga. I den tillfälliga ramen fastställs villkoren för hur bestämmelserna i meddelandet ska tillämpas i samband med den finansiella krisen.

([16]) Se dom av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris Holland BV mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, punkt 11.
([17]) Se särskilt dom av den 10 januari 2006 i mål C-222/04, Cassa di Risparmio di Firenze, REG2006, s. I-289, punkterna 141–143, och där angiven rättspraxis.

(57) I punkt 2.5 i meddelandet, i dess ändrade lydelse ([18]), definieras ”marknadsmässiga risker” som kommersiella och politiska risker vad avser offentliga och icke-offentliga gäldenärer som är etablerade i de länder som finns förtecknade i bilagan ([19]) till meddelandet. Finansiella fördelar till förmån för exportkreditförsäkringsföretag som ingår eller täcker en transaktion som kan klassificeras som en marknadsmässig risk är i regel förbjudna.

(58) I punkt 3.1 i kommissionens meddelande anges att de faktorer som kan orsaka snedvridning av konkurrensen till förmån för offentliga eller offentligt understödda exportkreditförsäkringsföretag som försäkrar marknadsmässiga risker bland annat är statliga garantier (rättsligt eller i praktiken) för lån eller förlusttäckning. Genom dessa garantier kan försäkringsföretagen låna till lägre ränta än den normala marknadsräntan, samt ta lån i största allmänhet. Dessutom innebär en statlig garanti att försäkringsföretagen inte behöver teckna återförsäkringar på den privata marknaden,

(59) För de länder som inte är förtecknade i bilagan till meddelandet är sådana risker ”icke-marknadsmässiga” i den mening som avses i meddelandet, och offentligt stöd för att försäkra sig mot dessa risker omfattas inte av meddelandet.

(60) I punkt 4.2 i meddelandet anges att ”marknadsmässiga risker” inte kan täckas av exportkreditförsäkring med stöd från medlemsstaterna. I punkt 4.4 i meddelandet anges emellertid att skydd mot dessa risker under vissa omständigheter kan tillhandahållas av offentliga eller offentligt understödda exportkreditförsäkringsföretag. Det anges framför allt att de risker som gäldenärer etablerade i länder som förtecknas i bilagan till meddelandet är utsatta för anses som tillfälligt icke-marknadsmässiga endast om det kan visas att inte finns något försäkringsskydd att tillgå från privata försäkringsföretag för det som betraktas som marknadsmässiga exportkreditrisker. De medlemsstater som avser att utnyttja denna bestämmelse om undantag ska avge en marknadsrapport och framlägga bevis från två stora välrenommerade internationella privata exportkreditförsäkringsföretag och från ett nationellt kreditförsäkringsföretag, som påvisar att den privata försäkringsmarknaden inte kan täcka riskerna. Det offentligt understödda exportkreditföretaget ska dessutom, så långt det är möjligt, anpassa sina premier för sådana icke-marknadsmässiga risker efter de premier privata exportkreditförsäkringsföretag har för risker av samma slag och beskriva de villkor som offentliga eller offentligt understödda exportkreditförsäkringsföretag avser att tillämpa för sådana risker.

(61) Processen påskyndades genom att man i den tillfälliga ramen sänkte kraven för vilka bevis som medlemsstaterna måste förelägga för att visa att försäkringsskydd inte finns att tillgå. Förenklingen gällde fram till den 31 december 2010. Medlemsstaterna blev härigenom skyldiga att förelägga bevis från en stort välrenommerat internationellt privat exportkreditförsäkringsföretag och ett nationellt kreditförsäkringsföretag eller från åtminstone fyra etablerade exportörer på den inhemska marknaden. Den tillfälliga ramen förlängdes till den 31 december 2011 ([20]).

Avsaknad av tillgång till försäkringsskydd

(62) Portugal har överlämnat flera skrivelser från exportörer som visar att dessa i flera fall har fått avslag på sina ansökningar om försäkringsskydd för olika transaktioner. Trots detta anser kommissionen att det i skrivelserna från de portugisiska myndigheterna inte finns tillräckliga bevis för att försäkringsskydd inte finns att tillgå. De skäl till avslag som anges i skrivelserna är antingen konfidentiella eller så anges det uttryckligen att avslaget beror på kundens dåliga likviditet och finansiella ställning, vilket är vedertagen affärspraxis på en normalt fungerande försäkringsmarknad. I sitt svar på kommissionens beslut av den 27 oktober 2010 om att inleda det formella granskningsförfarandet tillhandahöll Portugal uppgifter som visar att antalet företag som har tecknat försäkring har sjunkit (en minskning med 29,41 % fram till utgången av 2009 jämfört med året innan, och med ytterligare 12,53 % fram till september 2010), och att värdet på den försäkrade portföljen har minskat (en minskning på 32,84 % vid utgången av 2009 jämfört med året innan, och med ytterligare 22,36 % fram till september 2010). I en av de två skrivelser som Portugal har överlämnat från privata försäkringsföretag om att försäkringsskydd inte finns att tillgå på den privata marknaden (skrivelsen från CESCE, daterad den 22 november 2010) anges att företagens finansieringsbehov också har minskat till följd av minskningen av inköpsmarknaderna. Den påstådda minskningen av försäkringsvolymerna räcker därför inte som bevis för att försäkringsskydd inte finns att tillgå på marknaden.

(63) Om försäkringsskydd verkligen inte finns att tillgå på den privata marknaden och detta skydd sedan blir tillgängligt när staten beviljar delvis täckning kan detta dessutom tyda på att försäkringsföretagen har tagit emot statligt stöd. Eftersom denna marknad främst baseras på volymer och inte på priser, vilket förklaras i skäl 35, gör tillgången på kredit som härrör från statligt stöd det möjligt för de aktörer som redan finns på marknaden att behålla sin ställning.

([18]) Se rättelse offentliggjord i EGT C 217, 2.8.2001, s. 2.
([19]) Förteckningen innefattar EU- och OECD-länder.
([20]) EUT C 6, 11.1.2011, s. 5.

Anpassning av premier till premier som tas ut av privata försäkringsföretag

(64) De premier som tas ut enligt stödordningen motsvarar 60 % av de premier som tas ut av privata försäkringsföretag för att skydda samma kund. Tvärtemot vad Portugal påstår kan den risk som enligt stödordningen överlåtits på staten dessutom vara större än den risk som täcks av det privata försäkringsföretaget på enskild nivå. Det bör erinras om att risken för betalningsinställelse ökar när det försäkrade beloppet ökar. Med ett starkare försäkringsskydd skulle exportörerna således acceptera att ingå fler affärstransaktioner med en given köpare. Transaktionernas sammanlagda volym skulle kunna överstiga köparens återbetalningskapacitet.

(65) De portugisiska myndigheterna anser att risken för ytterligare transaktioner är lägre, eftersom en exportör med begränsat skydd skulle börja med att försäkra de köpare som utgör störst risk. Med ökat skydd skulle exportören sedan successivt gå vidare och försäkra köpare som utgör en mindre risk. Detta argument bortser emellertid från att kreditgränserna beviljas för varje köpare för sig och att exportören därför inte kan välja att uteslutande använda hela den beviljade kreditgränsen för de minst kreditvärdiga köparna.

(66) De portugisiska myndigheternas argument att de ytterligare transaktioner som försäkras har en lägre risk än de transaktioner som försäkras av det privata försäkringsföretaget leder dessutom till slutsatsen att de privata försäkringsföretagen skulle acceptera en högre risk för en viss premienivå, men neka att täcka transaktioner med lägre risk till samma premienivå. Stämmer detta skulle ett rationellt försäkringsföretag försäkra fler transaktioner, vilket skulle öka deras premieinkomster och samtidigt minska risken. De portugisiska myndigheternas argument tyder med andra ord på ett irrationellt beteende från försäkringsföretagens sida, genom att de skulle gå med på att försäkra den del av portföljen som är förbunden med höga risker i stället för den del som är förbunden med lägre risker. Det argumentet kan därför inte godtas.

(67) Till följd av den ökade risk som täcks av åtgärden exponeras staten för en högre förväntad slutförlust än det privata försäkringsföretaget när detta beviljar och prissätter det ursprungliga skyddet på enskild nivå. I ett system med kompletterande tilläggsskydd (”top up”) där beslutet att utvidga skyddet endast fattas efter det att premien för den ursprungliga kreditförsäkringsgränsen har fastställts, måste priset för tilläggskyddet spegla en högre risk för möjlig övertäckning. De portugisiska myndigheternas argument att företag skulle göra ett negativt urval för att se till att de transaktioner som är förbundna med högre risker täcks av privata försäkringar, stöds inte av några konkreta uppgifter eller känd marknadspraxis. I den vanligaste formen av kortfristig kreditförsäkring (försäkring som avser total omsättning) är kravet att hela portföljen av den försäljning som krediten ges för ska täckas av försäkringen. På så sätt förhindras det försäkrade företaget från att försäkra sina risker selektivt. Kommissionen anser att priset på tilläggsförsäkringar borde ha tagit hänsyn till den högre risknivå som övertas. Priset borde därför ha varit högre än det pris som de privata försäkringsgivarna tog ut för grundskyddet.

(68) I det aktuella ärendet är de premier som togs ut enligt stödordningen lägre än gällande premier på exportkreditförsäkringsmarknaden, vilket bekräftas av Portugal i dess svar på kommissionens beslut av den 27 oktober 2010 om att inleda det formella granskningsförfarandet. Priserna är även lägre än marknadspremierna 2007 och 2008. Inte heller de portugisiska myndigheternas argument att priserna motsvarar marknadspremierna före krisen kan därför godtas. Dessutom bör priset även ta hänsyn till den grad av risk som övertas. Priset bör därför i själva verket vara högre än marknadspriset.

(69) Mot bakgrund av ovanstående är stödordningen så som den tillämpas på försäkringsföretag oförenlig med meddelandet och den tillfälliga ramen.

6.3 HURUVIDA STÖDET TILL EXPORTÖRER OCH INHEMSKA HANDELSFÖRETAG ÄR FÖRENLIGT

6.3.1 **Huruvida åtgärden till förmån för kortfristig exportkreditförsäkring är förenlig**

(70) Enligt artikel 107.3 c, som är tillämplig vid normala marknadsomständigheter, och artikel 107.3 b i EUF-fördraget, som är tillämplig vid allvarliga störningar i ekonomin, kan stöd under vissa villkor anses vara förenligt med den inre marknaden.

(71) Kommissionen påminner om att enligt fast rättspraxis ska artikel 107.3 b i EUF-fördraget tillämpas restriktivt och avse den berörda medlemsstatens ekonomi i dess helhet ([21]).

(72) I linje med de principer som anges i den tillfälliga ramen (punkt 5.1), som har förlängts till den 31 december 2012, ska stödåtgärder för att anses förenliga uppfylla följande krav:

a. *Lämplighet* Stödet måste vara välriktat så att det på ett effektivt sätt kan avhjälpa en allvarlig störning i ekonomin. Så är inte fallet om stödet inte är lämpligt för att avhjälpa störningen.

b. *Nödvändighet* Stödåtgärdens belopp och utformning måste vara nödvändiga för att nå det fastställda målet. Stödbeloppet måste följaktligen vara det minsta belopp som är nödvändigt för att nå målet, och stödet måste ske i den form som är bäst lämpad för att avhjälpa störningen. Om ett lägre stödbelopp eller en mindre snedvridande form av stöd skulle vara tillräckligt för att avhjälpa en allvarlig störning i hela ekonomin skulle åtgärden i fråga med andra ord inte vara nödvändig. Denna analys bekräftas av EU-domstolens fasta rättspraxis ([22]).

c. *Proportionalitet* De positiva effekterna av stödåtgärden måste avvägas på lämpligt sätt mot snedvridningen av konkurrensen, så att snedvridningen begränsas till minsta möjliga för att uppnå åtgärdens mål. I artikel 107.1 i EUF-fördraget förbjuds alla selektiva statliga stödåtgärder som kan snedvrida handeln mellan medlemsstaterna. Varje undantag enligt artikel 107.3 i EUF-fördraget som tillåter statligt stöd måste garantera att stödet är begränsat till vad som krävs för att nå det fastställda syftet med stödet.

Lämplighet

(73) Som förklarades i skäl 46 ovan är stödordningen utformad på ett sådant sätt att de företag som har drabbats hårdast av krisen inte har rätt till stöd. Stödet är därför inte lämpligt för att åtgärda det påstådda marknadsmisslyckandet i form av att försäkringsskydd från privata försäkringsföretag inte finns att tillgå.

Nödvändighet och proportionalitet: anpassning av premierna till de premier som tas ut av privata kreditförsäkringsföretag

(74) Även om de uppgifter som Portugal har tillhandahållet tyder på att det finns brister på den privata kreditförsäkringsmarknaden visar de inte, vilket anges i skäl 62 ovan, att försäkringsskydd inte finns att tillgå. Det går därför inte att slå fast att det statliga ingripandet är nödvändigt.

(75) Som förklarades i skälen 21 och 64 motsvarar de premier som tas ut enligt stödordningen 60 % av de premier som privata försäkringsföretag tar ut för att täcka samma kund.

(76) När det gäller systemet med kompletterande tilläggsskydd, där beslutet att utvidga skyddet fattas först efter det att premien för den ursprungliga kreditförsäkringen har fastställts, måste priset för tilläggsskyddet, som förklarades i skälen 65–67 ovan, spegla en högre risk för möjlig övertäckning.

(77) Målet att tillhandahålla det försäkringsskydd som enligt uppgift inte finns att tillgå kan också uppnås genom en stödordning som har prissatts på ett sätt som speglar den underliggande risk som staten övertar. Att i stödordningen tillämpa en lägre premie än den premie som skulle tas ut av marknaden för en liknande risk står därför inte i proportion till stödordningens syfte.

(78) Mot bakgrund av ovanstående kan exportkreditförsäkringsdelen av stödordningen inte anses vara ett stöd till exportörer som är förenligt med den inre marknaden enligt artikel 107.3 b i EUF-fördraget och den tillfälliga ramen.

(79) När det gäller artikel 107.3 c i EUF-fördraget är samtliga argument i fråga om lämplighet, nödvändighet och proportionalitet lika viktiga för analysen av huruvida stödet är förenligt med den inre marknaden enligt artikel 107.3 b i EUF-fördraget. Stödordningens stöd till exportkreditförsäkringsföretag påverkar därför handeln i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

([21]) Se exempelvis förstainstansrättens dom av den 15 december i de förenade målen T-132/96 och T-143/96, Freistaat Sachsen, Volkswagen AG och Volkswagen Sachsen GmbH mot Europeiska kommissionen, REG 1999, s. II-3663, punkt167.

([22]) Se dom av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris Holland BV mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, punkt 17. Denna princip bekräftades nyligen genom domen av den 15 april 2008 i mål C-390/06, Nuova Agricast Srl mot Ministero delle Attività Produttive, REG 2008, s. I-02577, punkt 68.

6.3.2 **Stödordningens förenlighet i förhållande till inhemska handelsförsäkringsverksamheter**

(80) När det gäller tillämpningen av stödordningen på inhemska transaktioner skulle en inhemsk handelsförsäkring under marknadspriset kunna leda handelstransaktioner bort från export och till inhemska transaktioner och få betydande påverkan på importen. Under normala marknadsförhållanden är därför statligt stöd till förmån för inhemska handelsverksamheter strikt förbjudet. Enligt artikel 107.3 b och artikel 107.3 c i EUF-fördraget kan emellertid sådant stöd under vissa omständigheter anses förenligt med den inre marknaden. I meddelandet och i den tillfälliga ramen har det därför fastställts kriterier för när stödåtgärder till förmån för kortfristig exportkreditförsäkring ska anses vara förenliga med den inre marknaden. I dessa texter tas emellertid inte inhemska handelstransaktioner upp.

(81) Trots det anmälde Portugal stödordningen inom ramen för den aktuella finansiella krisen med stöd av den tillfälliga ramen. Med tanke på den aktuella ekonomiska krisens långtgående konsekvenser måste det därför fastställas om stödordningen kan anses förenlig med den inre marknaden redan med stöd av artikel 107.3 b i EUF-fördraget. Om så inte är fallet, måste det analyseras om åtgärden kan anses förenlig med den inre marknaden med stöd av artikel 107.3. c i EUF-fördraget.

(82) I fråga om förenlighet med stöd av artikel 107.3 b i EUF-fördraget gör denna bestämmelse det möjligt för kommissionen att förklara ett stöd förenligt med den inre marknaden om syftet är att ”avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi”.

(83) Kommissionen påminner om att artikel 107.3 b i EUF-fördraget ska tillämpas restriktivt och ska avhjälpa en störning som påverkar en medlemsstats hela ekonomi ([23]). Kommissionen påminner även om, som angavs ovan i skäl 73, att åtgärden måste uppfylla principerna om lämplighet, nödvändighet och proportionalitet.

(84) Åtgärden infördes på grund av den aktuella finansiella krisen och är tidsmässigt begränsad.

(85) Kommissionen har mottagit skrivelser från exportörer och privata försäkringsföretag som tyder på att försäkringsskyddet för inhemska transaktioner har minskat. De portugisiska myndigheterna hävdar att förlustkvoten har ökat med 102 %. Detta konstaterande är emellertid inte avgörande eftersom de uppgifter som de Portugisiska myndigheterna har tillhandahållit visar att det har skett en konstant ökning sedan 2004. Att förlustkvoten konstant ökade även innan den finansiella krisen bröt ut kan vara tecken på ett strukturellt problem på marknaden snarare än på ett marknadsmisslyckande i fråga om inhemsk handelsfinansiering. Kommissionen har därför inte hittat något bevis för att stödordningen är lämplig för att avhjälpa en allvarlig störning och anser att stödordningen inte kan förklaras förenlig med den tillfälliga ramen eller artikel 107.3 b i EUF-fördraget.

(86) När det gäller huruvida åtgärden kan anses förenlig med meddelandet och artikel 107.3 c i EUF-fördraget är syftet med stödordningen att avhjälpa bristen på tillgång till försäkringsskydd på försäkringsmarknaden. Eftersom det rör sig om ett kompletterande tilläggssystem, som ger ett visst utrymme för skönsmässig bedömning i valet av stödmottagare till privata försäkringsföretag, riskerar stödordningen att leda till att de företag som befinner sig i en jämförbar situation som de företag som ges försäkringsskydd, men som har drabbats hårdare av krisen, nekas skydd. Dessa företag har helt förlorat sitt försäkringsskydd, snarare än delvis fått det indraget. Dessutom ger åtgärden inte bara stödmottagarna extra skydd, det ger dem även en prisfördel, eftersom premierna ligger under marknadspriset. Som redan har konstaterats motsvarar de premier som tas ut enligt stödordningen 60 % av de premier som privata försäkringsföretag tar ut för att skydda samma kund, medan den omständigheten att gränsen för skydd har utökats till dubbla den ursprungliga gränsen innebär en högre risk som inte återspeglas i premien. Stödordningens prisnivå kan inte motiveras i förhållande till behovet av att åtgärda bristen på tillgång till försäkringsskydd. Med tanke på den potentiella snedvridningen av marknaden står stödordningen därför inte i proportion till det fastställda målet.

(87) Kommissionen konstaterar därför att det statliga stöd som beviljats inhemska försäkringsföretag inte uppfyller villkoren i artikel 107.3 b eller 107.3 c i EUF-fördraget och att stödet därför är oförenligt med den inre marknaden.

([23]) Se exempelvis förstainstansrättens dom (andra avdelningen i utökad sammansättning) av den 15 december 1999 i de förenade målen T-132/96 och T-143/96, Freistaat Sachsen, Volkswagen AG och Volkswagen Sachsen GmbH mot Europeiska kommissionen, REG 1999, s. II-3663, punkt 167.

7. **SLUTSATSER**

(88) Mot bakgrund av ovanstående konstaterar kommissionen att stödordningen beviljar stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget och att detta stöd därför inte kan anses förenligt med den inre marknaden.

8. **ÅTERKRAV**

(89) Enligt artikel 14.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 ([24]) ska kommissionen, vid negativa beslut i fall av olagligt stöd, besluta att den berörda medlemsstaten ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet från mottagaren. Endast stöd som är oförenligt med den inre marknaden ska återkrävas.

(90) Syftet med återkrav är att återställa den situation som rådde på marknaden innan stödet beviljades. Detta har uppnåtts när stödmottagarna har återbetalat det oförenliga stödet. Då förlorar de nämligen den fördel som de har haft på marknaden i förhållande till sina konkurrenter. Det belopp som återkrävs måste vara sådant att den ekonomiska fördel som stödmottagarna har getts undanröjs.

(91) Eftersom inget lämpligt marknadspris finns att tillgå för det statliga försäkringsskyddet måste ett riktmärke definieras för att exakt kunna beräkna stödbeloppets storlek. Som anges i punkt 4.2 första strecksatsen i kommissionens tillkännagivande om garantier ([25]), kan ”kontantbidragsekvivalenten” för en enskild garanti beräknas på samma sätt som bidragsekvivalenten för ett mjukt lån. Stödbeloppet kan således beräknas som skillnaden mellan ett teoretiskt marknadspris och det pris som fås tack vare den statliga garantin efter att eventuella premier som har betalats har dragits av.

(92) När det gäller stödet till försäkringsföretag innebär fördelen att försäkringsföretagen behåller sin marknadsandel. Utan stödet skulle en annan marknadsaktör kunnat ha tillhandahållit försäkringsskyddet. Som förklaras ovan i skäl 35 baseras konkurrensen på marknaden framför allt på volymer och inte på priser. Det är dessutom vedertagen marknadspraxis att fastställa ett genomsnittspris för hela portföljen, som sedan ska försäkras hos samma försäkringsföretag ([26]), så att man undviker att det försäkrade företaget plockar det bästa från olika försäkringsgivare. Ett sådant selektivt val kan inträffa om det försäkrade företaget enbart betalar ett genomsnittspris för högriskkunder och inte försäkrar lågriskkunderna eller försäkrar lågriskkunder hos ett annat försäkringsföretag. Om en annan marknadsaktör hade tillhandahållit exportörerna försäkringsskydd upp till hela den begärda kreditgränsen, även om detta hade skett till ett högre pris, skulle exportörerna därför förmodligen ha flyttat alla sina försäkringar till den alternativa försäkringsgivaren. Den ekonomiska fördelen är vinstmarginalen på den volym som varje privat försäkringsföretag försäkrar minskat med kostnaderna kopplade till denna volym. Dessa inslag, översatta till vinster realiserade av privata försäkringsföretag som deltar i stödordningen under den period som staten tillhandahöll ett kompletterande tilläggsskydd, skulle ha kommit en annan marknadsaktör till del om stödordningen inte hade funnits. Stödet till förmån för försäkringsföretag beräknas därför som den vinst som realiseras av de försäkringsföretag som deltar i stödordningen under den period som ordningen gällde till följd av deras täckning av enskilda exportörer och inhemska handelsföretag som deltar i stödordningen. Fördelen för de kunder som deltar i stödordningen bör beräknas utifrån varje enskilt försäkringsföretag som deltar i stödordningen, och om vinsten överstiger gränsen för stöd av mindre betydelse bör stödet återkrävas.

(93) När det gäller exportörerna skulle stödmottagarna ha betalat ersättning för det statliga skyddet i enlighet med marknadsvillkoren. Beloppet bör därför beräknas som skillnaden mellan det faktiska marknadspriset, justerat för ändringen av risknivån. Kommissionen har utvecklat en metod för att beräkna det belopp som ska återkrävas (se bilagan till detta beslut) som grundas på rimliga antaganden och vedertagen marknadspraxis. Enligt denna metod är ett teoretiskt marknadspris för det skydd som staten garanterar lika med 110 % av det pris (i form av premier) som det privata försäkringsföretaget tar ut av varje enskild exportör. Eftersom det pris som tas ut enligt stödordningen motsvarar 60 % av de premier som tas ut av det privata försäkringsföretaget är det belopp som ska återkrävas för varje transaktion lika med det belopp som staten tagit ut enligt stödordningen multiplicerat med 5/6.

([24]) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, 27.3.1999, s. 1).

([25]) Kommissionens tillkännagivande om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på statligt stöd i form av garantier, EUT C 155, 20.6.2008, s. 10.

([26]) Denna marknadspraxis bygger på den dominerande användningen av omsättningsbaserade produkter i stället för produkter som avser en enskild risk.

(94) Det belopp som avses i skäl 93 utgör det belopp som ska återkrävas, plus upplupen ränta på detta belopp från och med den dag stödet gjordes tillgängligt för stödmottagarna (datumet för de enskilda garantierna) fram till dess stödet har återbetalats. Räntan ska beräknas som sammansatt ränta enligt kapitel V i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 ([27]), ändrad genom förordning (EG) nr 271/2008 ([28]).

(95) Förevarande beslut ska genomföras omgående, framför allt i fråga om återkrav av alla enskilda stöd som beviljats enligt stödordningen med undantag av de stöd som uppfyller de villkor som fastställts i förordningar som antagits i enlighet med artiklarna 1 och 2 i rådets förordning (EG) nr 994/98 ([29]) eller i någon annan godkänd stödordning upp till högsta tillämpliga stödnivån eller gränsen för stöd av mindre betydelse för detta slags stöd.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det statliga stöd till förmån för det system för kortfristig exportkreditförsäkring som Portugal genom tillämpning av lagdekret nr 175/2008 om inrättande av Finova av den 26 augusti 2008 och lagdekret om 211/1998 om fastställande av bestämmelser för kreditgarantibolag av den 16 juli 1998 (ändrad genom lagdekret 19/2001 av den 30 januari 2001 och lagdekret nr 309-A/2007 av den 7 september 2007) olagligen har beviljat i strid med artikel 108.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är oförenligt med den inre marknaden.

Artikel 2

Individuellt stöd som har beviljats enligt den stödordning som avses i artikel 1 och som, vid den tidpunkt det beviljades, uppfyller de villkor som anges i en förordning som har antagits i enlighet med artikel 1 i förordning (EG) nr 994/98 eller i någon annan godkänd stödordning är förenligt med den inre marknaden upp till högsta tillämpliga stödnivån eller gränsen för stöd av mindre betydelse för detta slags stöd.

Artikel 3

1. Portugal ska från stödmottagarna återkräva det oförenliga stöd som har beviljats enligt den stödordning som avses i artikel 1.

2. Det stöd som ska återkrävas ska innefatta ränta från och med den dag då stödet ställdes till stödmottagarnas förfogande till och med den dag då det har återbetalats.

3. Räntan ska beräknas som sammansatt ränta enligt kapitel V i förordning (EG) nr 794/2004, ändrad genom förordning (EG) nr 271/2008.

4. Portugal ska omedelbart avskaffa den stödordning som avses i artikel 1 och upphöra med alla utbetalningar av utestående stöd enligt den stödordning som avses i artikel 1, med verkan från den dag då detta beslut antas.

Artikel 4

1. Återkravet av det stöd som har beviljats enligt den stödordning som avses i artikel 1 ska genomföras omedelbart och effektivt.

2. Portugal ska säkerställa att detta beslut genomförs inom fyra månader efter den dag då detta beslut har delgivits.

([27]) Kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 omgenomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 140, 30.4.2004, s. 1).

([28]) Kommissionens förordning (EG) nr 271/2008 av den 30 januari 2008 om ändring av förordning (EG) nr 794/2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EUT L 82, 25.3.2008, s. 1).

([29]) Rådets förordning (EG) nr 994/98 av den 7 maj 1998 om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen på vissa slag av övergripande statligt stöd (EGT L 142, 14.5.1998, s. 1).

Artikel 5

1. Inom två månader efter den dag då detta beslut har delgivits ska Italien lämna följande uppgifter till kommissionen:

a) En förteckning över de stödmottagare som har tagit emot stöd enligt den stödordning som avses i artikel 1 och det totala stödbelopp som var och en av dem har tagit emot genom stödordningen.

b) Det totala belopp (kapital och räntor) som ska återkrävas från varje stödmottagare.

c) En detaljerade beskrivning av de åtgärder som redan har vidtagits eller som planeras för att rätta sig efter detta beslut.

d) Dokument som visar att stödmottagaren har anmodats att betala tillbaka stödet.

2. Portugal ska hålla kommissionen underrättad om utvecklingen vad gäller de nationella åtgärder som har vidtagits för att genomföra detta beslut till dess att återkravet av det stöd som avses i artikel 1 har slutförts. Portugal ska på kommissionen begäran omgående lämna uppgifter om de åtgärder som redan har vidtagits eller som planeras för att rätta sig efter detta beslut. Portugal ska också lämna detaljerade uppgifter om de stödbelopp och räntebelopp som redan har återkrävts från stödmottagarna.

Artikel 6

Detta beslut riktar sig till Republiken Portugal.

Utfärdat i Bryssel den 23 november 2011.

På kommissionens vägnar
Joaquín ALMUNIA
Vice ordförande

BILAGA

PRISSÄTTNING AV KOMPLETTERANDE TILLÄGGSSKYDD (”TOP UP”) TILL HANDELSFÖRSÄKRING

Premier för försäkringsskydd fastställs för att täcka åtminstone den förväntade förlusten och administrativa kostnader. Den lägsta premie som en sund ekonomisk aktör kan godta kan således sammanfattas på följande sätt:

$PR = Sann \times FörväntadSkada + adm = Sann \times (ExponeringVidBetalningsinställelse - Återkravsbelopp) + adm$ där

PR – den premie som de privata försäkringsföretagen tar ut på enskild nivå,

Sann – sannolikheten för att försäkringshändelsen inträffar,

Återkravsbelopp – det förväntade återkravsbeloppet, baserat på historiska uppgifter,

adm – administrativa kostnader. För enkelhetens skull antas i denna analys de administrativa kostnaderna vara lika med noll (*adm = 0*). Detta antagande påverkar inte resultatet av analysen eftersom administrativa kostnader inte är en avgörande faktor för att fastställa premienivån. Vid tillgång till tillförlitliga uppgifter om administrativa kostnader kan denna variabel enkelt infogas i analysen.

(ExponeringVidBetalningsinställelse – det högsta förlustbelopp som en institution skulle exponeras för om en av dess motparter skulle tvingas ställa in betalningarna.)

I nedanstående formler betecknar ”0” en variabel i avsaknad av (eller före) ett statligt ingripande, och indexet ”S” betecknar en variabel med det statliga ingripandet.

Av ovanstående formel framgår att

$$\frac{PR_S}{PR_0} = \frac{Sann_S(Exponering_S - Återkravsbelopp_S)}{Sann_0(Exponering_0 - Återkravsbelopp_0)}$$

Per definition är

$$Återkravskvot = \frac{Återkravsbelopp}{Exponering}$$

eller $Återkravskvot \times Exponering = Återkravsbelopp$

Uttrycket omvandlas på följande sätt:

$$\frac{PR_S}{PR_0} = \frac{Sann_S \times Exponering_S(1 - Återkravskvot_S)}{Sann_0 \times Exponering_0(1 - Återkravskvot_0)}$$

Det granskade stödet kännetecknas bland annat av att det försäkringsskydd som ges genom stödordningen som högst är lika med eller lägre än det skydd som ges av det privata försäkringsföretaget i avsaknad av statligt stöd (dvs. det statligt understödda skyddet täcker som högst lika mycket som det stöd som ges av det privata försäkringsföretaget). Om man t. ex. antar att det statligt understödda stödet är exakt lika stort som det försäkringsskydd som ges av det privata försäkringsföretaget resulterar detta i följande förhållande: $Exponering_S = 2 \times Exponering_0$.

I så fall kan uttrycket omvandlas på följande sätt:

$$\frac{PR_S}{2PR_0} = \frac{Sann_S(1 - Återkravskvot_S)}{Sann_0(1 - Återkravskvot_0)}$$

Konsekvenserna för vad som inom näringen är känt som ”överkreditering” av det rätta priset på en handelsförsäkring förklaras nedan. Överkreditering kan konstateras både när det gäller sannolikheten för betalningsinställelse och återkravskvoten.

— Sannolikhet för betalningsinställelse

Sannolikheten för betalningsinställelse ökar med köparnas handelsaktivitet. Handelskrediter och banklån är dåliga substitut. Framför allt kan båda dessa instrument öka köparens/låntagarens aktivitet. Precis som vid banklån kan ökade handelskrediter därför skapa en risk för överkreditering, dvs. köparen utvidgar sin verksamhet utöver vad som är ekonomiskt effektivt. Med hjälp av de formler som har presenterats kan överkreditering uttryckas på följande sätt:

$Sann_S \succ Sann_0$

Denna situation kan framför allt inträffa när exportören är köparens främsta leverantör. I så fall skulle köparens ekonomiska verksamhet öka proportionerligt i förhållande till slutförda handelstransaktioner med den försäkrade exportören och därigenom öka proportionerligt i förhållande till det beviljade kreditbeloppet.

— Återkravskvot

På grund av den ökade kreditexponeringen ökar även det belopp som ska återkrävas. Med tanke på att det belopp som är möjligt att återkräva beror på de hypotetiska likvidationsintäkterna har det teoretiska belopp som är möjligt att återkräva ett tak i form av de tillgångar som köparen (eller konkursförvaltaren) kan sälja för att täcka kreditförlusterna, och eftersom tillgångarna har ett finit värde skulle återkravskvotens ökning inte stå i proportion till ökningen av skyddet mot kreditförluster.

$Återkravskvot_S = Återkravskvot_0 \times \alpha$, där:

$0{,}5 \leq \alpha \leq 1$ ($\alpha = 0{,}5$, om återkravsbeloppet inte ökar alls när exportören beviljas statligt tilläggsskydd för en transaktion med en viss köpare, $\alpha = 1$ i det teoretiska fall där återkravsbeloppet ökar i samma takt som exportörens totala kreditgräns för transaktionen med en viss köpare.)

Med tanke på ovanstående kan det konstateras att $PR_S \succ 2PR_0$.

Den premie som ska betalas för det statliga skyddet är därför högre än den premie som betalas till det privata försäkringsföretaget för det ursprungliga skyddet.

En premie på 110 % av den premie som betalades för det ursprungliga skyddet kan i viss utsträckning anses öka sannolikheten för betalningsinställelse och minskad återkravskvot. En sådan premienivå skulle vara förenlig med prissättningen på marknaden. Enligt godkända exportkreditordningar låg ökningarna av premierna från en kategori till en annan i intervallet 25–50 % ([1]).

Om$Exponering_S \prec 2 \times Exponering_0$, minskar PR_S proportionerligt (men är alltid högre än PR_0). För att ta hänsyn till denna faktor anges i skäl 93 i beslutet att det belopp som ska återkrävas ska beräknas för varje transaktion som det belopp som tas ut av staten multiplicerat med 5/6, baserat på följande resonemang. Vid varje transaktion tar staten ut 60 % av det pris som det privata försäkringsföretaget tar ut, medan marknadspriset skulle ha varit 110 % av det pris som det privata försäkringsföretaget tar ut. Marknadspremien beräknas därför genom att den premie som faktiskt betalas till staten delas med 60 % och sedan multipliceras med 110 %. Från denna premie dras det belopp som redan har betalats till staten och man får då fram det belopp som ska drivas in.

$$BetaldPremie \times \frac{110\,\%}{60\,\%} - BetaldPremie = BetaldPremie\left(\frac{110\,\%}{60\,\%} - 1\right) = BetaldPremie \times \frac{5}{6}$$

([1]) Se exempelvis kommissionens beslut om en finsk kortfristig exportkreditförsäkring i ärende N 258/09.

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV